

KIM DUNG

LỘC ĐÌNH KỶ

8

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Lộc Đỉnh ký

Tập 8

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Corporation Manufacturing & Trading Cultural Goods

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG*

Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.

KIM DUNG

Lộc Đỉnh ký

Tập 8

Cao Tự Thanh
dịch

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
Hà Nội - 2002

Hồi 36

*Chim núi hoa lên trời vạn dặm
Mây cao tuyết thấm lối ngàn trùng*

Hai người ăn một ít thịt hươu khô, rồi nằm xuống bờ sông nghỉ ngơi, chờ đến canh hai, rón rén đi về phía thành. Bốn bề yên ắng không một tiếng động, đêm ấy ánh trăng rất sáng, nhìn thấy toà thành này làm bằng gỗ to và đá lớn, chu vi quả không nhỏ, việc xây dựng quyết không phải là một ngày một buổi. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Toà thành này đã dựng ở đây lâu rồi, hoàn toàn không phải có ai xem trộm được bản đồ của mình rồi nói cho người La Sát biết mới tới đây xây thành”. Nhìn thấy bóng mình và Song Nhi in dưới đất, không kìm được hồi hộp, nghĩ thầm “Nếu trên tường thành có quân La Sát canh gác, bắn cho vài phát, thì Vi Tiểu Bảo sẽ biến thành Vi... Tử Bảo”. Lập tức kéo Song Nhi lại, nằm mọp xuống nghe ngóng động tĩnh. Chỉ thấy trên đầu góc thành phía nam có một gian phòng gỗ nhỏ, trong cửa sổ có ánh đèn hắt ra, xem ra là chỗ quân canh đang

ở. Vi Tiểu Bảo nói khẽ vào tai Song Nhi “Chúng ta qua đó xem”. Hai người từ từ bò tới gian phòng gỗ.

Vừa tới ngoài cửa sổ, chợt nghe trong phòng vang lên mấy tiếng cười của phụ nữ, giọng cười vô cùng dâm dăng. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nhìn nhau một cái, đều thấy kỳ quái “Tại sao lại có phụ nữ?”. Vi Tiểu Bảo đưa mắt nhìn vào khe cửa sổ. Xứ ấy trời lạnh gió lớn, khe cửa sổ rất khít, không nhìn thấy gì, trong phòng lại không ngừng vang lên tiếng người, một nam một nữ, một câu kỳ lý cô lô cũng không hiểu được.

Vi Tiểu Bảo biết cặp La Sát này đang làm chuyện hay, trong lòng chợt rạo rực, đưa tay ôm Song Nhi vào lòng, Song Nhi nghe thấy tiếng trong phòng, như hiểu mà không phải hiểu, mơ hồ cảm thấy không ổn, bị Vi Tiểu Bảo ôm, sợ bị người trong phòng phát giác ra, không dám động đây. Vi Tiểu Bảo đắc thế, tay trái càng ôm chặt, tay phải khẽ vuốt mặt nàng. Song Nhi thân hình nhũn ra, dựa vào lòng y. Không ngờ dưới đất đầy băng đóng, Vi Tiểu Bảo vui thú quên hết, trượt chân một cái, đứng không vững bình một tiếng đập mạnh đầu vào cửa sổ, nhin không được “Ồi chao” bật tiếng la lớn.

Tiếng nói trong phòng lập tức im bất, qua một lúc có giọng đàn ông quát hỏi vang ra. Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nằm mọp xuống đất, nhất thời không biết làm sao là tốt, chợt nghe then cửa mở ra, một người tay cầm đèn lồng soi ra ngoài cửa nhìn. Vi Tiểu Bảo nhảy bật dậy, vung chủy thủ đâm vào ngực y. Người kia không kêu một tiếng, lập tức rũ ra đổ xuống.

Song Nhi sấn vào phòng trước, chỉ thấy trong phòng vắng ngắt không có ai, ngạc nhiên nói “Ua, người phụ

nữ kia đâu?”. Vì Tiểu Bảo bước vào, thấy trong phòng có một cái giường, một cái bàn gỗ, một cái rương gỗ, trên bàn thấp một đĩa đèn mỡ gấu, còn người phụ nữ kia không biết đã đi đâu, liền nói “Tìm mau, đừng để thị đi báo tin”. Nhìn thấy trong phòng ngoài cửa lớn thì không có lối nào để ra. Y kéo người chết vào phòng, cài chặt cửa lại. Thấy người chết một là một binh sĩ ngoại quốc, nửa người dưới khóa thân không mặc quần.

Vi Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn lên xà nhà không thấy có gì khác lạ, liền nói “Nhất định trong phòng này thôi”. Rồi sấn tới cạnh cái rương mở nắp ra, kế tránh qua một bên để phòng nữ nhân La Sát kia bắn ra. Qua một lúc cũng không thấy động tĩnh gì. Song Nhi nói “Trong rương cũng không có, kỳ lạ thật”.

Vi Tiểu Bảo bước tới xem, chỉ thấy trong rương đựng đầy da thú, đưa tay xúc lên, phía dưới cũng đầy da thú. Chợt nghe thấy có mùi thơm thoang thoảng, là mùi son phấn của phụ nữ, liền nói “Ở đây có chuyện không ổn”. Bèn ném tất cả da thú ra đất, dưới đáy rương lộ ra một cái hang, y mừng rỡ nói “Ở đây rồi!”.

Song Nhi nói “Té ra ở đây có địa đạo”. Vì Tiểu Bảo nói “Mau đuổi theo bắt nữ nhân La Sát ấy. Thị mà đi báo tin, đại đội binh mã ngoại quốc kéo tới thì không xong đâu”. Rồi vội vàng cởi bỏ áo lông điều dày trên người, rút chủy thủ nhảy xuống miệng hang. Y rất sợ quan binh ngoại quốc, chứ nữ nhân ngoại quốc thì không coi vào đâu.

Đường địa đạo ấy chênh chênh đi xuống, chỉ có thể bò đi, y nhỏ thó nhanh nhẹn, bò đi trong địa đạo rất

nhanh, bò được hơn mười trượng thì nghe trước mặt có tiếng động. Y vận kinh ra tay chân bò nhanh hơn, tiếng động phía trước đã còn cách rất gần, bèn vươn tay trái ra dùng sức chụp tới, chụp trúng một cái bắp chân mịn màng. Nữ nhân kia kêu khê một tiếng, vội bò mau về phía trước.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Nếu mình một kiếm đâm chết cô ta thì không phải là anh hùng hảo hán. Đàn ông giỏi không đánh nhau với đàn bà, đàn ông giỏi Trung Quốc không đánh nhau với đàn bà La Sát. Bọn quý đàn ông ngoại quốc mình đã thấy nhiều, bọn quý đàn bà ngoại quốc ra sao phải nhìn cho rõ một phen”. Bèn tra chủ thủ vào vỏ, đuổi theo hơn một trượng, đưa tay chụp giữ hai bắp chân cô gái kia.

Cô gái kia không quay lại được, cố sức bò tới trước. Cô gái khí lực không nhỏ, Vi Tiểu Bảo kéo nàng lại không được. Đột nhiên cô gái dùng sức giãy mạnh một cái, Vi Tiểu Bảo cánh tay lỏng ra, bị nàng giăng ra được. Cô gái bò mau tới trước, Vi Tiểu Bảo nhoài người lên ôm hông nàng, đột nhiên trên đầu trống không, đã tới một chỗ rộng thoáng hơn. Cô gái kia cười khê hai tiếng, quay đầu lại hôn y, trong bóng tối hôn đúng mũi y.

Vi Tiểu Bảo chỉ nghĩ thấy mùi thơm phức, cô gái ôm trong lòng toàn thân mịn màng, rõ ràng không có tác vải nào trên người, lại thấy nàng lật tay lại ôm mình, trong lòng ngây ngất, nghe Song Nhi hạ giọng hỏi “Tuống công, thế nào rồi?”. Vi Tiểu Bảo ấp úng mấy tiếng, đang định trả lời, cô gái trong lòng đã kê môi vào miệng y, lập tức không sao nói ra tiếng nữa.

Chợt nghe trên đầu có người nói “Bọn ta biết Tổng đốc tới thành Nhã Khắc Tát, nên tới đây gặp mặt”.

Câu này lọt vào tai Vi Tiểu Bảo, y lập tức như bị một thùng nước lạnh dội xuống giữa đầu, người nói chính là Hồng giáo chủ Thần Long giáo.

Tại sao Hồng giáo chủ lại ở trên kia? Cô gái La Sát mình ôm trong lòng tại sao lại phong tao cuồng nhiệt như vậy? Bình sinh y đã gặp không ít chuyện lạ, nhưng việc tao ngộ ở đây đêm nay thì trước nay chưa từng có, không sao ngờ được. Trong lòng ôm hương mềm ngọc ấm, trong đầu lại nghĩ tới việc Hồng giáo chủ muốn rút gân lột da mình. Y đang lúc run sợ vội buông cô gái trong lòng ra, định xoay người bỏ chạy, nào ngờ cô gái kia ôm chặt y không chịu buông ra. Vi Tiểu Bảo cố gắng lên, nói vào tai nàng “Ky lý cô lô, hy lý hoa lạp, hồ lý hồ đồ”. mấy câu tiếng La Sát bịa đặt này, chỉ mong nàng hiểu được.

Cô gái kia cười khê hai tiếng, kê vào tai y hạ giọng nói mấy câu, chắc là tiếng La Sát thật, kể đưa tay ra véo mạnh vào tai y một cái.

Đúng lúc ấy, nghe trên đầu có một giọng đàn ông ky lý cô lô nói một tràng tiếng ngoại quốc. Y vừa dứt lời, một người khác nói “Tổng đốc đại nhân nói Hồng giáo chủ Thần Long giáo đại giá quang lâm, y rất hoan nghênh, không ra đón được, rất là thất lễ, xin Hồng giáo chủ đừng trách. Tổng đốc đại nhân chúc Hồng giáo chủ sống lâu trăm tuổi, đa phúc đa thọ, mọi việc như ý, mong được làm bạn với Hồng giáo chủ, đồng tâm hiệp lực cùng mưu việc lớn”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người dịch này không có học vấn, dịch câu Tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời ra thành sống lâu trăm tuổi, đa phúc đa thọ”.

Chỉ nghe Hồng giáo chủ nói “Tại hạ chúc hoàng thượng nước La Sát vạn thọ vô cương, chúc Tổng đốc đại nhân phúc thọ khang ninh, thăng quan tiến chức. Tại hạ dốc lòng hết sức, đồng tâm hiệp lực với nước La Sát, cùng mưu việc lớn. Từ nay có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu, đôi bên vĩnh viễn không trái lời thề”. Người kia dịch lại, Tổng đốc nước La Sát lại ky lý cô lô nói không dứt.

Vi Tiểu Bảo hạ giọng hỏi cô gái bên cạnh “Cô là ai, tại sao không mặc quần áo?”. Cô gái kia hạ giọng cười nói “Người là ai? Tại sao quần áo lại mặc?”. Nói xong lại cởi áo trong của Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo giữa lúc ấy còn lòng dạ nào mà phong lưu khoái hoạt? Y đã nghe Thang Nhược Vọng, Nam Hoài Nhân nói tiếng Trung Quốc, lúc ấy nghe cô gái nói tiếng Trung Quốc cũng không ngạc nhiên, vội nói “Ồ đây nguy hiểm lắm, chúng ta đi mau đi”. Cô gái kia hạ giọng nói “Đừng động đây! Động đây, là nghe đấy!”. Tuy nàng nói tiếng Trung Quốc, nhưng giọng rất cứng, nghe vô cùng ngọng nghịu.

Vi Tiểu Bảo lập tức không dám nhúc nhích, lắng nghe Hồng giáo chủ và viên Tổng đốc La Sát bàn bạc, nếu Ngô Tam Quế khởi binh ở Vân Nam, hai bên sẽ giáp công Mãn Thanh, kế sách tính toán quả nhiên đúng như gã râu xồm người Mông Cổ Hãn Thiếp Ma đã nói. Nói tới đoạn sau, Hồng giáo chủ lại hiến một kế, nói nếu nước La Sát tấn công Liêu Đông thì đường đi đã xa, trên đường quân Thanh phòng thủ nghiêm ngặt, không bằng

theo đường biển lên bờ ở Thiên Tân, dùng pháo lớn đánh thẳng vào Bắc Kinh, thì có thể chiếm Bắc Kinh trước Ngô Tam Quế. Viên Tổng đốc kia cả mừng, luôn miệng khen là diệu kế, nói Hồng giáo chủ trung thành như thế, sắp tới nhất định sẽ cắt vài tỉnh Trung Quốc cho, lập y làm vương. Hồng giáo chủ rồi rít cảm ơn, Vi Tiểu Bảo vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm “Thằng đây tớ Hồng giáo chủ này cũng là đại Hán gian, không khác gì Ngô Tam Quế. Mưu kế của y quả thật rất độc ác, mình phải về bẩm với tiểu hoàng đế đặt nhiều đại pháo ở cửa biển Thiên Tân, binh thuyền La Sát kéo tới thì âm âm dùng dùng bắn cho con mẹ nó một trận”.

Chỉ nghe Hồng giáo chủ nói “Tổng đốc đại nhân đường xa tới Trung Quốc, bọn ta không có gì tốt để hiếu kính, ở đây là một trăm viên ngọc Đông Châu lớn, một trăm tấm da điều, một trăm cây nhân sâm tặng cho Tổng đốc đại nhân, ngoài ra sẽ có cống phẩm dâng lên hoàng thượng nước La Sát”.

Vi Tiểu Bảo nghe tới đó, nghĩ thầm “Con chó già này đã chuẩn bị rất nhiều lễ vật, kể cũng thần thông quảng đại”. Đột nhiên cảm thấy trên mặt nóng lên, cô gái kia đã áp mặt vào, kế đó cảm thấy tay nàng sờ soạng trên người mình. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Cô sờ ta, ta cũng không khách khí đâu”, rồi đưa tay sờ soạng lên ngực nàng. Cô gái kia đột nhiên bật cười khanh khách một tiếng.

Tiếng cười này quả thật không phải nhỏ, Hồng giáo chủ lập tức nghe thấy, nhưng nghĩ trong phòng Tổng đốc đại nhân có phụ nữ, chuyện cũng bình thường, lúc ấy làm như không nghe thấy, nói thêm vài câu khách sáo, hẹn ngày mai sẽ tới bàn kỹ, rồi lập tức cáo từ ra về.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên nghe thấy trên đầu chát một tiếng, trước mắt lập tức có ánh sáng, té ra mình và cô gái kia đang ôm nhau trong một cái rương lớn, nắp rương vừa bị người ta mở ra.

Cô gái kia cười hì hì, nhảy ra khỏi rương, lấy một chiếc áo khoác lên người, nhìn Vi Tiểu Bảo cười nói “Ra đây, ra đây!”.

Vi Tiểu Bảo từ từ bước ra khỏi chiếc rương. Chỉ thấy một viên võ quan ngoại quốc thân thể cao lớn cầm kiếm đứng cạnh rương. Cô gái kia cười nói “Còn một người nữa!”.

Song Nhi vốn định núp trong rương, nếu Vi Tiểu Bảo gặp nguy hiểm sẽ tìm cách cứu y, nhưng nghe cô ta nói thế, cũng chỉ đành nhảy ra.

Vi Tiểu Bảo thấy cô gái kia tóc óng ánh như hoàng kim, buông xuống tới vai, hai con ngươi xanh biếc lúng liếng chuyển động, da trắng như tuyết, dung mạo rất mỹ lệ, chỉ là sóng mũi quá cao, thân hình cũng cao hơn y nửa cái đầu. Vi Tiểu Bảo trước nay chưa từng gặp phụ nữ ngoại quốc, không nhận ra được nàng bao nhiêu tuổi, nhưng đoán chắc cũng chỉ khoảng hai mươi trở lại. Nàng cười hê hê nhìn Vi Tiểu Bảo, nói “Người, trẻ con, sờ ta, xấu lắm, hì hì”.

Viên Tổng đốc sa sầm mặt, ky lý cô lô nói một hồi. Cô gái kia cũng ky lý cô lô một lúc. Viên Tổng đốc đáng vẻ cung kính, khom người mấy cái. Cô gái kia lại lên

tiếng, kể chỉ Vi Tiểu Bảo. Viên Tổng đốc mở cửa phòng, lại gọi người Trung Quốc phiên dịch vào, hai người không ngừng nói chuyện.

Vi Tiểu Bảo thấy trong phòng bày không ít da thú, trên giường đặt mấy cái quần áo phụ nữ ánh vàng lấp lánh, nhìn thấy cô gái kia để hở nửa bộ ngực trắng như sữa, hai bắp chân da thịt mịn màng, nghĩ thầm “Mới rồi ôm cô gái này trong lòng, chỉ mới sờ soạng qua quýt vài cái, có ăn thua gì? Rút được một phu bài tốt, lại quên không ăn, đúng là mình bị Hồng giáo chủ làm sợ mất vía”.

Chợt người phiên dịch nói “Công chúa và Tổng đốc hỏi ngươi, ngươi là ai?”. Vi Tiểu Bảo ngạc nhiên nói “Cô ta là công chúa à?”. Người phiên dịch nói “Đây là ngự tử của hoàng đế nước La Sát, công chúa điện hạ Tô Phi Á, vị này là Tổng đốc Cao Lý Tân các hạ, mau quỳ xuống làm lễ đi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Công chúa điện hạ sao lại bừa bãi như thế?”. Nhưng lập tức nghĩ tới những chuyện bừa bãi của công chúa Kiến Ninh ngự muội của Khang Hy quả thật không kém gì vị công chúa La Sát này, phàm là ngự tử ngự muội của hoàng đế nhất định là xinh đẹp mà bừa bãi, vậy thì công chúa này ắt là hàng thật, lúc ấy cười hê hê thỉnh an, nói “Công chúa điện hạ, chào cô, cô thật xinh đẹp, giống như tiên nữ trên trời xuống trần. Ở Trung Quốc bọn ta, trước nay chưa có mỹ nữ nào xinh đẹp như cô”.

Tô Phi Á biết nói một số câu tiếng Trung Quốc thật đơn giản, nghe lời lẽ của Vi Tiểu Bảo, biết là khen mình xinh đẹp, lập tức trong lòng mừng rơn, nói “Trẻ con, giỏi

lắm, có thưởng". Rồi bước tới cạnh bàn, kéo hộc bàn ra, lấy ra vài đồng tiền vàng đặt vào tay Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo nói "Đa tạ", rồi đưa tay nhận lấy, dưới ánh đèn, thấy năm ngón tay của công chúa giống hệt như cọng hành bằng ngọc trắng muốt, nhìn không được đưa tay ra nắm lấy, đặt lên môi hôn một cái. Người phiên dịch cả kinh, quát "Không được vô lễ!". Nào biết nghi thức hôn tay là rất phổ biến ở các nước Tây dương, vốn là biểu thị sự cực kỳ tôn kính đối với các phụ nữ cao quý, Vi Tiểu Bảo làm bừa đánh ầu mà lại đúng. Chỉ có điều nghi thức hôn tay là hôn lên mu bàn tay của phụ nữ, y lại nắm chặt bàn tay của công chúa Tô Phi Á, hôn bừa lên ngón, tỏ ra rất cuống quýt. Tô Phi Á cười khanh khách, cũng không rút tay về.

Tô Phi Á cười nói "Trẻ con, làm gì?". Vi Tiểu Bảo nói "Trẻ con, đi sẵn".

Đột nhiên ngoài cửa có một người cao giọng nói "Thằng nhỏ này là đại thân thủ hạ của tiểu hoàng đế Trung Quốc, đừng để y lừa dối", chính là thanh âm của Hồng giáo chủ.

Vi Tiểu Bảo chỉ sợ tới mức hôn phi phách tán, kéo tay áo Song Nhi một cái, vọt ra ngoài cửa. Vừa đẩy cửa phòng, chỉ thấy Hồng giáo chủ hai tay giang ra, chặn ngay giữa cửa. Song Nhi vọt tới đánh một quyền vào giữa mặt y. Hồng giáo chủ tay trái gạt ra, tay phải đã điểm trúng hông nàng một chỉ. Song Nhi hự một tiếng, ngã lảo lảo xuống đất.

Vi Tiểu Bảo cười nói "Hồng giáo chủ, lão nhân gia người Tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Phụ nhân đâu, có tới đây không?".

Hồng giáo chủ không đáp, vươn tay trái ra túm gáy y đem vào trong phòng, nói “Bẩm công chúa điện hạ, Tổng đốc đại nhân, người này tên Vi Tiểu Bảo, là đại thần thân tín nhất của hoàng đế Trung Quốc, là Phó Tổng quản Ngự tiền thị vệ, Đô thống thân binh, Khâm sai đại thần của hoàng đế, được phong là tử tước nhất đẳng”. Người phiên dịch dịch mấy câu ấy ra.

Công chúa Tô Phi Á và Tổng đốc trên mặt đều lộ vẻ không tin. Tô Phi Á cười nói “Là đứa nhỏ, không phải là đại thần, đại thần giả đấy”.

Hồng giáo chủ nói “Tại hạ có chứng cứ”, rồi quay lại nói “Dem bao y phục của thằng tiểu tử này vào đây”.

Chỉ thấy Lục Cao Hiên cầm một cái bao y phục bước vào mở ra, rõ ràng là áo mũ phục sức của Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên “Tại sao y phục đều rơi vào tay y? Hồng giáo chủ thật thần thông quảng đại”.

Hồng giáo chủ bảo Lục Cao Hiên “Đưa y mặc đi”. Lục Cao Hiên dạ một tiếng, mở y phục ra, đưa cho Vi Tiểu Bảo mặc vào. Số quần áo này và cả tám Hoàng mã quả đều bị gai góc trong rừng cào rách, nhưng mặc lên người thì rõ ràng mười phần vừa vặn, đội mũ cài hoa điêu lên xong, quả nhiên là một vị quan lớn trong triều. Số quần áo này nếu không phải của Vi Tiểu Bảo thì trên đời thật rất ít có bộ quần áo đại quan nào nhỏ như vậy.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hồng giáo chủ, bản lĩnh của người thật rất không nhỏ, những quần áo ta vứt bỏ trên đường, dọc đường người lại nhặt được hết”.

Hồng giáo chủ sai Lục Cao Hiên “Lục soát trong người y, xem có cái gì”.

Vi Tiểu Bảo nói “Không cần người lục soát, để ta lấy ra là được”. Rồi lấy trong bọc ra một tập ngân phiếu, số ngạch rất lớn.

Viên Tổng đốc ở Liêu Đông đã lâu, biết được ngân phiếu, tiện tay lật ra vài tấm, vô cùng kinh ngạc, nhìn công chúa ky ly cô lộ, dường như là nói “Thằng nhỏ này quả nhiên rất có lai lịch, trong người mang rất nhiều tiền bạc”.

Hồng giáo chủ nói “Thằng tiểu quỷ này rất giảo hoạt, lục soát người y đi”. Lục Cao Hiên lấy hết đồ vật trong người Vi Tiểu Bảo ra, trong đó có một tờ mật dụ do Khang Hy đích thân viết, ra lệnh “Khâm sai đại thần, lãnh nội Thị vệ Phó đại thần kiêm Đô đốc Kiêu ky doanh Chánh Hoàng kỳ Mãn Châu được ban hiệu Ba đồ lỗ, thưởng Hoàng mã quả, Nhất đẳng Tử tước Vi Tiểu Bảo đi công cán ở một dải Liêu Đông, bá quan văn võ dọc đường phải tuân lệnh điều động”, trên đạo dụ chỉ này có đóng ngự bảo.

Người phiên dịch giảng giải lại bằng tiếng La Sát một lượt, công chúa Tô Phi Á và Tổng đốc Cao Lý Tân nghe xong đều tặc lưỡi khen lạ.

Hồng giáo chủ nói “Bẩm công chúa, hoàng đế Trung Quốc là một đứa nhỏ, thích dùng trẻ con làm đại thần. Thằng nhỏ này chơi đùa với tiểu hoàng đế Trung Quốc, giỏi vô môn ngựa, biết thổi da bò, nên hoàng đế thích y”.

Công chúa Tô Phi Á không hiểu “Vô môn ngựa, thổi da bò” là gì, sau khi hỏi được ý nghĩa, cười hì hì nói

“Ta cũng thích người ta vỗ mông ngựa, thổi da bò”. Vì Tiểu Bảo lập tức cả mừng. Hồng giáo chủ thì vẻ mặt mười phần khó coi.

Tô Phi Á lại hỏi “Tiểu hoàng đế Trung Quốc mấy tuổi?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đại hoàng đế Trung Quốc, mười bảy tuổi”. Tô Phi Á cười nói “Đại Sa hoàng La Sát, là em trai ta, cũng là trẻ con, hai mươi tuổi, không phải là già lão”. Vì Tiểu Bảo sùng sốt “Cái gì mà già lão? A, phải rồi, thì nói sai, nói lão già thành già lão”, liền chỉ vào nàng, nói “Công chúa xinh đẹp nước La Sát không phải là già lão, hay lắm”, lại chỉ vào mình nói “Đại quan Trung Quốc, không phải là già lão, hay lắm”. Rồi chỉ Hồng giáo chủ, nói “Người xấu Trung Quốc, là già lão, xấu lắm, xấu lắm”.

Công chúa Tô Phi Á ôm bụng bò ra cười. Viên Tổng đốc kia là một thanh niên khoảng trên dưới ba mươi tuổi cũng bật tiếng cười lớn. Hồng giáo chủ sắc mặt xám xanh, chỉ hận không được vung chuồng đập chết tươi Vì Tiểu Bảo.

Tô Phi Á hỏi “Đại quan trẻ con Trung Quốc, tới đây làm gì?”, Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng đế Trung Quốc nghe nói đại nhân nước La Sát tới Liêu Đông, sai ta tới gặp. Hoàng thượng cũng biết hoàng đế nước La Sát không phải già lão, biết công chúa La Sát là tiên nữ xuống trần, phái tiểu nhân đưa lễ vật tới tặng, biếu công chúa và Tổng đốc đại nhân hai trăm viên ngọc Đông Châu lớn, hai trăm cân nhân sâm. Không ngờ trên đường gặp phải tên đạo tặc này, đánh cướp hết lễ vật...”.

Vi Tiểu Bảo chưa nói xong, Hồng giáo chủ đã tức giận không nhìn được nữa, giờ chuông phải lên đập xuống đỉnh đầu Vi Tiểu Bảo. Lúc này Vi Tiểu Bảo trong buồng đã nghe Hồng giáo chủ tặng cho viên Tổng đốc không ít lễ vật quý báu, lúc ấy bèn nhân lên gấp đôi, nói là hoàng đế tặng. Y lúc miệng đang nói đã ngưng thần để ý Hồng giáo chủ, vừa thấy y giờ chuông lên, lập tức sử dụng khinh công Thần hành bách biến mà Cửu Nạn dạy cho, lách ra sau lưng công chúa Tô Phi Á. Chỉ nghe chát một tiếng vang rền, một cái ghế gỗ đã bị chuông lực của Hồng giáo chủ đánh lật xuống.

Cao Lý Tân giật nảy mình, rút đoản thương ra chĩa vào Hồng giáo chủ, quát y không được loạn động.

Mới rồi Vi Tiểu Bảo nói quá dài, công chúa nghe không hiểu, liền sai dịch lại, nghe xong nhìn Hồng giáo chủ cười nói “Lễ vật của người là cướp được của y, tự mình lấy một nửa, không tốt!”.

Hồng giáo chủ vội nói “Không phải. Thằng tiểu tử này rất giỏi bịa đặt, công chúa ngàn vạn lần đừng tin y”. Y thấy Tổng đốc La Sát chĩa đoản thương vào mình, tuy hỏa khí Tây dương lợi hại nhưng với võ công của y thì cũng không sợ gì, chỉ là lúc đang mưu đồ đại sự, phải nhờ nước La Sát hùng mạnh giúp đỡ, không thể vì sự tức giận nhất thời mà đắc tội với viên Tổng đốc, lập tức từ từ lui ra cửa, không hề phản kháng.

Cao Lý Tân thu đoản thương lại, nói mấy câu. Người phiên dịch nói “Tổng đốc đại nhân xin Hồng giáo chủ không cần tức giận, y biết là thằng nhỏ này bịa đặt. Công chúa Tô Phi Á bí mật tới đây, hoàng đế Trung Quốc

quyết không thể biết được. Hoàng đế Trung Quốc cũng quyết không đưa lễ vật tới tặng cho Tổng đốc La Sát". Hồng giáo chủ lập tức nộ khí tiêu tan, mỉm cười nói "Tổng đốc đại nhân anh minh, nhìn việc sáng suốt, quả nhiên không bị thằng tiểu tử kia đánh lừa".

Cao Lý Tân hỏi về lai lịch của Vi Tiểu Bảo. Hồng giáo chủ kể chuyện y giết chết đại thần Ngao Bái ra sao, khoác lác ninh bọ, làm nhiều điều ác mà được Khang Hy sủng ái ra sao, thêm mắm dặm muối, sau cùng nói "Thằng tiểu tử này là tay phải tay trái của tiểu hoàng đế, chúng ta giết y, tiểu hoàng đế nhất định sẽ rất buồn bã. Chúng ta đẩy quân làm việc, cơ hội thành công nhất định tăng lên rất nhiều". Y nói tới đâu, người phiên dịch dịch ra tiếng La Sát tới đó.

Công chúa Tô Phi Á cười hì hì nhìn Vi Tiểu Bảo, cảm thấy rất thú vị, tựa hồ Hồng giáo chủ càng nói Vi Tiểu Bảo xấu xa tội lỗi thì nàng càng thích y.

Cao Lý Tân trầm ngâm một lúc rồi hỏi "Hoàng đế Trung Quốc rất thích thằng nhỏ này à?". Hồng giáo chủ nói "Không sai. Nếu không thì y còn nhỏ tuổi như thế, làm sao làm tới đại quan được?". Cao Lý Tân nói "Không thể giết thằng nhỏ này được, cứ gửi thư cho hoàng đế Trung Quốc, bảo y mang thật nhiều vàng bạc châu báu tới đổi lấy y". Tô Phi Á cả mừng, hôn khế lên má Cao Lý Tân một cái, nói mấy câu. Người phiên dịch không dịch lại mấy câu này, nhưng ý tứ chắc là khen y thông minh. Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng thầm "Chỉ cần không giết mình là được, còn muốn tiểu hoàng đế mang nhiều vàng bạc châu báu tới chuộc thì quá dễ dàng". Hồng giáo chủ về mặt không vui, nhưng cũng không biết làm sao.

Vi Tiểu Bảo chia tập ngân phiếu làm ba phần, một phần tặng công chúa Tô Phi Á, một phần tặng Tổng đốc Cao Lý Tân, rút trong phần thứ ba ra hai tấm một trăm lượng tặng người phiên dịch, còn lại thì bỏ vào bọc.

Tô Phi Á, Cao Lý Tân và người phiên dịch đều rất vui vẻ. Tô Phi Á bảo người phiên dịch đếm giùm xem tất cả có bao nhiêu, bảo y tìm cách sai người vào cửa quan đổi bạc. Đếm xong thấy có hơn mười vạn lượng bạc, bỗng không vớ được một món hoạnh tài, bất giác trong lòng mừng rơn, ôm Vi Tiểu Bảo liên tiếp hôn vào hai má y, nói “Nhiều bạc rồi, thả thẳng nhỏ này về đi thôi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm lúc này mà họ thả ra thì mình không bị Hồng giáo chủ rút gân lột da không xong, vội nói “Công chúa xinh đẹp thế này ta chưa từng gặp qua, muốn nhìn ngắm thêm vài hôm”. Tô Phi Á cười khanh khách, nói “Bọn ta, sáng mai, về Mạc Tư Khoa rồi”. Vi Tiểu Bảo nào biết Mạc Tư Khoa ở đâu, nói “Công chúa xinh đẹp, đi Mạc Tư Khoa, đại quan trẻ con, cũng đi Mạc Tư Khoa, công chúa xinh đẹp, lên mặt trăng trên trời, đại quan trẻ con, cũng lên mặt trăng trên trời”.

Tô Phi Á thấy y nói năng lanh lợi khiến người ta vui thích, gật đầu nói “Được, ta dắt người đi Mạc Tư Khoa”.

Cao Lý Tân hơi cau mày, đã định ngăn cản, nhưng lập tức gật đầu mỉm cười nói “Tốt lắm, bọn ta dắt người đi Mạc Tư Khoa”, rồi nhìn Hồng giáo chủ xua xua tay.

Hồng giáo chủ chỉ còn cách cáo từ, lúc ra cửa còn trừng mắt giận dữ nhìn Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi làm ra vẻ mặt nhát ma với y, nói “Hồng giáo chủ

tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời". Hồng giáo chủ tức giận cực điểm, dắt bọn Lục Cao Hiên đi.

Hoàng đế nước La Sát gọi là Sa hoàng, năm nay hai mươi tuổi, tên Tây Áo Đồ đệ tam, Tô Phi Á là chị y. Vì Tây Áo Đồ đệ tam này bị tàn tật, hành động bất tiện, việc quân quốc đại sự thường là xử lý quyết định trên giường.

Phong tục nước La Sát khác hẳn với Trung Hoa lễ nghĩa chi bang, giữa nam nữ trước nay rất tùy tiện. Tô Phi Á tính tình phóng túng, lại xinh đẹp, nhiều vương công tướng quân trong triều là người tình của nàng. Tổng đốc Cao Lý Tân anh tuấn phong lưu, công chúa rất thích. Y vâng lệnh tới phương đông xây hai thành Nhã Khắc Tát và Ni Bố Sở, đơm ngó đất Mông Cổ, Liêu Đông của Trung Quốc. Chỗ thành Nhã Khắc Tát chính là nơi chôn giấu kho báu của Bát kỳ Mãn Châu. Đó là chỗ xung yếu nơi hai dòng sông lớn hợp lưu, người Mãn Châu và người La Sát tuy không hện mà cùng chọn. Công chúa tính hiếu động ham vui, nghe nói phương đông bí ẩn kỳ lạ, lại thêm nhớ nhung người tình, từ Mạc Tư Khoa muôn dặm xa xôi tìm tới.

Tô Phi Á tuy thích Cao Lý Tân, nhưng năm mơ cũng không nghĩ tới chuyện kiên trinh chuyên nhất gì gì. Hôm ấy phát giác ra trong phòng ngủ của Cao Lý Tân có một đường địa đạo, nảy dạ hiếu kỳ bèn xuống xem xét. Đường địa đạo ấy thông ra ngoài thành Nhã Khắc Tát, nối liền với gò đồi, vốn là Tổng đốc sợ trong thành có biến, dùng đó để chuẩn bị chạy trốn lúc cần. Tô Phi Á gặp tên lính canh kia, buông lời khiêu gợi, tăng tịu với y. Lúc nàng nghe Vi Tiểu Bảo muốn tới Mạc Tư Khoa, cảm thấy thích thú, bèn mang y và Song Nhi cùng đi.

Tô Phi Á có một đội hộ vệ quân Ca Tát Khắc hai trăm người, lúc thì cỡi ngựa, lúc ngồi xe trượt tuyết, hàng ngày đi về phía tây trên đồng tuyết mênh mông.

Cứ thế đi hơn hai mươi ngày, đã cách thành Nhã Khắc Tát rất xa, Hồng giáo chủ đã không sao đuổi được nữa. Vì Tiểu Bảo vừa hỏi biết còn đi hơn bốn tháng nữa mới tới Mạc Tư Khoa, bất giác trong lòng cả sợ, nói “Thế thì không phải tới tận chân trời sao? Đi hơn bốn tháng nữa thì trẻ con Trung Quốc biến thành già lão ngoại quốc mất”. Tô Phi Á nói “Vậy người muốn về Bắc Kinh à? Người chán nhìn ta rồi phải không?”. Vì Tiểu Bảo nói “Dù có nhìn công chúa xinh đẹp một ngàn năm, một vạn năm cũng không thấy chán. Có điều đi xa thế này, ta thấy sợ”.

Trong hơn hai mươi hôm ấy Tô Phi Á trò chuyện giải sầu với y, học thêm khá nhiều tiếng Trung Quốc. Vì Tiểu Bảo thông minh lanh lợi, cũng học được không ít tiếng La Sát. Hai người trên đường tịch mịch, một người vốn không phải trinh nữ, một người cũng không phải quân tử, một người đã không chịu giữ mình như ngọc, người kia cũng không chịu ngồi yên không làm bậy, tự nhiên không khỏi kết thành nhân duyên qua đường. Lúc ấy Tô Phi Á nghe nói y muốn về Bắc Kinh, bất giác hơi có ý quyến luyến không nỡ rời ra, nói “Ta không cho người đi. Người đưa ta tới Mạc Tư Khoa, làm bạn với một năm, sau đó sẽ để người về”.

Vì Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ, trong bấy nhiêu ngày ở chung, đã biết công chúa tính tình cương nghị, nếu không nghe lời nàng, nhất định đòi đi, thì có quá nửa là nàng sẽ sai quân Ca Tát Khắc giết mình, lúc ấy vẻ mặt tươi cười, luôn miệng nói mười phần vui vẻ.

Đến tối hôm ấy, y lén bàn bạc với Song Nhi xem có cơ hội thoát thân không. Song Nhi nói “Tuống công muốn làm gì tôi cũng cứ theo lời người sai bảo là được”. Vì Tiểu Bảo nhìn ra đồng tuyết mênh mông, thở dài một tiếng lắc lắc đầu, biết nếu hai người trốn chạy mà không mang đủ lương thực thì cho dù Tô Phi Á không sai người đuổi theo thì giữa đồng tuyết này cũng không chết rét chết đói không xong. Lúc trước giữa chốn rừng thẳm tuyết dày ở Liêu Đông, tuy vắng vẻ giá rét nhưng còn có thể săn bắn tìm cái ăn, bây giờ ngay cả chim sẻ cũng rất ít, có lúc đi suốt ngày không nhìn thấy một vết chân thú rừng trên mặt tuyết, nói gì tới hươu Mai hoa. Giữa lúc không biết làm sao, chỉ đành đi theo công chúa Tô Phi Á.

Vì Tiểu Bảo lúc đầu còn lo lắng cho hoàng đế, còn nghĩ tới việc Ngô Tam Quế có tạo phản không, con nhãi A Kha xinh đẹp có ở Côn Minh không, Hồng giáo chủ và Phương Di đang ở đâu. Đi hơn một tháng trên đồng tuyết lớn thì ngay cả những ý nghĩ ấy cũng không còn vương vấn nữa, giữa chốn trời băng đất tuyết này, dường như đầu óc cũng đóng thành băng. May là y tính tình thoải mái, vô tư vô lự, có lúc ăn nói bậy bạ bằng tiếng La Sát với công chúa Tô Phi Á, có lúc bịa đặt khoác lác kể chuyện cho Song Nhi, nên cũng không tịch mịch lắm.

Một hôm tới ngoài thành Mạc Tư Khoa, lúc ấy đã tháng tư, khí trời ấm dần, băng tuyết đã tan.

Chỉ thấy tòa thành Mạc Tư Khoa này tường thành tuy dày nặng kiên cố, nhưng xây dựng mười phần thô vụng, xa xa chỉ thấy nhà cửa trong thành cũng chỉ do bản vụng về, đừng nói không thể sánh với những thành

thị lớn như Bắc Kinh, Dương Châu, mà so với những thành thị nhỏ ở Trung Thổ cũng không bằng. Chỉ có vài ngôi giáo đường nóc tròn chóp nhọn là còn to lớn. Vì Tiểu Bảo vừa nhìn thấy, lập tức coi thường nước La Sát “Mạc Tư Khoa rầm rồ, có ra gì đâu? Đem tới Trung Quốc bọn ta thì chỗ này chỉ để chăn bò nuôi heo. Thế mà công chúa dọc đường cứ khoe khoang Mạc Tư Khoa phồn hoa”.

Lúc còn cách Mạc Tư Khoa vài mươi dặm, đội hộ vệ của công chúa phi ngựa vào thành báo tin. Chỉ nghe tiếng tù và vang lên, một đội quân hỏa thương trong thành phóng ngựa ra. Người La Sát tính thích xâm chiếm, vì vậy đất nước rộng lớn, từ đông qua tây cách nhau tới vài ngàn dặm, chủng tộc phức tạp. Quân đội tinh nhuệ trong nước thì một là kỵ binh Ca Tát Khắc, đông chinh tây chiến, đánh thành cướp đất, đàn áp nhân dân các tộc người khác, một là Hỏa thương doanh, hỏa khí rất lợi hại, là thân binh của Sa hoàng, bảo vệ kinh sư.

Quân hỏa thương phi ngựa tới gần, Tô Phi Á giật nảy mình, chỉ thấy trên đầu quan binh người nào cũng có cắm một chiếc lông đen, trên hỏa thương cột một mảnh vải đen, đó là dấu hiệu trong nước có đại tang, vội thúc ngựa lên trước, cao giọng hỏi “Xảy ra chuyện gì?”.

Đội trưởng đội hỏa thương lật người nhảy xuống ngựa, bước lên khom lưng nói “Bẩm công chúa, hoàng thượng đội ơn Chúa gọi về, đã rời bỏ đất nước nhân dân, lên thiên đường rồi”. Tô Phi Á trong lòng đau đớn, nước mắt rùng rùng, hỏi “Chuyện ấy xảy ra lúc nào?”. Viên Đội trưởng nói “Nếu công chúa về sớm bốn ngày thì có thể vĩnh biệt hoàng thượng”. Tô Phi Á tuy đã biết em

mình thân thể hư nhược, không thể sống lâu, nhưng chột nghe tin dữ cũng không khỏi đau xót, nằm phục xuống yên ngựa khóc lớn.

Vi Tiểu Bảo thấy công chúa đột nhiên khóc lớn, vừa hỏi người phiên dịch, biết là hoàng đế nước La Sát đã chết, trong lòng vui mừng “Hoàng đế nước La Sát tiên phúc không hưởng, trong nước thế nào cũng phải một phen rối loạn, muốn sai quân tới đánh Trung Quốc cũng không dễ dàng gì”.

Bọn Tô Phi Á theo viên đội trưởng vào thành, đang định vào cung. Viên Đội trưởng nói “Hoàng thái hậu có dặn, mời công chúa ra Lạp cung ngoài thành nghỉ ngơi”. Tô Phi Á vừa sợ vừa giận, quát “Cái gì mà hoàng thái hậu? Hoàng thái hậu quản được ta à?”. Viên Đội trưởng vung tay trái một cái, quân hỏa thương nhắc súng lên nhắm vào đội thị vệ của công chúa, buộc họ buông hết vũ khí rồi xuống ngựa.

Công chúa tức giận nói “Các ngươi muốn tạo phản à?”. Viên Đội trưởng nói “Hoàng thái hậu sợ sau khi về kinh công chúa sẽ không tuân lệnh tân quân, nên sai tiểu tướng bảo vệ công chúa”. Tô Phi Á mặt đỏ bừng, tức giận nói “Tân quân à? Tân quân là ai?”. Viên Đội trưởng nói “Tân quân là Bỉ Đắc đệ nhất bệ hạ”. Tô Phi Á ngẩng đầu lên cười nói “Bỉ Đắc à? Bỉ Đắc là một đứa nhỏ mười tuổi, biết cái gì mà làm Sa hoàng? Người nói hoàng thái hậu gì đó, là Na Đạt Lệ Á phải không?”. Viên Đội trưởng nói “Đúng thế”.

Sa hoàng A Lai Khắc Tu Tư Mễ Hải Lạc Duy Văn cha Tô Phi Á cưới hai hoàng hậu. Hoàng hậu thứ nhất có

nhiều con, Sa hoàng Tây Áo Đồ đệ tam và công chúa Tô Phi Á đều do bà sinh ra, ngoài ra còn một người em nữa là Y Phàm, hoàng hậu thứ hai Na Đạt Lệ Á nhỏ tuổi hơn nhiều, chỉ sinh được một con trai, tức là Bỉ Đắc.

Tô Phi Á nói “Người đưa ta vào cung, ta gặp Na Đạt Lệ Á nói chuyện đạo lý. Y Phàm em ta lớn tuổi hơn Bỉ Đắc, tại sao không lập làm Sa hoàng? Các đại thần trong triều thế nào? Mọi người đều không ai biết đạo lý sao?”.

Viên Đội trưởng nói “Tiểu tướng chỉ vâng lệnh hoàng thái hậu và Sa hoàng, xin công chúa đừng trách”. Nói xong kéo công chúa Tô Phi Á lên ngựa, rẽ qua hướng đông.

Tô Phi Á tức giận không sao nén được, trên đời này có ai dám vô lễ với nàng thế này, nhấc roi ngựa lên, đánh túi bụi vào viên Đội trưởng. Viên Đội trưởng mỉm cười tránh ra, tung người nhảy lên ngựa, dắt quân sĩ xúm xít quanh công chúa, cả Vi Tiểu Bảo và Song Nhi, đều đưa cả tới Lạp cung ở ngoài thành. Đội hỏa thương bố trí canh gác bảo vệ ngoài cung, ai cũng không được ra.

Công chúa Tô Phi Á tức giận như điên cuồng, đập phá tan nát đồ vật trong phòng ngủ. Nhà bếp ở Lạp cung theo bữa mang trà rượu thức ăn lên, cũng đều bị Tô Phi Á đập phá ném ra ngoài.

Như thế vài ngày, thấy việc canh phòng ngoài Lạp cung vẫn không hề lỏng lẻo, Tô Phi Á gọi viên Đội trưởng tới, hỏi y định nhốt mình đến bao giờ. Viên Đội trưởng nói “Hoàng hậu phân phó, mời công chúa nghỉ ngơi ở đây, đợi đến lúc Bỉ Đắc đệ nhất đệ hạ ăn mừng năm

mười năm ngày lên ngôi sẽ thả công chúa ra, tham gia khánh điển”. Tô Phi Á cả giận nói “Người nói gì ? Bỉ Đắc ăn mừng năm mười năm ngày lên ngôi, há không phải định giam ta ở đây năm mười năm à?”. Viên Đội trưởng mỉm cười nói “Năm nay tiểu tướng bốn mươi tuổi, chắc không thể hầu công chúa bốn mươi năm. Qua mười mười lăm năm nữa, nhất định sẽ có Đội trưởng trẻ tuổi tới thay thế”.

Tô Phi Á nghĩ tới việc bị giam ở đây năm mười năm, lập tức không lạnh mà run, gượng cười nói “Người lại đây, Đội trưởng, để ta xem người có đẹp trai không”, định lấy sắc đẹp dụ dỗ, cho viên Đội trưởng lay phục dưới gấu quần, mờ mờ mịt mịt thả mình ra.

Viên Đội trưởng khom lưng thật thấp một cái, lui lại một bước, nói “Xin công chúa tha tội. Hoàng thái hậu có chỉ : Trong quân hỏa thương nếu có ai chạm vào một ngón tay của công chúa sẽ bị chém đầu ngay lập tức. Chém đội trưởng thì Phó Đội trưởng lên thay, chém Phó Đội trưởng thì Tiểu Đội trưởng tiểu đội thứ nhất lên thay. Mọi người muốn thăng quan, nên giám thị nhau rất chặt chẽ”. Nguyên là hoàng thái hậu vốn biết Tô Phi Á xinh đẹp lẳng lơ, nếu không có quy định này chỉ e giam nàng không được.

Viên Đội trưởng đi ra rồi, Tô Phi Á không có cách nào, chỉ đành nằm phục xuống giường khóc lớn, không ngớt lời chửi mắng hoàng thái hậu.

Vi Tiểu Bảo ở trong Lạp cung nhàn rỗi nhiều ngày, thấy công chúa ngày nào cũng nổi giận, quân hỏa thương

canh giữ cũng mười phần thô bạo vô lễ, nghĩ thầm nơi ma quỷ quả nhiên có phong khí ma quỷ, bàn bạc với Song Nhi mấy lần, rốt lại cảm thấy trốn ra khỏi Lạp cung thì có thể được, nhưng muốn về Trung Quốc thì quả là trên cái khó chồng thêm cái khó. Nếu không có ai dẫn đường, nhất định sẽ lạc trên thảo nguyên mênh mông. Đừng nói phải cưỡi ngựa đi xe suốt bốn năm tháng mới về tới Bắc Kinh, mà có quá nửa là chỉ đi được bốn năm ngày đã không nhận ra được phương hướng, không biết đông tây nam bắc gì nữa. Hai người không biết làm sao, Vi Tiểu Bảo chỉ đành ăn nói bậy bạ, trêu chọc Song Nhi để tạm giải sầu.

Hôm ấy đang nói chuyện Đường tăng dẫn Tôn Ngộ Không, Sa hòa thượng, Trư Bát Giới qua Tây Thiên lấy kinh. Vi Tiểu Bảo nói “Ta đánh cuộc với cô, Đường tăng qua Tây Thiên nhất định không xa bằng Mạc Tư Khoa. Cho nên so với Đường tăng thì ta còn lợi hại hơn nhiều. Nếu cô không tin thì đánh cuộc gì nào?”. Song Nhi không có máu cò bạc, nói “Tướng công nói lợi hại hơn Đường tăng thì là lợi hại hơn Đường tăng, tôi không đánh cuộc đâu. Tôi cũng không lợi hại hơn Trư Bát Giới”, nói xong bĩu môi cười một tiếng. Chợt nghe bên phía phòng công chúa lại có một tràng tiếng ném đồ vật, đập giường, giẫm chân khóc lóc.

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Để ta đi khuyên, cứ la hét khóc lóc mãi thế này thì làm được gì?”. Rồi đi vào phòng công chúa, nói “Công chúa, cô đừng khóc. Ta kể một chuyện vui cho cô nghe”. Tô Phi Á nằm phục trên giường, hai chân đập rầm rầm, khóc nói “Ta không nghe, ta không nghe. Ta muốn Sa lý trát xuống địa ngục, muốn Sa lý trát Na Đạt Lệ Á xuống địa ngục”.

Vi Tiểu Bảo không hiểu “Sa lý trát” là gì, hỏi ra mới biết đó là “Mẹ Sa hoàng”, lập tức vô cùng vui vẻ, nói “Ta cứ tưởng Sa lý trát là người xấu nào, té ra là hoàng thái hậu. Ta nói với cô nhé, Sa lý trát ở Trung Quốc gọi là con đi già, cũng là người rất xấu xa, về sau ta nghĩ ra cách đuổi thị ra khỏi hoàng cung. Hoàng đế mười phần vui vẻ, bèn phong ta làm quan lớn Trung Quốc”. Tô Phi Á cả mừng, lật người ngồi dậy, hỏi “Người dùng cách gì vậy?”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Ta đuổi được con đi già chỉ vì thị là thái hậu giả. Con đi già La Sát các ngươi lại là Sa lý trát hàng thật giá đúng, cách của ta tự nhiên không dùng được”. Bèn nói “Cách của ta là thông đồng với tiểu hoàng đế, đối phó với Sa lý trát Trung Quốc”.

Tô Phi Á cau mày nói “Bỉ Đắc rất thương mẹ y, sẽ không nghe lời ta chống lại Sa lý trát. Trừ phi... trừ phi...”, kể lể lắt đầu, từ trên giường bước xuống, để chân trần đi đi lại lại trên tấm thảm lót sàn nhà, cắn cắn môi suy nghĩ.

Vi Tiểu Bảo nói “Trung Quốc bọn ta từng có một nữ hoàng đế, gọi là Võ Tắc Thiên. Nữ hoàng đế này lấy rất nhiều hoàng hậu đàn ông, vợ đàn ông, vô cùng khoái hoạt. Công chúa này, ta thấy cô cũng không kém gì bà ta, chẳng bằng tự mình lên làm nữ Sa hoàng đi”.

Tô Phi Á trong lòng rung động, chuyện này trước nay nàng chưa từng nghĩ tới, nước La Sát trước nay chưa từng có nữ Sa hoàng, nàng vẫn cho rằng phụ nữ không thể làm Sa hoàng. Nhưng Trung Quốc đã có nữ hoàng đế, thì nước La Sát tại sao không thể có nữ Sa hoàng?

Nàng sau khi bị giam trong Lạp cung, sợ hãi tức giận, trong đầu không ngừng tính toán nhưng chỉ là về việc làm sao để trốn ra khỏi cung, cho dù trở lại thành Nhã Khắc Tát ở phương đông ở cùng Tổng đốc Cao Lý Tân cũng tốt hơn bị hoàng thái hậu giam cầm rất nhiều, lúc ấy chợt nghe Vi Tiểu Bảo nói chuyện “Nữ Sa hoàng”, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cõi trời đất mới. Nàng quay người lại, mắt sáng lên, hai tay chụp vào vai Vi Tiểu Bảo, hôn khê lên má y một cái, mỉm cười nói “Nếu ta làm Nữ Sa hoàng thì sẽ phong ngươi làm hoàng hậu”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Chuyện này thì ngàn vạn lần không được”, vội nói “Ta, người Trung Quốc, không làm được nam hoàng hậu của nước La Sát, cô phong ta làm quan lớn thôi”.

Tô Phi Á nói “Ngươi vừa làm hoàng hậu vừa làm quan lớn”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trước mắt không biết có giữ được tính mạng không mà còn lo chuyện khoái hoạt, phong ta vừa làm hoàng hậu vừa làm quan lớn”. Tô Phi Á nói “Ngươi mau nghĩ cách cho ta, làm sao để ta làm Nữ Sa hoàng đi”.

Vi Tiểu Bảo cau cau mày, nói tới chuyện quân quốc đại sự thì kiến thức của y quả thật rất tầm thường, cố nhiên so với Khang Hy thì kém rất xa, cũng kém xa những người như Trần Cận Nam, Sách Ngạch Đồ, Ngô Tam Quế. Y nói “Công chúa, chuyện này rất khó, ta không nghĩ được đâu. Ta sẽ lập tức về Bắc Kinh hỏi tiểu hoàng đế của bọn ta để y nghĩ cho chủ ý, sau đó ta sẽ dắt nhiều người có bản lĩnh trở lại, bắt con đi già Sa lý trát La Sát, bắt luôn cả tiểu Sa hoàng Bỉ Đắc, vậy thì đại công cáo thành”. Y nói tới bốn chữ “Đại công cáo thành”,

nhìn không được ôm công chúa Tô Phi Á, hôn nàng một cái.

Tô Phi Á ồ một tiếng, nói “Không được, không được! Người trở về Bắc Kinh rồi quay lại Mạc Tư Khoa thì mất cả năm trời, ta đã chết rồi, đã lên thiên đường rồi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm câu ấy cũng không sai, thở dài một tiếng “Công chúa xinh đẹp lên thiên đường, quan lớn trẻ con Trung Quốc, cũng lên thiên đường”. Tô Phi Á khẽ xô y một cái, nói “Trẻ con Trung Quốc rất giỏi nói chuyện lừa người, làm người ta ưa thích, vô dụng, vô... vô mông bò, thối da ngựa”.

Vi Tiểu Bảo nghe nàng nói ngược câu “Vô mông ngựa, thối da bò”, bất giác hô hô cười rộ, kể thấy trên mặt nàng lộ vẻ khinh bỉ, rõ ràng là coi thường mình, ngấm ngầm tức giận, nghĩ thầm “Có cách nào cho cô ta làm Nữ Sa hoàng? Không biết Nữ hoàng đế Võ Tắc Thiên làm thế nào nhỉ? Chúng ta không ngại dập lại một bản in ở nước La Sát, nhưng tiếc là cách Bắc Kinh quá xa, không thể hỏi tiểu hoàng đế hoặc Sách đại ca”. Học vấn của Vi Tiểu Bảo một là nhờ nghe kể chuyện, hai là nhờ xem hát, từ sau khi làm quan lớn thì không nghe kể chuyện thường nữa, hát thì xem không ít, nhưng Võ Tắc Thiên làm sao làm được Nữ hoàng đế thì chuyện này lại chưa từng nghe kể chuyện, chưa xem hát.

Y nhìn ra cửa sổ ngơ ngẩn xuất thần, rất nhiều cố sự nghe kể chuyện và xem hát hiện ra trong lòng “Nữ hoàng đế thì không biết, còn nam hoàng đế thì làm sao làm được nhỉ? Chu Nguyên Chương là đánh nhau mà có được thiên hạ, thủ hạ có các đại tướng Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Hồ Đại Hải, Mộc Anh...”, đó đều là chuyện trong

Đại Minh Anh liệt truyện, lại nghĩ “Lý Tự Thành đem quân đánh Bắc Kinh, hoàng đế Sùng Trinh cha sự phụ mình bị thất cố chết, Lý Tự Thành bèn làm hoàng đế. Quân Thanh đánh đuổi Lý Tự Thành, Thuận Trị Lão hoàng gia bèn làm hoàng đế. Ngô Tam Quế muốn làm hoàng đế, liền khởi binh tạo phản. Xem ra bất kể là ai muốn làm hoàng đế cũng đều phải đem quân đánh nhau một trận, đánh cho cát bay đá chạy, máu chảy thành sông, thây chất như núi”. Vừa nghĩ tới việc đánh nhau, lại lập tức cảm thấy sợ hãi, nghĩ “Bọn mình bị nhốt ở đây, thì có quân gì, còn đánh trận gì? Nếu không đánh nhau thì có làm được hoàng đế không?”.

Y đối với lịch sử Trung Quốc thì hiểu biết cực kỳ có hạn, chỉ biết không đánh nhau mà làm hoàng đế chỉ có một mình hoàng đế Khang Hy, đây là Lão hoàng gia xuất gia nhường ngôi lại cho y, cách này đương nhiên không thể làm được. Lại nghĩ trong rất nhiều vở hát từng xem có một vở *Trám hoàng bào*, hoàng đế nhà Tống Triệu Khuông Dã giết đại tướng Trịnh Ân, vợ y khởi binh trả thù cho chồng. Triệu Khuông Dã đánh không lại, chỉ còn cách nài nỉ, cởi hoàng bào ra cho bà ta một đao chém thành hai đoạn, kể như thế mạng cho hoàng đế, để Trịnh phu nhân hả giận, hoàng đế thật là để lời cái dở rất lớn. Có một vở *Lộc Đài hận*, Trụ vương vô đạo, Khương Thái công giúp Chu Vũ vương khởi binh, bức Trụ vương phải lên Lộc Đài tự thiêu, Chu Vũ vương làm hoàng đế (Vi Tiểu Bảo tự nhiên không biết lúc ấy vẫn chưa có hoàng đế). Thằng đại gian thần mặt trắng Tào Tháo làm thế nào để lên ngôi hoàng đế nhỉ? Có một vở là *Tiêu dao tân*, Tào Tháo mang quân bức tử vua Hán gì đó để, tự mình làm

hoàng đế, đại tướng thủ hạ của y có Trương gì đó, Hứa gì đó, đều rất lợi hại (Vi Tiểu Bảo nhớ lắm, Tào Tháo chưa từng làm hoàng đế). Lưu Bị làm sao làm được hoàng đế nhỉ? Không biết nữa, nhất định là do Quan Công, Trương Phi, Triệu Vân đánh nhau giúp cho y.

Nói tóm lại muốn làm hoàng đế thì không đánh nhau không xong. Cho dù làm được hoàng đế mà đánh không lại người ta, thì ngôi hoàng đế cũng dành để người ta cướp mất, cho dù không bị cướp thì cũng gặp đủ chuyện rủi ro. Tiên sinh kể chuyện kể hồi Lâm Giáo đầu nổi giận giết Vương Luân trong *Thủy hử truyện*, Triều Cái muốn làm thủ lĩnh cường đạo bên thông đồng với Lâm Xung giết chết Vương Luân nguyên là thủ lĩnh Lương Sơn Bạc. Đủ thấy cho dù là làm thủ lĩnh cường đạo cũng phải đánh nhau.

Tô Phi Á thấy y nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm tay, ra thế đánh gió, cười nói “Người làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, kể đó sực tỉnh, nói “Muốn làm hoàng đế, nhất định phải đánh nhau”, Tô Phi Á ngẩn ra, hỏi “Đánh nhau à? Đánh nhau với ai?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là đánh nhau với con đi già La Sát”.

Tô Phi Á nghe y nói mấy lần “Con đi già La Sát”, không biết ba chữ “Con đi già” có nghĩa là gì, đang định hỏi, đột nhiên cửa phòng mở ra, viên Đội trưởng quân hỏa thương bước vào, nắm ngực Vi Tiểu Bảo, ky lý cô lô nói một tràng, xách y ra ngoài, lại đá mạnh vào mông y một đá.

Viên Đội trưởng hô hô cười rộ, lại đá y phát nữa. Vi Tiểu Bảo cả giận, đột nhiên vọt lên, lộn người một vòng,

đã cười lên cổ viên Đội trưởng, chính là chiêu Dịch Thanh hàng long trong ba chiêu cứu mạng mà Hồng giáo chủ dạy cho trước kia. Chiêu này y chưa luyện thành thực, nếu dùng để đối phó với cao thủ võ học thì rất không được, nhưng viên Đội trưởng La Sát này làm sao biết được võ công Trung Thổ? Vì Tiểu Bảo tuy tung người lật người rất vụng về, mà vẫn đắc thủ, hai ngón trở ấn vào hai mắt y, quát “Không được động đây! Con mắt, chết đấy!”. Y không biết nói câu “Không được động đây, nếu không sẽ móc mắt ngươi” bằng tiếng La Sát thế nào, đành chỉ nói “Con mắt, chết đấy!”.

Viên Đội trưởng cũng không phải tối dạ, hiểu được rõ ràng, trong lúc hoảng sợ, lập tức không dám động đây. Vì Tiểu Bảo tay phải kéo tai phải y, quát “Đi!”. Rồi như cười ngửa, cười y trở vào phòng công chúa, quát “Đóng cửa! Súng, lấy ra!”.

Tô Phi Á vừa sợ vừa mừng, vội vàng đóng cửa lại, rút khẩu đoản thương trong người viên Đội trưởng ra chĩa vào lưng y. Vì Tiểu Bảo từ trên vai y nhảy xuống, cởi thắt lưng của y ra trói hai chân y lại, lại cởi quần y trói quặt hai tay y ra sau lưng. Viên đội trưởng vừa bị cởi thắt lưng, quần đã lập tức tụt xuống, lộ ra nửa người dưới trần truồng. Tô Phi Á và Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ. Viên Đội trưởng đỏ bừng mặt, nghiêng chặt răng, vô cùng căm tức.

Cửa phòng nhè nhẹ mở ra, Song Nhi thò đầu vào hỏi “Tuống công, không có chuyện gì chứ?”. Vì Tiểu Bảo vội gọi nàng vào, đóng cửa phòng lại. Song Nhi nhìn thấy tình trạng thảm hại của viên Đội trưởng, vừa buồn cười vừa kinh ngạc.

Tô Phi Á hỏi Vi Tiểu Bảo “Bắt giữ Đội trưởng để làm gì?”.

Vi Tiểu Bảo bắt được viên Đội trưởng, chỉ là nhất thời nổi giận chứ không nghĩ tới là để làm gì, nghe Tô Phi Á hỏi, linh cơ nhất động, nói “Bảo y mang quân tạo phản”. Y không biết từ “Tạo phản” trong tiếng La Sát, bèn nói bằng tiếng Trung Quốc. Lại nói “Bảo y giết Sa lý trát, giết Sa hoàng, cô, làm nữ Sa hoàng”.

Tô Phi Á không biết ý nghĩa của từ “Tạo phản” nhưng câu “Giết Sa lý trát, giết Sa hoàng, cô, làm nữ Sa hoàng” thì hiểu, sau lúc sủng sốt, lập tức cả mừng, bèn quay qua ky lý cô lô với viên Đội trưởng một hồi.

Vi Tiểu Bảo nghe hai người nói tiếng La Sát, không biết là nói gì, chỉ thấy viên Đội trưởng không ngừng lắc đầu, đoán là y không ưng thuận, bèn quát “Y không nghe lời, giết đi”. Rồi rút thanh chủy thủ trong ống giày ra, đưa lên mặt viên Đội trưởng kéo một cái, xoẹt một tiếng, lập tức cắt của y một mảng râu. Tô Phi Á cười nói “Đoản kiếm sắc thật”, viên Đội trưởng sợ tới mức mặt xám như tro, nghĩ thầm “Té ra thằng Man tử nhỏ này giấu đoản kiếm trong ống giày, thật là kỳ lạ, lúc ấy lại không lục soát được”.

Tô Phi Á hỏi y “Rốt lại ngươi có chịu đầu hàng không? Có ủng hộ ta làm nữ Sa hoàng không?”.

Viên Đội trưởng nói “Không phải ta không chịu ủng hộ công chúa, nhưng bộ hạ của ta quyết không chịu nghe lệnh. Ở Mạc Tư Khoa có hai mươi doanh hỏa thương đội, bọn ta chỉ có một doanh, cho dù tạo phản cũng không đánh được mười chín doanh kia”.

Tô Phi Á nghe câu ấy thấy cũng có lý, lập tức giải thích cho Vi Tiểu Bảo, nhất thời cũng không nói rõ được, chỉ đành ra hiệu bằng tay, lúc nói tới hai mươi đội hỏa thương, mười ngón tay không đủ, chỉ đành cời giày ra dùng cả mười ngón chân mới đủ để ra hiệu có hai mươi đội hỏa thương.

Vi Tiểu Bảo mau chóng hiểu rõ, nghĩ thầm chuyện này rất khó khăn, ngồi xuống ghế, vắt vẻo suy nghĩ “Gã Đội trưởng này không chịu tạo phản, có giết y cũng vô dụng”. Bèn nhìn Tô Phi Á nói “Đội trưởng không chịu thì bảo Phó Đội trưởng tạo phản”, Tô Phi Á nói “Phó Đội trưởng à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, gọi Phó Đội trưởng vào đây”.

Tô Phi Á đẩy Đội trưởng ra cạnh cửa, chìa hỏa thương vào lưng y, nói “Gọi Phó Đội trưởng vào đây! Nếu ngươi đánh động, ta sẽ lập tức nổ súng đây”. Viên Đội trưởng không biết làm sao, chỉ đành lớn tiếng kêu réo, gọi Phó Đội trưởng vào.

Qua một lúc, viên Phó Đội trưởng đẩy cửa bước vào. Song Nhi đã núp sau cánh cửa, viên Phó Đội trưởng vừa bước vào, nàng đã vươn tay xĩa vào lưng y mấy phát điểm trúng huyết đạo khiến y không sao động dậy được nữa. Song Nhi mừng nói “Tướng công, huyết đạo của bọn quỷ ngoại quốc té ra cũng thế, ta chỉ sợ huyết đạo của họ có khác”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Người ngoại quốc cũng có mắt, có mũi, có tay chân như chúng ta, tự nhiên cũng có huyết đạo” rồi rút thanh bội đao ở hông viên Phó Đội trưởng ra, nói với Tô Phi Á “Cô bảo y giết Đội trưởng rồi tạo phản, nếu y không chịu, thì bảo Tiểu Đội trưởng giết y”.

Tô Phi Á nghĩ thầm “Kế này rất hay”, bèn nói với viên Phó Đội trưởng “Người giết Đội trưởng đi, rồi suất lãnh quân hỏa thương, làm Đội trưởng, theo lệnh ta. Nếu người không chịu giết Đội trưởng, ta sẽ gọi Tiểu Đội trưởng giết người và Đội trưởng, để Tiểu Đội trưởng làm Đội trưởng, người có chịu giết y không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Song Nhi, cô giải khai huyết đạo cho y, nhưng đừng giải khai huyết đạo trên đùi”.

Song Nhi theo lời giải khai huyết đạo cho y, đưa thanh bội đao vào tay y.

Tô Phi Á hỏi lần nữa. Viên Đội trưởng ngoác miệng cười lớn, luôn mồm quát tháo. Viên Phó Đội trưởng lúc bình thời có hiềm khích với viên Đội trưởng, muốn y dấy quân tạo phản thì vốn là y không dám, nhưng nghe viên Đội trưởng cười rất tàn tệ, lại nghĩ “Nếu mình không giết y thì Tiểu Đội trưởng tiểu đội thứ nhất muốn làm Đội trưởng cũng sẽ giết y, lại giết luôn cả mình”. Lập tức nhắc bội đao lên, soạt một tiếng chém đứt đầu viên Đội trưởng.

Một đao ấy chém xuống, Tô Phi Á, Vi Tiểu Bảo, Song Nhi ba người đều đồng thanh khen hay, có điều Tô Phi Á kêu bằng tiếng La Sát “Kha ra xô” (*). Vi Tiểu Bảo và Song Nhi thì tự nhiên là kêu bằng tiếng Trung Quốc.

Tô Phi Á kéo tay viên Phó Đội trưởng, luôn miệng khen y anh dũng trung nghĩa, lập tức thăng y làm Đội

(*) Nguyên văn là “Hách lập tiểu”, là phiên âm Hoa Nga của từ “Kha ra xô” (tốt, hay) trong tiếng Nga.

trưởng doanh hỏa thương, nói “Người ngồi xuống, chúng ta bàn cho kỹ”.

Viên Phó Đội trưởng cau cau mày, chỉ Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nói “Hai đứa nhỏ ngoại quốc này dùng ma thuật, nửa người dưới của ta không động đậy được”, Tô Phi Á nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Xin người, ma thuật, trừ đi”.

Song Nhi cười khề một tiếng, giải khai huyết đạo nửa người dưới cho viên Phó Đội trưởng.

Tô Phi Á dặn viên Phó Đội trưởng “Người đi gọi ba Tiểu Đội trưởng và ba Phó Tiểu Đội trưởng vào đây, ta bảo trẻ con Trung Quốc sử dụng ma thuật, cho bọn họ tay chân không động đậy được”, rồi nói lại với Vi Tiểu Bảo và Song Nhi.

Viên Phó Đội trưởng vâng lệnh đi ra, qua không bao lâu sáu tên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng xếp hàng đứng ngoài cửa. Viên Phó Đội trưởng gọi từng người vào phòng, Song Nhi lại điểm vào huyết Chí xá trên lưng và huyết Hoàn khiêu trên đùi họ.

Tô Phi Á nói “Phó Đội trưởng quyết tâm ủng hộ ta là nữ Sa hoàng, chúng ta phải xuất quân đi giết Sa lý trát, các người có tuân lệnh không?”.

Sáu tên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng thấy xác Đội trưởng nằm dưới đất, đã biết là không hay, nghe Tô Phi Á nói thế lại càng tim đập thành thịch, ngó mặt nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nhà Mãn Thanh tới chiếm giang sơn Trung Quốc, quân Thát Đát gây ra vụ Dương

Châu thập nhật, giết người đốt nhà, cướp bóc hãm hiếp, lão hoàng gia từ đó trở thành hoàng đế. Con mẹ nó, mình bảo họ gây ra vụ Mạc Tư Khoa thập nhật, khua khoắng cho thiên hạ đại loạn, càng hỗn loạn càng hay. Hòa thượng che ô, vô pháp vô thiên ! Nếu không như thế, thì làm sao làm được hoàng đế ?”. Rồi nói với Tô Phi Á “Cô bảo mọi người vào thành Mạc Tư Khoa đánh nhau, giết người, đốt nhà, ưng thuận cho họ làm tướng quân đại quan, có rất nhiều vàng bạc, mọi người tha hồ bắt gái đẹp về làm vợ !”.

Tô Phi Á nghĩ y thấy không sai, bèn nói với viên Phó Đội trưởng “Người đi gọi tất cả quân hỏa thương tới đây, ta sẽ nói chuyện với họ”.

Sáu trăm tên quân hỏa thương tụ họp ở quảng trường trước Lạp cung. Phó Đội trưởng phái mười hai tên lính hỏa thương bước vào, khiêng sáu tên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng bị điểm huyết ra quảng trường.

Tô Phi Á đứng trên bậc đá, cao giọng nói “Quân hỏa thương, các người đều là dũng sĩ của nước La Sát, đã lập nhiều công lớn cho đất nước. Nhưng tiền lương của các người quá ít, các người không có gái đẹp, không có tiền tiêu, rượu cũng không đủ uống, nhà cửa thì chật hẹp, rất không thoải mái. Trong thành Mạc Tư Khoa có rất nhiều người có tiền, họ có nhà cao cửa rộng, có rất nhiều tôi tớ, có rất nhiều gái đẹp mà các người không có. Như vậy có công bằng không?”.

Quân hỏa thương vừa nghe thấy, đồng thanh kêu lớn “Không công bằng, không công bằng”.

Tô Phi Á nói “Những kẻ có tiền ấy vừa mập vừa ngu, ăn uống thì như heo, nếu tỷ võ với các người liệu có đánh lại các người không ? Chẳng lẽ bọn phú ông ấy lại bắn súng giỏi hơn các người à? Chẳng lẽ đao pháp của họ lại thắng được các người à ? Các người có muốn lập công vì đất nước, vì Sa hoàng không?”. Nàng nói một câu, đám quân hỏa thương lại lớn tiếng trả lời “Nhét”. (*)

Vì Tiểu Bảo nghe mọi người một tiếng “nhét”, hai tiếng “nhét”, y biết trong tiếng La Sát có nghĩa là “Không”, nhưng không hiểu lời Tô Phi Á, chỉ cho rằng công chúa kích động quân hỏa thương tạo phản nhưng mọi người không chịu vâng lời, không kìm được lo lắng.

Tô Phi Á lại nói “Các người đều xứng đáng làm tướng quân, làm phú ông, các người ai cũng xứng đáng được thăng quan phát tài”. Quân hỏa thương lớn tiếng reo hò. Có người hỏi “Công chúa Tô Phi Á, người có cách nào cho bọn ta thăng quan phát tài không?”. Tô Phi Á nói “Các người có muốn làm tướng quân không?”. Quân hỏa thương la lớn “Muốn, muốn !”. Tô Phi Á nói “Các người có muốn có nhiều tiền bạc không?”. Quân hỏa thương nói “Đương nhiên là muốn!”, Tô Phi Á lại hỏi “Các người có muốn gái đẹp không?”, quân hỏa thương cười ầm, hô lớn “Muốn, muốn, muốn!”.

Tô Phi Á nói “Được! Mọi người các người vào thành Mạc Tư Khoa, nói với quân hỏa thương trong mười chín doanh kia, là ta, công chúa Tô Phi Á ra lệnh, ta là nữ Sa

(*) Nguyên văn là “Niên đặc”, là phiên âm Hoa Nga của từ “Nhét” (không) trong tiếng Nga.

hoàng, cả nước La Sát đều nghe lời ta. Ta cho phép các người, mỗi một người lính hỏa thương được chọn một người có tiền, tỷ võ với con heo mập phú ông ấy, ai giết được y thì nhà cửa, tiền bạc, gái đẹp, xe ngựa, ngựa tốt, quần áo, đầy tớ, tỳ nữ, rượu ngon của y, cái gì cũng là của quân hỏa thương dưng cảm. Các người có dũng khí không? Có phải là nam tử hán đại trượng phu không? Có dám giết người, cướp của, bắt đàn bà không?”.

Quân hỏa thương đồng thanh hô lớn “Dám, dám, dám! Giết người, cướp của, bắt đàn bà thì có gì mà không dám?”.

Tô Phi Á cả mừng, kêu lên “Vậy thì rất tốt, ta chỉ e các người nhút nhát không dám làm chuyện lớn, mau mang rượu Phục đặc gia tới đây. Nào, các người xuống hầm lấy tất cả rượu Phục đặc gia ngon lên đây”.

Dưới hầm trong Lạp cung của Sa hoàng có rượu ngon mấy mươi năm, vô cùng quý báu, nguyên chuyên dành cho Sa hoàng, hoàng hậu, công chúa, hoàng tử và vương công đại thần dùng, chứ bọn quân hỏa thương làm sao được nếm một hớp? Tô Phi Á vừa ra lệnh, quân sĩ reo hò ầm ầm, lập tức có mấy mươi người chạy đi lấy rượu.

Trong khoảnh khắc, quân sĩ trên quảng trường đập cổ từng bình từng bình rượu Phục đặc gia, tranh nhau uống thỏa thuê, vui vẻ reo ầm lên “Tô Phi Á, nữ Sa hoàng, hua ra, hua ra! Tô Phi Á, nữ Sa hoàng, hua ra, hua ra, hua ra!” (*).

(*) Nguyên văn là “Ô lạp”, là phiên âm Hoa Nga của từ “Hua ra” (hoan hô) trong tiếng Nga.

Trong tiếng La Sát, “Hua ra” có nghĩa như “Vạn tuế”, Vi Tiểu Bảo tuy không hiểu, nhưng thấy quân sĩ reo hò uống rượu, không ngừng hô lớn “Ô Phi Á, nữ Sa hoàng, hua ra !”, đoán là họ nhiệt thành suy tôn. Y kéo kéo tay áo Tô Phi Á, nói “Bảo họ, mười hai tên Tiểu Đội trưởng, giết đi, thì không lùi lại được nữa”.

Tô Phi Á gật đầu lia lịa, lớn tiếng nói “Các dũng sĩ can đảm khỏe mạnh của nước La Sát, mọi người nghe đây : Ta sai các người đi giết bọn phú ông, cướp tiền, cướp đàn bà, nhưng Sa lý trát không cho, phái bọn khốn này tới, muốn trị tội các người”, nói xong chỉ vào sáu viên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng một cái.

Lúc ấy lập tức có hơn mười tên quân hỏa thương rút bội đao ra quát lớn “Giết chết bọn khốn nạn!”. Mười mấy thanh trường đao chém tới, lập tức giết chết sáu viên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng. Người La Sát bản tính rất thô lỗ, sau khi uống rượu Phục đặc gia, toàn thân như phát lửa, nhìn thấy sáu tên Tiểu Đội trưởng máu thịt đầm đìa, càng không thể kìm chế, kêu lớn “Giết bọn khốn đi, cướp tiền, cướp đàn bà đi!”.

Tô Phi Á nói “Các người vào nói với quân hỏa thương mười chín doanh trong thành Mạc Tư Khoa, mọi người cùng làm, tên Đội trưởng nào không chịu, lập tức giết đi. Có quý tộc, tướng quân, đại thần nào không chịu, lập tức giết đi, lấy tất cả vàng bạc của cải, gái đẹp trong nhà y mà chia nhau. Nhà cửa của bọn khốn ấy, thì phóng hỏa đốt đi”.

Đám quân sĩ lớn tiếng reo hò, nhao nhao đeo đao khoác súng, dắt ngựa ra nhảy lên. Qua một lúc, liền

nghe tiếng vó ngựa dồn dập phóng về phía thành Mạc Tư Khoa.

Tô Phi Á nói với viên Phó Đội trưởng “Người cũng đi cướp đi, còn khách khí gì nữa? Quan trọng nhất là không nên xung đột với quân hỏa thương trong doanh khác, mà mọi người hãy cùng cướp bóc. Người mang người xông vào cung Khắc Lý Mộc Lâm, bắt Sa lý trất và Bỉ Đắc. Tất cả vàng bạc châu báu, cung nữ xinh đẹp trong cung, bảo mọi người cứ cướp sạch đi, đều là của ta ban thưởng cho các người đấy”. Viên Phó Đội trưởng cả mừng, vâng lệnh lên ngựa đi.

Tô Phi Á thở phào một hơi, chỉ thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, ngồi xuống bậc thềm đá, nói “Mệt quá!”. Vi Tiểu Bảo nói “Để ta đỡ cô vào trong nghỉ ngơi”. Tô Phi Á lắc lắc đầu, qua một lúc, nói “Chúng ta lên vọng lâu nhìn xem”.

Tòa Lạp cung này đều xây dựng bằng đá tảng, ngôi vọng lâu cao tám chín trượng, nguyên là dùng để quan sát địch tình. Trước khi nước La Sát lập quốc vốn là đại công quốc Mạc Tư Khoa, đại công tước Mạc Tư Khoa đánh dẹp quần hùng, tự lập làm Sa hoàng. Sa hoàng triều trước sợ lúc ra ngoài đi sẵn bị kẻ thù thừa cơ đánh úp, vì thế xây dựng Lạp cung ngoài thành Mạc Tư Khoa, để đề phòng lúc bất ngờ lâm địch thì đóng giữ ở đó để chờ cứu viện.

Tô Phi Á dắt Vi Tiểu Bảo và Song Nhi lên vọng lâu, nhìn ra bốn phía, thấy trong thành Mạc Tư Khoa thấp thoáng có ánh đèn lửa trong đêm tối mười phần yên tĩnh. Tô Phi Á cảm thấy lo lắng, nói “Tại sao không đánh

nhau? Họ sợ à?”, Vi Tiểu Bảo không biết tính cách của quân La Sát, không biết có phải là ra trận lùi lại không, chỉ an ủi nàng “Họ không sợ đâu, họ không sợ đâu”. Tô Phi Á lại hỏi “Tại sao người bảo quân sĩ giết người, cướp tiền, cướp đàn bà, lại có thể giết Sa lý trát, giết Bỉ Đắc?”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Người Trung Quốc trước nay đều như thế”. Y nghĩ tới năm xưa trong thành Dương Châu, nghe những người lớn tuổi nói tới tình hình quân Mãn Châu hạ thành.

Sau khi quân Thanh vào cửa quan, bị người Hán ở vùng Giang Tô kháng cự mãnh liệt, nhất là thành Dương Châu cố thủ không sao hạ được. Tường soái quân Thanh bèn ưng thuận cho quân sĩ sau khi hạ được thành sẽ được tha hồ gian dân cướp bóc mười ngày. Vụ Dương Châu thập nhật ấy quả thật là vô cùng thảm khốc. Vi Tiểu Bảo từ nhỏ sinh trưởng ở Dương Châu, chuyện quân Thanh hạ thành không được thế nào, chủ soái ưng thuận cho bộ tốt cướp bóc hăm hiếp thế nào, quân Thanh hăng hái tấn công thế nào, những chuyện ấy từ lúc nhỏ đã nghe rất nhiều. Về sau ở Bắc Kinh lại nghe người ta nói năm xưa bộ hạ của Lý Tự Thành cướp bóc hăm hiếp trong thành Bắc Kinh thế nào, Trương Hiến Trung lại ưng thuận cho bộ hạ trước là sau khi thành bị hạ được cướp bóc ba ngày thế nào. Xem ra muốn tạo phản thành công thì phải làm cho thiên hạ đại loạn, muốn thiên hạ đại loạn thì phải cho quân sĩ hăm hiếp cướp bóc, vì thế thấy quân hỏa thương không dám tạo phản, y tự nhiên nói ra mấy chữ “Cướp tiền, cướp đàn bà”. Quả nhiên quân La Sát cũng giống hệt như quân Trung Quốc, bí quyết năm chữ ấy ứng nghiệm như thần.

Qua hồi lâu, trong đêm tối chợt thấy trong thành Mạc Tư Khoa bốc lên một vầng sáng lớn.

Tô Phi Á cả mừng kêu lên “Động thủ rồi!”, rồi ôm chặt Vi Tiểu Bảo vừa hôn hít vừa nhảy nhót.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Họ phóng hỏa rồi, như thế là được. Giết người đốt nhà, nhất định là phải làm cùng lúc”.

Qua không bao lâu, chỉ thấy trong thành Mạc Tư Khoa lửa bốc bốn bề, phía đông một đám khói đen, phía tây một quang lửa sáng. Tô Phi Á vỗ tay kêu lên “Mọi người đang giết người đốt nhà. Tiểu Bảo, người thật thông minh, nghĩ ra kế sách rất hay”.

Vi Tiểu Bảo cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm “Nói tới chuyện giết người đốt nhà, tạo phản tác loạn thì bản lĩnh của người Trung Quốc bọn ta còn cao hơn người La Sát các người một trăm lần. Kế sách này có gì là lạ ? Bọn ta trước nay đều như thế cả”.

Tô Phi Á nói “Người bảo mọi người giết Chánh Đội trưởng, giết Tiểu Đội trưởng, mọi người chỉ còn cách làm luôn một mạch thôi, có muốn quay đầu cũng không được nữa. Trẻ con, rất thông minh, quan lớn Trung Quốc, rất tài giỏi”, Vi Tiểu Bảo nói “Cái này gọi là làm đầu danh trạng”. Tô Phi Á nói “Cái gì, bái mệnh thượng à?”. Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ nói “Đúng, bỏ hết tính mạng, liều mạng xông lên”, trong lòng chửi thầm người La Sát không có học vấn.

Bọn lục lâm người Trung Quốc làm cướp, lúc nhập bọn, tên thủ lĩnh ắt sai người huynh đệ mới đi gây một

vụ án, giết chết một người. Người ấy sau khi phạm tội lớn giết người sẽ không ra đầu thú tố giác nữa. Lâm Xung trong *Thủy hử truyện* lên Lương Sơn Bạc nhập bọn, Vương Luân bảo y đi giết người gây án, làm một cái đầu danh trượng. Vi Tiểu Bảo nghe kể chuyện rất nhiều, hiểu rõ quy củ ấy, nghĩ thầm “Phép tắc của người Trung Quốc mình bọn quỷ La Sát một khiêu cũng không thông, xem ra người La Sát tuy hung dữ ngang ngạnh nhưng cũng không khó đối phó”.

Tô Phi Á thấy lửa trong thành Mạc Tư Khoa càng lúc càng lớn, lan ra bốn phía, lại cảm thấy lo lắng, không biết sau khi quân La Sát giết chóc bừa bãi thì sẽ trở thành quang cảnh thế nào, bèn hỏi Vi Tiểu Bảo “Giết người đốt nhà, cướp tiền cướp đàn bà, sau đó, thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, y chỉ biết muốn tạo phản thì phải dung túng cho quân sĩ giết người đốt nhà, cướp tiền cướp đàn bà, còn sau đó thế nào thì không biết, đánh nói “Chuyện đó à? Cướp đủ rồi, không cướp nữa. Giết đủ rồi, không giết nữa”.

Tô Phi Á nhướn mày, nghĩ đó không phải là biện pháp, nhưng nhất thời cũng không biết có kế sách gì.

Ba người nhìn một lúc rồi trở vào tấm cung để chờ tin tức.

Sáng sớm hôm sau, viên Phó Đội trưởng quân hỏa thương mang một tiểu đội người ngựa tới Lạp cung báo cáo với Tô Phi Á : Đêm qua quân sĩ trong hai mươi doanh hỏa thương vâng lệnh nữ Sa hoàng, đã cướp bóc suốt

đêm, cướp được không biết bao nhiêu vàng bạc gái đẹp, đã giết chết Sa lý trát Na Đạt Lệ Á rồi.

Tô Phi Á cả mừng, nhảy bật dậy kêu lên “Giết chết Na Đạt Lệ Á rồi à? Còn Bỉ Đắc thì sao?”. Viên Phó Đội trưởng nói “Bỉ Đắc đã bị bắt, giam dưới hầm rượu trong cung Khắc Lý Mụ Lâm”. Tô Phi Á kêu lên “Kha ra sô, kha ra sô”.

Chợt nghe tiếng vó ngựa vang lên, lại có đại đội nhân mã phóng mau tới. Tô Phi Á biến sắc, hoảng sợ hỏi “Ai thế?”. Viên Phó Đội trưởng nói “Các vương công, đại thần, tướng quân trong thành Mạc Tư Khoa cùng tới mời bệ hạ lên ngôi, làm nữ Sa hoàng nước La Sát”.

Tô Phi Á trong lòng mừng rơn, ôm chặt Vi Tiểu Bảo, hôn vào hai má y mấy cái, kêu lên “Trẻ con Trung Quốc, kẻ sách hay”.

Nghe thấy tiếng vó ngựa đã dừng lại ngoài Lạp cung, kẻ đó tiếng giày da vang lên, một đoàn người vào cung. Người đi đầu là đại thần thân vương Ba Đa Ni Tư. Y bước tới trước mặt Tô Phi Á khom người nói “Vương công quý tộc, đại thần tướng quân nhất trí nghị quyết, mời công chúa Tô Phi Á về cung chủ trì đại cuộc, dẹp yên biến động, khôi phục hòa bình”.

Tô Phi Á mặt mày rạng rỡ, gật đầu ưng thuận, hỏi “Na Đạt Lệ Á thủ lĩnh loạn đảng đã chết phải không?”. Than vương Ba Đa Ni Tư nói “Na Đạt Lệ Á làm nhiều loạn quốc gia, giết hại người trung lương, tự ý chuyên quyền, ôm lòng phản trắc, đã tuân theo ý Chúa, chính pháp xử quyết, mọi người đều hả dạ”. Tô Phi Á “Tốt lắm, chúng ta tới cung Khắc Lý Mụ Lâm thôi”.

Các đại thần và quân hỏa thương xúm xít quanh Tô Phi Á tiến vào Mạc Tư Khoa. Trong khoảnh khắc, trong Lạp cung đã vắng ngắt, chỉ còn Vi Tiểu Bảo và Song Nhi hai người.

Vi Tiểu Bảo trong lòng tức tối, chửi “Con mẹ nó, con công chúa La Sát này qua cầu rút ván, người mới vừa lên giường, đã ném ông mai qua tường. Thì làm nữ Sa hoàng thì không cần gì tới chúng ta nữa”. Song Nhi mỉm cười nói “Người muốn nữ Sa hoàng phong làm nam hoàng hậu, có phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “A, cô dám cười ta à? Xem ta có bắt được cô không nhé?”, nói xong nhảy xổ vào Song Nhi. Song Nhi phì cười, nghiêng người tránh qua.

Lúc ấy đang đầu mùa hè, khí trời ẩm áp. Trong Lạp cung hoa nở như gấm, chim hót líu lo, chỉ là hoa cỏ và chim chóc ở nước La Sát khác hẳn với Trung Thổ, hoa rất đẹp nhưng không thơm, tiếng chim riu rít mà không êm tai, Vi Tiểu Bảo là loại người thô bỉ ở chợ búa, không để ý gì tới chỗ khác biệt ấy, cùng Song Nhi đi dạo khắp nơi trong Lạp cung, không ai tới quấy rầy, kể ra cũng vui thú.

Như thế liên tiếp bảy tám ngày, Tô Phi Á đột nhiên phái một tiểu đội quân mã tới, đón hai người vào cung.

Vi Tiểu Bảo vào tới tấm cung của Tô Phi Á, chỉ thấy nàng đầu tóc rối bời, giơ chân hung dữ đá bàn ghế âm âm, đang lên cơn giận dữ. Nàng thấy Vi Tiểu Bảo tới, lập tức tỏ vẻ mừng rỡ, kêu lên “Trẻ con Trung Quốc lại đây mau, nghĩ chủ ý, tìm cách thức đi”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu người không gặp phải chuyện khó thì vốn cũng chẳng nghĩ gì tới ta, lần

này là phải gõ ống tre, không thể dễ dàng nghĩ kế sách cho người được". Bèn hỏi "Nữ Sa hoàng bệ hạ, cô có chuyện gì khó thế?".

Tô Phi Á không ngừng lắc đầu, nói "Ta nữ Sa hoàng, không phải ! Bọn họ, không chịu, ta, nữ Sa hoàng, cứ làm".

Nói suốt nửa ngày, Vi Tiểu Bảo mới hiểu rõ, nguyên là theo quy củ của nước La Sát trước nay thì phụ nữ không thể làm Sa hoàng. Hoàng thái hậu Na Đạt Lệ Á tuy đã chết, nhưng vẫn còn không ít tướng quân đại thần ủng hộ tiểu Sa hoàng Bỉ Đắc, nhất định không chịu phế y. Lúc ấy sự hỗn loạn trong thành đã dẹp yên, Tô Phi Á tuy được quân hỏa thương ủng hộ, nhưng các đại thần dĩ nhiên đã chuẩn bị, điều động kỵ binh Ca Tát Khắc về đóng ngoài thành Mạc Tư Khoa, lúc nào cũng có thể theo lệnh gọi vào thành. Tô Phi Á có muốn kêu gọi quân hỏa thương làm loạn lần nữa cũng đã rất không dễ.

Trong mấy hôm nay bàn bạc trong cung Khắc Lý Mộc Lâm, vương công đại thần chia làm hai phe, một phe ủng hộ Tô Phi Á, một phe ủng hộ Bỉ Đắc, giằng co không quyết. Phe ủng hộ hoàng đế Bỉ Đắc đều là các tướng quân đại thần có thực quyền, sợ nữ Sa hoàng lên ngôi, sẽ sử dụng người mới cầm quyền, còn phe ủng hộ Tô Phi Á, thì là một số lớn quý tộc và quân nhân bất đắc chí, chỉ mong vua mới lên ngôi, thì mình có cơ kiếm được trà nước. Tô Phi Á may được quân hỏa thương ủng hộ, có binh quyền trong tay, phe bảo hoàng không dám làm gì, nhưng phe bảo hoàng có thể chỉ huy kỵ binh Ca Tát Khắc, thực lực không thể coi thường. Nếu hai phe mà nổ súng, thì thắng bại thế nào cũng rất khó nói.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Những chuyện quốc gia đại sự thế này mình không hiểu gì, nghĩ ra kế sách cái rắm gì được ? Chẳng bằng thoảng đi cho thoảng, lăn tròn như quả trứng muối con mẹ nó, để lúc hai phe hỗn chiến, dùng mang Vi Tiểu Bảo ra bắn nát làm chả”. Y đảo mắt một vòng, nói “Chuyện này rất dễ, tự nhiên là có cách. Có điều ta có... ta muốn gõ ống tre”. Y vốn định nói “Ta có điều kiện”, nhưng không nói được bằng tiếng La Sát bèn nói luôn từ “Gõ ống tre” của người Dương Châu.

Tô Phi Á hỏi “Cái gì mà Gõ ống tre?”. Vi Tiểu Bảo nói “Gõ ống tre tức là... cái này... cách thức của ta, không thể cứ nói cho cô. Cô đưa cho ta, thật nhiều, thật nhiều, ta sẽ nói cho cô, cách thức”, Tô Phi Á cả mừng, vội nói “Hay lắm, hay lắm, gõ ống heo, mọi người chúng ta gõ ống heo ! Người muốn cái gì, ta cũng ưng thuận. Có phải người muốn làm nam hoàng hậu của ta không?”.

Vi Tiểu Bảo cả kinh “Chuyện này thì không dám lãnh giáo. Muốn lấy vợ thì A Kha còn hơn cô nhiều. Cho dù là tiểu a hoàn Song Nhi cũng còn hơn nữ nhân La Sát toàn thân đầy lông như cô”. Bèn cười nói “Làm nam hoàng hậu của cô đương nhiên rất hay, có điều nếu thế thì cô không làm nữ Sa hoàng được”.

Tô Phi Á vội hỏi lý do. Vi Tiểu Bảo nói “Bởi vì... bởi vì... không sinh con !”, y nhất thời không nghĩ ra được lý do nào để phân biện, bèn thuận miệng nói những câu thổ ngữ Dương Châu, nào là “Ông chủ rồng ngoan ngoãn, Mỡ heo xào cộng hành”, Tô Phi Á làm sao hiểu được? Bèn hỏi “Có phải nếu người Trung Quốc làm nam hoàng hậu thì người La Sát không thích không?”.

Vi Tiểu Bảo vội nói “Đúng thế! Đàn ông La Sát, tự mình, nói mình đẹp trai, không được làm nam hoàng hậu, hận cô, đánh cô”. Tô Phi Á nghĩ thấy không sai, đàn ông La Sát quả rất ghen tuông, liền nói “Người không làm nam hoàng hậu của ta, vậy người muốn gì, ta đều ưng thuận”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thứ nhất, ta muốn làm quan lớn nước La Sát”. Tô Phi Á nói “Chuyện đó rất dễ, ta làm nữ Sa hoàng rồi, sẽ phong người làm Bá tước, đi cai quản người Thất Đất ở phương đông. Người da vàng mũi tẹt, người Thất Đất cũng da vàng mũi tẹt. Họ phục người”. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện thứ hai là cô không được đánh nhau với hoàng đế Trung Quốc. Cô viết thư, ta đưa về Bắc Kinh, nữ Sa hoàng nước La Sát và hoàng đế Trung Quốc là bạn bè tốt, hôn nhau, ôm nhau. Quân Trung Quốc rất lợi hại, người nào cũng biết ma thuật, điểm ngón tay một cái, quân La Sát sẽ không động dấy được. Đánh nhau, thì người La Sát chết. Ta yêu cô, cô chết, ta khóc!”.

Tô Phi Á vừa nghe thế, lập tức rất cảm động. Song Nhi ra tay điểm huyệt, Phó Đội trưởng và sáu tên Chánh Phó Tiểu Đội trưởng quân hỏa thương lập tức không sao động dấy, Tô Phi Á đã chính mắt nhìn thấy, nàng không biết đó là võ công thượng thừa của Trung Quốc, vô cùng khó học, ngay cả Vi Tiểu Bảo cũng không biết, nhưng nghĩ thâm nếu nói người Trung Quốc nào cũng biết thì mình đánh nhau với hoàng đế Trung Quốc chỉ có thua chứ không có thắng, khó mà được một tám chân tình như của thằng nhỏ Trung Quốc này với mình, lập tức đưa tay ôm y, hôn lên môi y thật lâu, nói “Trẻ con

Trung Quốc, ta cũng yêu người. Tốt lắm, quân La Sát không đánh lại quân Trung Quốc, mọi người không đánh nhau, làm bạn tốt thôi". Chợt một tiếng, lại hôn y một cái, hỏi "Còn gõ ống heo gì nữa không? Cứ gõ đi, gõ mạnh vào!", Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc, nói "Hết rồi".

Tô Phi Á nói "Được. Người mau chỉ cho ta, làm sao để làm nữ Sa hoàng". Vi Tiểu Bảo nghĩ chuyện này không phải dễ, chỉ đành lôi đông kéo tây, hỏi về tình hình triều đình, nếu nghĩ không ra cách thì cứ làm như không hiểu lời nàng nói. Tô Phi Á dần dần phát giác ra y đang có gian ý, vẻ mặt rất khó coi, nói "Nếu người lừa ta, thì ta giết người đấy!".

Vi Tiểu Bảo cuống lên, vội nói "Không lừa đâu, không lừa đâu!", Tô Phi Á nói "Vậy ta muốn làm nữ Sa hoàng, thì làm thế nào?". Vi Tiểu Bảo nói "Chuyện này... chuyện này...". Tô Phi Á tức giận nói "Cái gì mà chuyện này chuyện kia? Trong triều một phe ủng hộ ta, một phe phản đối ta, hai phe muốn đánh nhau, nếu phe ta thua thì làm thế nào?".

Vi Tiểu Bảo đột nhiên nhớ ra từng nghe tiểu hoàng đế nói năm xưa Thái tổ hoàng đế Mãn Châu lập bốn bồi lặc. Đại bồi lặc là Đại Thiện, nhị bồi lặc là A Mãn, tam bồi lặc là Mãng Cổ Nhĩ Thái, tứ bồi lặc là Hoàng Thái Cực (Vi Tiểu Bảo đương nhiên không nhớ được tên của bốn vị bồi lặc này). Bốn bồi lặc lúc ấy đều nắm đại quyền, tranh giành với nhau, về sau tứ bồi lặc Hoàng Thái Cực được đại bồi lặc Đại Thiện giúp đỡ mới áp đảo được đối phương, lên nối ngôi lớn. Vì thế dòng của Đại Thiện rất có quyền thế, Khang thân vương Kiệt Thu chính là hậu duệ của Đại Thiện.

Y nghĩ tới chuyện ấy, liền nói “Không cần đánh nhau, cứ từ từ thôi. Cô và Bỉ Đắc, đều làm Sa hoàng. Sắp tới, các đại thần, tướng quân phản đối cô, cứ từng người từng người, từ từ giết đi. Sau đó cô giết Bỉ Đắc, sẽ làm nữ Sa hoàng”.

Tô Phi Á cảm thấy kế này rất hay, có điều trước nay các đại thần vẫn nói con gái không thể làm Sa hoàng, đúng là làm người ta tức giận, lúc ấy bèn kể lại tình hình.

Vì Tiểu Bảo nghĩ lúc nhà Thanh mới mở nước, Thuận Trị Lão hoàng gia là một tiểu hoàng đế, đại quyền đều nằm trong tay Nhiếp chính vương Đa Nhĩ Cổn, liền nói “Cô không thể làm nữ Sa hoàng thì làm Nhiếp chính vương”, Tô Phi Á hỏi “Nhiếp chính vương là gì?”, Vì Tiểu Bảo nói “Nhiếp chính vương, không phải là Sa hoàng, nhưng có thể ra lệnh giết người ta, đánh vào mông người ta, có thể thưởng tiền bạc, thăng chức quan cho họ. Sa hoàng, là giả, không có sức mạnh. Nhiếp chính vương là thật, có sức mạnh, có thể giết người ta, đánh vào mông người ta, có thể thăng quan chức, thưởng tiền bạc, mọi người đều sợ, đều nghe lời Nhiếp chính vương, không nghe lời Sa hoàng”.

Tô Phi Á cả mừng, kêu lớn “Kha ra sô, kha ra sô!”.

Các vương công tướng quân ủng hộ Tô Phi Á ít người hơn, Tô Phi Á gọi người đứng đầu trong bọn họ vào cung, đem kế sách của Vì Tiểu Bảo ra bàn bạc với mọi người.

Tô Phi Á nắm được quân đội trong thành Mạc Tư Khoa nhưng không thể lên ngôi làm nữ Sa hoàng, lý do chủ yếu là vì chưa có tiền lệ như thế. Các đại thần nghe kế sách lập Nhiếp chính vương đều cảm thấy rất hay, chỉ cần nắm đại quyền trong tay thì có làm Sa hoàng hay không cũng không có gì khác biệt. Mọi người bàn bạc hồi lâu, lại nghĩ ra một cách là lập Y Phàm em trai cùng mẹ của Tô Phi Á làm Đại Sa hoàng, vẫn để Bỉ Đắc làm Sa hoàng, nhưng là tiểu Sa hoàng. Đại Tiểu Sa hoàng cùng lên ngôi, để phe ủng hộ Bỉ Đắc không ai phản đối. Công chúa Tô Phi Á thì là “Nhiếp chính nữ vương” xử lý tất cả mọi việc triều chính.

Mọi người bàn xong kế sách, Tô Phi Á lập tức triệu tập quân hỏa thương, lại triệu tập toàn thể vương công đại thần, tuyên bố cách thức mới. Nàng lại đảm bảo với các đại thần là quyết không tùy ý cách chức mọi người, phàm những người ủng hộ cách thức này, đều nhất loạt thăng thưởng. Các vương công đại thần thấy địa vị lợi ích của mình không bị tổn thất, lại không phá hoại quy củ đã có của triều đình, lúc ấy không ai dị nghị.

Trong “Phe ủng Tô” có người mở đầu, khom lưng làm lễ với Nhiếp chính nữ vương Tô Phi Á, những người còn lại đều làm theo.

Tô Phi Á cả mừng, sai người đi mời em trai là Y Phàm tới, lại thả tiểu Sa hoàng Bỉ Đắc trong hầm rượu ra, hai người làm Đại Tiểu Sa hoàng. Nàng thì ngồi phía dưới hai em trai, các quan tâu việc, thăng thưởng truất giáng, đều do nữ Nhiếp chính vương quyết định. Lúc ấy

Y Phàm mười sáu tuổi, Bửu Đắc mười tuổi, tuổi tác còn nhỏ, hiểu biết còn ít, nhất thiết đều nghe theo chủ trương của chị.

Tô Phi Á nắm được đại quyền vào tay, nghĩ trong chuyện này công lao của quan lớn trẻ con Trung Quốc rất lớn, nếu không phải là y liên tiếp nghĩ ra được mấy chủ ý xảo diệu thì lúc này mình vẫn còn bị giam trong Lạp cung, qua vài tháng nữa có quá nửa là sẽ bị hoàng thái hậu Na Đạt Lệ Á bắt xuống tóc làm nữ tu, giam thân trong nhà tu kín trọn đời. Nghĩ tới số phận bi thảm ấy thì mùa hè ấm áp lập tức trở thành mùa đông lạnh buốt, liền gọi Vi Tiểu Bảo vào, hết lời khen ngợi.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thâm cách ấy của mình đối với người Trung Quốc thì không có chút nào kỳ lạ, mình ở Trung Quốc là một gã thợ da vụng về, mà tới nước La Sát lại lập tức biến thành Gia Cát Lượng, quả rất buồn cười. Y đang định thối da bò vài câu, đột nhiên chợt thấy không hay, nếu công chúa La Sát bắt mình làm “Gia Cát Lượng La Sát”, giữ rịt mình bên cạnh, từ nay không chịu thả mình về thì đúng là không hay, liền nói “Nữ Nhiếp chính vương nương nương, cô làm Nhiếp chính vương, sắp tới lại làm nữ Sa hoàng, chuyện ấy rất dễ dàng. Chỉ cần giữ được một chuyện, thì mọi người đều khâm phục cô”.

Tô Phi Á nói “Chuyện gì ? Người nói mau cho ta nghe”.

Vi Tiểu Bảo nói “Một lời nói ra, xe tam mã khó đuổi”, nguyên là xe ngựa của người La Sát dùng ba con ngựa kéo, không phải như người Trung Quốc dùng bốn ngựa

kéo, vì thế câu “Ngựa tứ khó đuổi” ở Trung Quốc trở thành câu “Xe tam mã khó đuổi” ở La Sát.

Tô Phi Á không hiểu, hỏi “Cái gì mà xe tam mã khó đuổi?”, Vi Tiểu Bảo nói “Nói ra một lời thì nhất định phải nhớ. Hoàng đế Trung Quốc bọn ta nói ra thì gọi là kim khẩu của hoàng đế, như thế là quyết không bao giờ hối hận”. Tô Phi Á sực hiểu ra, cười nói “Chuyện ta ưng thuận với người, người sợ ta hối hận phải không ? Trẻ con Trung Quốc thân yêu, lời nói của nữ Nhiếp chính vương La Sát là bảo thạch khẩu, so với kim khẩu của hoàng đế Trung Quốc các người còn quý giá hơn nhiều”.

Lúc ấy nàng lấy danh nghĩa Đại Tiểu Sa hoàng ban chỉ dụ phong Vi Tiểu Bảo làm Bá tước quản lãnh đất Thất Đất ở phương đông, lại sai đại thần viết một lá quốc thư, gởi tới hoàng đế Trung Quốc, do Vi Tiểu Bảo đem về, lại phái một viên sứ thần nước Nga, mang theo hai đội kỵ binh Ca Tát Khắc hộ tống, lại ban thưởng không ít vàng bạc châu báu. Vi Tiểu Bảo hối lộ nàng ngân phiếu mười vạn lượng, nàng cũng lấy ra trả lại. Ngoài ra còn có rất nhiều lễ vật gởi tặng hoàng đế Trung Quốc, đều là những đặc sản quý giá của nước La Sát như da điều, bảo thạch.

Lúc ấy Tô Phi Á đã chọn được mấy người đàn ông đẹp trai nước La Sát làm bạn, cũng không tới thân thiết với Vi Tiểu Bảo nữa. Nhưng hôm Vi Tiểu Bảo từ biệt, Tô Phi Á nhớ lại mấy tháng ân tình, lại cảm kích công lao hiển kế xướng nghĩa của y, vô cùng bịn rịn, không nỡ chia tay.

Theo chính sử của Nga La Tư ghi chép, quân hỏa thương làm loạn trong ba ngày từ mười lăm đến mười

bảy tháng năm. Ngày hai mươi chín tháng năm quân hỏa thương dưới sự chỉ huy của công chúa Tô Phi Á dâng thư xin Y Phàm và Bĩ Đắc cùng làm Sa hoàng, xin công chúa Tô Phi Á nhiếp chính, quyết định các việc quân quốc đại sự. Mọi việc hỗn loạn chấm dứt, thì đã đến trung tuần tháng sáu.

Lúc ấy khí trời ẩm áp, Vi Tiểu Bảo cười tuần mã, dưới sự hộ vệ của hai đội kỵ binh Ca Tát Khắc, từ đại thảo nguyên Tây Bá Lợi Á phóng mau về phía đông, gió ẩm thổi vào mặt, tiếng vó ngựa nhịp nhàng, bên trái liếc a hoàn Song Nhi da trắng môi son, bên phải nhìn sứ thần La Sát tóc vàng mắt xanh, của cải da điều chở đầy theo sau, quả thật vô cùng đặc ý, nghĩ thầm "Lần này giữa chỗ chết tìm được cái sống, không những giữ được tính mạng, mà còn giúp công chúa La Sát lập được đại công, toàn là nhờ lão tử lúc ngày thường nghe kể chuyện nhiều, xem hát nhiều".

Trung Quốc lập quốc mấy ngàn năm, trong việc tranh đoạt ngôi vị đế vương, tạo phản giết chóc có rất nhiều kinh nghiệm, trên đời không nước nào sánh được. Sự hiểu biết của Vi Tiểu Bảo chẳng qua chỉ là một lớp da bên ngoài lưu truyền trong dân gian mà cũng đủ dương danh nơi đất lạ, giúp được người ta soán ngôi đoạt quyền, an bang định quốc. Thật ra chuyện này nói ra cũng không có gì lạ, tương soái nhà Mãn Thanh lúc mở nước cũng đều là loại măng phu không có học vấn, những mưu kế hành binh đánh nhau chủ yếu là rút từ bộ tiểu thuyết *Tam quốc diễn nghĩa*. Năm xưa Thanh Thái tông dùng kế phản gián lừa được hoàng đế Sùng Trinh tự phá trường thành, giết chết đại tướng Viên Sùng Hoán, chính là bắt

chước Liên hoàn kế của Chu Du, khiến Tào Tháo chém đầu Đô đốc thủy quân của mình trong *Tam quốc diễn nghĩa*. Thật ra việc Chu Du lừa được Tào Tháo giết chết Đô đốc thủy quân thì trong lịch sử không có, chỉ là nhà tiểu thuyết tưởng tượng ra, không ngờ lời nhà tiểu thuyết về sau lại trở thành sự thật, có quan hệ tới số phận mấy trăm năm của Trung Quốc, chuyện trên đời còn lạ hơn cả trong tiểu thuyết. Sau khi người Mãn vào của quan, khai cương thác thổ, khiến bản đồ Trung Quốc rộng lớn gấp ba lần thời Minh, hơn cả thời Hán Đường thịnh trị, ơn đức còn đến ngày nay, trong đó tiểu thuyết, hí kịch, truyện kể cũng hoàn toàn không phải không có công lao.

Xét : Việc quân hòa thương Nga La Tư làm loạn, Đại Tiểu Sa hoàng Y Phàm, Bì Đắc cùng lên ngôi, Tô Phi Á làm nữ Nhiếp chính vương đều là sự thật. Nhưng chuyện Vi Tiểu Bảo tham dự vào thì người Nga cho là việc không hay, làm nhục quốc thể, nên sử sách hoàn toàn không chép. Lúc ấy sứ quan Trung Quốc cũng chưa từng chính mắt nhìn thấy, vả lại lại là việc kỳ lạ ở Man phương dị vực, chỉ là tin đồn, không thể chép vào chính sử của Trung Hoa, đến nỗi bị mai một.

Hồi 37

*Bình Man trưởng hổ ai dăng kế
Dụ Thục sân triều hầy đọc văn*

Vi Tiểu Bảo dẫn theo sứ thần nước La Sát, một thời gian sau, về tới Bắc Kinh. Bọn vương công đại thần như Khang thân vương, Sách Ngạch Đồ thấy y trở về, không ai không vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Hôm ấy y đem thủy sư ra biển, từ đó không biết tung tích, triều đình mấy lần phái người đi tìm, nhưng trở về đều nói biển rộng mênh mông, không thấy dấu vết, lại không có một chiếc thuyền, một tên quân nào trở về. Khang Hy chỉ cho rằng đoàn thuyền của y gặp bão giữa biển đã toàn quân tan vỡ, mỗi khi nghĩ tới thường buồn rầu không vui. Tin tức vừa báo vào cung, Khang Hy lập tức truyền kiến.

Vi Tiểu Bảo thấy Khang Hy mặt mày rạng rỡ, khẩu kiến xong liền lược thuật những việc đã qua. Khang Hy lần này phái y ra biển, chủ ý là tiêu diệt Thần Long giáo, bắt sống thái hậu giả, bây giờ nghe nói Thần Long

giáo đã bị đánh tan, thái hậu giả tuy chưa bắt được nhưng lại kết thành bằng hữu với nước La Sát. Khang Hy sau khi hỏi cung sứ thần Hãn Thiếp Ma mà Mông Cổ phái tới Côn Minh, biết Ngô Tam Quế câu kết với La Sát, Mông Cổ, Tây Tạng ba nơi, vô cùng lo lắng, chứ Thượng Cảnh Nhị phiên và họ Trịnh ở Đài Loan thì chỉ coi là thứ yếu. Y thấy Vi Tiểu Bảo lảnh lặn trở về đã vô cùng vui mừng, đến khi biết có sứ thần nước La Sát tới thông hiếu, lại càng cả mừng, vội vàng hỏi han tỉ mỉ.

Vi Tiểu Bảo thuật lại từ đầu tới cuối, lúc nói tới việc gợi ý Tô Phi Á xúi giục quân hỏa thương làm loạn thế nào, khuyên nàng lập Đại Tiểu Sa hoàng còn mình làm Nhiếp chính vương thế nào, Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Con mẹ nó, người học lối nhà Đại Thanh ta, mà lại đi dạy cho nữ quý La Sát”.

Hôm sau Khang Hy ra triều, truyền kiến sứ thần La Sát. Trong cả triều chỉ có một mình Vi Tiểu Bảo biết tiếng La Sát. Thật ra tiếng La Sát rất khó học, y trong vài tháng ngắn ngủi cũng chỉ học được rất có hạn. Sứ thần La Sát chúc tụng một hồi, trong mười câu thì có tới chín câu rườì y không hiểu rõ, nhưng coi thường mọi người không biết nên cứ bịa đặt bừa đi, đem bài văn bia Lục Cao Hiên soạn trước kia đọc ra, nào là “Sau ngàn năm nữa, đến nhà Đại Thanh”, nào là “Oai linh khắp chốn, lòng lấy phi long” đọc qua vài câu. Y vừa nói vừa lén nhìn Khang Hy, chỉ thấy y cười hể hể, đoán là bài văn bia này dùng được, lập tức cao giọng đọc sang sảng “Hàng yêu phục ma, như mặt trời lên. Long cánh giúp rập, thay đổi canh tân. Muôn ngàn diễm tốt, thủy thủy phong đăng. Tiên phúc mãi hưởng, thiên hạ tôn kính.

Thọ sánh ngang trời, văn vũ nhân thánh. Trong giây lát trên trời hiện ra...", tới mấy chữ "Trên trời hiện ra" thì im bặt. Nghĩ thầm nếu đọc tiếp thì sẽ lòi đuôi chồn, liền nói "Tiểu Sa hoàng và Nhiếp chính nữ vương nước La Sát kính thăm Vạn tuế gia đại hoàng đế Trung Quốc thánh thể an khang".

Mấy câu này vốn là Lục Cao Hiên làm ra để ca tụng Hồng giáo chủ, lúc ấy Vi Tiểu Bảo đọc ra, tuy hơi có vẻ bất luân bất loại, nhưng những câu như "Thiên hạ tôn kính", "Văn vũ nhân thánh" thì cũng có ý chúc tụng tốt đẹp. Các đại thần nghe thấy đều không ngừng gật đầu.

Khang Hy thì biết Vi Tiểu Bảo trong bụng không có gì, những câu văn từ cổ ngữ thế này quyết không thể thuận miệng dịch ra, nhất định trước đó đã nhờ bọn làm bài muợn dịch kỹ, sau đó đọc thuộc lòng ra trên điện, chứ ngàn vạn lần không ngờ rằng đây là văn từ ca tụng giáo chủ tà giáo, bị y di họa tiếp mộc, thuận tay dặt dề dùng luôn.

Sau đó sứ thần La Sát dâng lễ vật lên. Khí hậu nước La Sát còn lạnh hơn Liêu Đông, những sản vật loại lông chồn da rái so với Liêu Đông còn phong phú đẹp đẽ hơn. Các đại thần Mãn Châu đều là người biết hàng, vừa nhìn thấy ai cũng khen ngợi. Khang Hy lập tức dặn dò Vi Tiểu Bảo tiếp đãi sứ thần chu đáo, ban tặng lại lễ vật Trung Hoa.

Sau khi lui châu, Khang Hy triệu hai người Thảng Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân vào, sai họ tới gặp sứ thần La Sát. Nam Hoài Nhân là người nước Bỉ Lợi Thì, ngôn ngữ gần như tiếng Pháp Lan Tây, sứ thần La Sát

biết tiếng Pháp Lan Tây, hai người có thể nói chuyện với nhau. Nam Hoài Nhân ca tụng Khang Hy anh minh nhân huệ, các bậc đế vương xưa nay ít người sánh được, nói tới mức sứ thần La Sát vô cùng khâm phục.

Hôm sau Khang Hy sai hai người Thang Nhược Vọng và Nam Hoài Nhân bắn pháo ở Nam Uyển, do Vi Tiểu Bảo bồi tiếp sứ thần La Sát tới xem. Viên sứ thần thấy đại pháo lợi hại, xạ kích chính xác, ngấm ngấm khâm phục, nhờ Nam Hoài Nhân chuyển lời lên hoàng đế là Nữ Nhiếp chính vương nước La Sát quyết ý hòa hiếu, vĩnh viễn làm nước anh em.

Sau khi sứ thần La Sát từ biệt về nước, Khang Hy nghĩ tới Vi Tiểu Bảo lần này xuất chinh, nhắc tay một cái mà tiêu diệt được hai lực lượng viện trợ mạnh của Ngô Tam Quế, công lao quả thật không nhỏ, bèn giáng chỉ phong y làm Nhất đẳng Trung Dũng bá. Các vương công đại thần tự nhiên là có một phen chúc mừng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ lại tại sao bọn Thi Lang, Hoàng Tổng binh không ai về báo, đoán chắc vì chủ soái thất tung trên biển, y là bề tôi được hoàng đế sủng ái nhất, hoàng thượng mà nổi giận, nhất định sẽ khép họ vào tội "Làm lờ quân cơ, lâm trận chạy lui, đưa chủ soái vào đất chết", mọi người sợ bị chém đầu nên lưu lạc ở các hải đảo quanh đảo Thông Ngật, không dám trở về. Lúc người Mãn Châu vừa dấy quân, quân pháp rất nghiêm, khi ra trận nếu Đội trưởng bị chết mà bộ thuộc lui lại bỏ chạy thì cả đội sẽ bị xử tử, đến đời Khang Hy phép tắc ấy vẫn còn giữ được, nên quân Bát kỳ rất tinh nhuệ, đánh đâu thắng đấy. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo bèn phái hai người sứ

giả, chỉ đường tới đảo Thông Ngật và đảo Thần Long, sai họ đi gọi bọn Thi Lang về kinh.

Hôm ấy Khang Hy triệu Vi Tiểu Bảo tới Thượng thư phòng, chỉ ba đạo tấu chương trên bàn, nói “Tiểu Quế tử, ba đạo tấu chương này là từ ba nơi gửi về, người đoán xem là những ai gửi?”. Vi Tiểu Bảo lè lè lưỡi, nhìn ba đạo tấu chương mấy cái, hoàn toàn không có đầu mối nào, bèn nói “Hoàng thượng có cho biết một chút manh mối thì nô tài mới đoán được chứ”.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, giơ tay phải lên làm ra vẻ chém đầu liên tiếp ba nhát. Vi Tiểu Bảo cười nói “A, phải rồi, là tấu chương của ba thằng đầy tớ đại... đại gian thần Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung”. Khang Hy cười nói “Người thông minh lắm. Người đoán nữa xem, trong ba đạo tấu chương này nói gì?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Chuyện đó thì khó đoán lắm. Ba đạo tấu chương này cùng gửi về một lúc à?”. Khang Hy nói “Có trước có sau, nhưng ngày tháng không chênh lệch nhau bao nhiêu”. Vi Tiểu Bảo nói “Ba thằng đại gian thần này đều không có ý tốt, chắc tâm tư cũng như nhau. Nô tài đoán họ nói cũng không khác nhau bao nhiêu”.

Khang Hy giơ tay đập khẽ lên bàn một cái, nói “Đúng thế. Đạo tấu chương thứ nhất là của thằng đầy tớ già Thượng Khả Hỷ dâng lên, y nói y đã lớn tuổi, muốn cáo lão về Liêu Đông, lưu con y là Thượng Chi Tín ở lại trấn thủ Quảng Đông. Ta phê nói nếu Thượng Khả Hỷ muốn về Liêu Đông thì cũng không cần lưu con lại trấn thủ

Quảng Đông. Ngô Tam Quế và Cảnh Tinh Trung nghe tin, liền nối nhau dâng tấu chương”. Rồi cầm một tờ tấu chương lên, nói “Đây là của lão tiểu tử Ngô Tam Quế, y nói : Nghĩ thần nhiều đời chịu ơn lớn, chưa báo đáp được chút gì, chỉ biết tận tụy làm phen giầu, làm sao dám xin nghỉ ngơi ? Nay nghe Bình Nam vương Thuợng Khả Hỷ có số trần tình, đã đội ơn thánh giám, chuẩn cho triệt bỏ vương phiên. Ngắc đội hồng ân, mao muội xin được triệt hồi nghỉ ngơi. Hừ, y là thử ta, xem ta có dám triệt bỏ vương phiên của y không đây. Y không phải làm một mình, mà là liên lạc với Thuợng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung ba người cùng dọa dẫm ta !”.

Khang Hy lại cầm một tờ tấu chương khác lên, nói “Đây là của Cảnh Tinh Trung, y nói : Thần tập tước hai năm, nhớ nhung cửa khuyết, nhưng vì khí biển mịt mù, chưa dám bàn việc bãi binh. Gần đây thấy Bình Nam vương Thuợng Khả Hỷ có số xin về, đã vâng chỉ phê chuẩn. Nghĩ tới quan quân bộ hạ của thần nam chinh hơn hai mươi năm, ngắc xin bệ hạ nhân từ cho được triệt hồi nghỉ ngơi. Một người ở Vân Nam, một người ở Phúc Kiến, cách nhau cả vạn dặm, tại sao lời lẽ trong hai tờ tấu lại không khác nhau bao nhiêu thế ? Một mặt nói không thể bãi binh, một mặt nói xin triệt hồi. Mấy thằng đây tớ này còn có coi ta ra gì không vậy ?”, nói xong tức tối ném tờ tấu chương xuống bàn.

Vi Tiểu Bảo nói “Phải đấy, ba đạo tấu chương này thật rất đại nghịch bất đạo, thật ra là chiến thư tạo phản. Hoàng thượng, chúng ta cứ phát binh, bắt hết ba thằng phản tặc ấy về kinh, cả nhà... hừ, đàn ông thì chém hết, đàn bà thì cho các công thần làm nô tỳ”. Y vốn định nói

“Cả nhà đều xử chém”, nhưng chợt nghĩ tới A Kha và Trần Viên Viên, nên giữa chừng thay đổi lời lẽ.

Khang Hy nói “Nếu chúng ta phát binh trước thì bách tính trong thiên hạ sẽ nói ta giết hại công thần, nói Chim hết thì cung bị cất, thỏ chết thì chó bị mổ gì đó. Chẳng bằng trước tiên cứ triệt phiên, xem ba người động tĩnh ra sao. Nếu họ tuân chỉ triệt phiên, cung kính tuân lệnh thì thôi, nếu họ không nghe thì sẽ phát binh thảo phạt, ra quân cũng có lý do”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng đoán việc như thần, nô tài vô cùng khâm phục. Cũng như diễn kịch, hoàng thượng hỏi : Ai quỳ dưới kia thế ? Ngô Tam Quế nói : Thần Ngô Tam Quế xin dâng đầu. Hoàng thượng nói : Người phạm tội gì ? Ngô Tam Quế nói : Nô tài không chịu triệt phiên, đang định tạo phản. Hoàng thượng hát : Hầy, quân to gan ! Vi Tiểu Bảo đâu ! Nô tài liền bước ra một bước, quỳ xuống ứng tiếng : Có tiểu tướng ! Hoàng thượng quát : Lệnh tiền đây ! Sai người suất lãnh mười vạn đại quân, đi thảo phạt phản tặc Ngô Tam Quế ! Nô tài nhận lệnh tiền, nói : Tuân lệnh ! Rồi phi chân lên đá vào mông Ngô Tam Quế một cước, y lập tức ngã lăn lông lốc, ô hô ai tai !”.

Khang Hy hô hô cười rộ, hỏi “Người muốn cầm quân đánh Ngô Tam Quế à ?”.

Vi Tiểu Bảo thấy trong mắt y lóe lên tia cười cợt, biết tiểu hoàng đế đùa với mình, bèn nói “Nô tài còn nhỏ tuổi thế này, lại không có bản lĩnh gì, làm sao thống lĩnh đại quân ? Tốt nhất là hoàng thượng đích thân làm đại nguyên soái, ta sẽ làm tiên phong cho người, gặp

non mở lối, gặp suối bắc cầu, mệnh mông cuồn cuộn đánh thẳng tới Vân Nam”.

Khang Hy nghe y nói trong lòng hăm hở, cảm thấy chuyện ngư giá thân chinh đi đánh Ngô Tam Quế kẻ ra cũng rất thú vị, bèn nói “Để ta nghĩ kỹ đã”.

Sáng sớm hôm sau, Khang Hy triệu tập các vương công đại thần, bàn việc quân quốc đại sự ở điện Thái Hòa. Vi Tiểu Bảo tuy được liên tiếp thăng quan mấy cấp, nhưng trong triều vẫn là quan nhỏ chức mọn, vốn không có tư cách được vào điện Thái Hòa dự bàn chính sự. Khang Hy hạ đặc chỉ, nói y từng phụng mệnh đi sứ Vân Nam, biết rõ nội tình của Ngô phiến, ra lệnh hầu giá tới bàn chính sự. Tiểu hoàng đế ngồi trên long y ở giữa, các đại thần thân vương, quận vương, bối lạc, bối tử, Đại học sĩ, Thượng thư chia ban đứng hai bên, Vi Tiểu Bảo đứng sau cùng.

Khang Hy đưa ba đạo tấu chương của Ngô Tam Quế, Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung cho Thái Hòa điện Đại học sĩ kiêm Thượng thư bộ Lễ Ba Thái, nói “Tam phiến dâng tờ tâu, đều xin triệt phiến, nên làm thế nào, mọi người bàn bạc tâu lên”.

Các vương công đại thần chuyển nhau đọc tấu chương xong, Khang thân vương Kiệt Thư nói “Bẩm hoàng thượng, theo ngu kiến của nô tài thì Tam phiến xin triệt phiến không phải thật lòng, dường như có ý thăm dò triều đình”. Khang Hy nói “Sao người biết? Người nói xem”. Kiệt Thư nói “Trong ba đạo tấu chương đều nói ở địa phương quân vụ quan trọng, không dám rời ra. Đã nói quân vụ quan trọng, lại còn xin triệt phiến, rõ ràng là tự mâu thuẫn”. Khang Hy gật gù gật đầu.

Bảo Hòa điện Đại học sĩ Vệ Chu Tộ râu tóc bạc trắng, tuổi tác rất già, nói “Theo ngu kiến của thần, triều đình nên hạ chỉ ôn tồn khuyến khích, nói Tam phiên công lao chót vót, hoàng thượng rất ý trọng, nên hết lòng làm việc, chuyện triệt phiên đừng bàn tới nữa”. Khang Hy nói “Theo người thấy thì không nên triệt Tam phiên phải không?”. Vệ Chu Tộ nói “Xin thánh thượng minh giám, Lão Tử nói Giai binh bất tường, quân có mạnh cũng là việc không lành. Lại có người khảo cứu, nói chữ Giai là lầm từ chữ Duy, Duy binh bất tường, lại càng rõ ràng hơn. Lão Tử lại có câu : Binh là vật bất tường, không phải là vật của người quân tử, bất đắc dĩ mới phải dùng mà thôi”.

Vì Tiểu Bảo thăm ngạc nhiên “Thằng đây tở già này thật to gan, trước mặt hoàng thượng lại dám công nhiên tự xưng lão tử thế này, lão tử thế nọ, mà hoàng thượng cũng không nổi giận”. Y không biết Lão Tử là thánh nhân Lý Nhĩ thời cổ, không phải là tiếng tự xưng của bọn người ở chợ búa.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Binh là việc dữ chiến là việc nguy, từ xưa đã có lời minh huấn. Một khi có việc đánh dẹp thì không khỏi sinh linh lầm than. Các người thấy nếu trẫm hạ chỉ ôn tồn khuyến khích, không cho triệt phiên, thì có thể kết thúc chuyện này được không?”.

Văn Hòa điện Đại học sĩ Đối Khách Nạp nói “Hoàng thượng minh giám, từ khi Ngô Tam Quế trấn thủ Vân Nam đến nay, địa phương yên ổn, Man Di không quấy nhiễu, vùng phương nam của bản triều không có biến loạn, nếu cho y về Liêu Đông thì một dải Vân Nam e có

mối lo khác. Nếu triều đình không cho triệt phiên, Ngô Tam Quế sẽ cảm kích đốc lòng báo đáp, Cảnh Thượng Nhị phiên và Khổng quân ở Quảng Tây cũng ắt sẽ ngẩng đội thiên ân, từ nay sẽ bể lặn sông trong, thiên hạ thái bình”. Khang Hy nói “Người sợ sau khi triệt phiên, vùng tây nam thiếu đi trọng trấn, biết đâu sẽ có tai họa ngoài biên à?”. Đối Khách Nạp nói “Vâng. Ngô Tam Quế binh mã tinh luyện, vốn có oai vọng, Man Di sợ phục. Một khi điều đi, là họa hay phúc thì rất khó đoán. Theo ngu kiến của thần thì thêm một việc chẳng bằng bớt đi một việc”.

Thượng thư bộ Hộ Mễ Tư Hàn nói “Các bậc thánh vương ngày xưa trị nước, duy trọng thuật Hoàng Lão. Thời Tây Hán thiên hạ đại trị, là nhờ Tiêu Hà quy định Tào Tham làm theo, làm chính sự chỉ cốt thanh tĩnh vô vi. Hoàng thượng thánh minh, đức sánh Tam hoàng, các vua thời Hán Đường thịnh thế cũng ít người bằng được. Từ khi hoàng thượng đích thân coi việc chính sự đến nay, cùng dân nghỉ ngơi, vô về tứ di, thiên hạ đều cảm ân đức. Theo thiên kiến của thần, việc Tam phiên cứ theo quy củ đã có mà làm, không cần thay đổi gì khác, tự nhiên sẽ gió hòa mưa thuận, quốc thái dân an. Thánh thiên tử rũ áo chấp tay mà trị nước, cũng không cần hao tâm tổn trí làm gì”.

Khang Hy hỏi Đại học sĩ Đỗ Lập Đức “Người thấy thế nào?”. Đỗ Lập Đức nói “Lập ra Tam phiên vốn là để thưởng công. Nay Tam phiên đều không có lỗi lớn, nếu lại bỗng không triệt hồi, e bọn vô tri sẽ đàm luận triều đình chưa thể thương yêu công thần của tiền triều, có thể phương ngại tới tiếng tăm của thánh triều”.

Các vương công đại thần bàn tới bàn lui, đều là chủ trương không thể triệt phiên.

Vi Tiểu Bảo nghe mọi người bàn bạc, trong lòng lờ mờ dần kinh sách, tuy không hiểu rõ lắm nhưng đều chủ trương không triệt phiên, trong lòng nôn nóng, vội đưa mắt ra hiệu cho Sách Ngạch Đồ, khe khẽ lắc đầu, muốn y lên tiếng phản đối chủ trương của mọi người.

Sách Ngạch Đồ thấy y lắc đầu lại hiểu lầm, cho rằng y bảo mình cũng phản đối việc triệt phiên, nghĩ thầm y hiểu rõ tâm ý hoàng thượng, lại thấy Khang Hy đối với lời bàn của mọi người cũng không nói là được hay không, đoán là nhất định tiểu hoàng đế không dám đánh nhau với Ngô Tam Quế, bèn nói “Ba người Ngô, Thượng, Cảnh giỏi việc dùng quân, nếu triều đình triệt phiên, mà Tam phiên lại kháng mệnh, năm tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Quảng Đông, Phúc Kiến, Quảng Tây đồng thời phát binh, biết đâu lại có bốn phản nghịch khác phát binh hưởng ứng, thì thật không dễ đối phó. Theo nô tài thấy, Ngô Tam Quế và Thượng Khả Hỷ đều đã rất lớn tuổi, đã không còn sống được bao lâu, không ngại gì chờ thêm vài năm, cho hai người được chết yên lành. Những quân già tướng giỏi trong Tam phiên lại chết thêm một số lớn, lúc ấy hãy triệt phiên thì chắc chắn hơn rất nhiều”. Khang Hy cười khẽ một tiếng, nói “Người tính toán thật lão thành trì trọng”. Sách Ngạch Đồ còn tưởng là hoàng thượng khen ngợi, vội dập đầu tạ ơn, nói “Nô tài bàn bạc vì đại sự quốc gia, không dám không hết lòng hết sức, tính kế vạn toàn”.

Khang Hy hỏi Đại học sĩ Đồ Hải “Người văn võ toàn tài, tinh thông lục thao tam lược, giỏi việc dùng quân, thấy việc này nên làm thế nào?”. Đồ Hải nói “Nô tài tài

trí tâm thường, toàn nhờ hoàng thượng ra ơn cất nhắc. Hoàng thượng sáng suốt thấy rõ vạn dặm, triều đình binh mã tinh luyện, nếu Tam phiên có lòng bất pháp thì chắc cũng không làm được chuyện lớn. Chỉ là nếu nhất tề dòi hết mấy mươi vạn người ngựa của Tam phiên tới Liêu Đông thì cũng có mối lo rất lớn”. Khang Hy hỏi “Có chuyện gì đáng lo?”. Đồ Hải nói “Liêu Đông là đất căn bản của nhà Đại Thanh ta, lăng tẩm của liệt thánh liệt tông đều ở đó, nếu quả thật Tam phiên có ý bất thần, mấy mươi vạn người làm loạn ở Liêu Đông, cũng lại không dễ ngăn chặn”. Khang Hy gật gù đầu, Đồ Hải lại nói “Quân Tam phiên triệt hồi về đất cũ, triều đình lại phải điều động binh mã khác tới Vân Nam, Quảng Đông, Phúc Kiến trú phòng. Mấy mươi vạn đại quân lên bắc, lại mấy mươi vạn đại quân xuống nam, một đi một tới, phí tổn không ít, ắt cũng sẽ quấy nhiễu địa phương. Quân Tam phiên và bách tính ở địa phương rất hòa hợp, không nghe có xung đột gì. Ngôn ngữ Quảng Đông và Phúc Kiến mười phần kỳ lạ, điều động quân mới tới đóng, mọi người ngôn ngữ bất thông, tập tục bất đồng, biết đâu lại khiến dân đen nổi dậy, có chỗ làm thương tổn tới thánh ý thương dân như con của hoàng thượng”.

Khang Hy hỏi Thượng thư bộ Binh Minh Châu “Minh Châu, chuyện này là bộ Binh cai quản, người thấy nên thế nào?”.

Minh Châu nói “Thánh thượng thiên phú thông minh, nhìn xa thấy rộng, nhìn việc cao hơn các bề tôi hàng trăm lần. Nô tài nghĩ tới nghĩ lui, thấy triệt phiên có cái hay của triệt phiên, mà không triệt phiên cũng có cái hay của không triệt phiên, trong lòng do dự không

quyết, liên tiếp mấy đêm không sao ngủ được. Về sau chợt nghĩ tới một chuyện, lập tức yên tâm, đêm qua ngủ rất ngon. Nguyên là nô tài nghĩ rằng hoàng thượng suy nghĩ chu tất, tính toán không có chỗ nào sơ sót, bọn nô tài trong cả triều nghĩ về việc này thế nào thì hoàng thượng đều đã nhất nhất đoán được. Kế sách của bọn nô tài nghĩ ra cho dù có cao hơn cũng ngàn vạn lần không bằng được lời hoàng thượng tùy tiện chỉ dạy. Nô tài chỉ cần tuân theo lời hoàng thượng sai bảo mà làm, hoàng thượng nói thế nào bọn nô tài cứ dốc lòng dốc sức mà làm thế ấy, sau cùng nhất định sẽ đại cát đại lợi, vạn sự như ý”.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe thấy, vô cùng khâm phục, nghĩ thầm “Văn võ trong cả triều không ai có bản lĩnh làm quan bằng thằng đây tớ này. Công phu võ mông ngựa của y quả mười phần cao cường, lão tử phải nhận y làm sư phụ mới phải. Thằng đây tớ này ngày sau thăng quan tiến chức, công danh phú quý thật không thể biết đâu là giới hạn”.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, nói “Ta là bảo người nghĩ ra chủ ý, chứ không phải nghe người nói những câu ca công tụng đức”.

Minh Châu dập đầu nói “Thánh thượng minh giám, đây không phải là nô tài ca công tụng đức, mà rõ ràng sự thật là như thế. Từ khi bộ Binh được tin tức không hay về Tam phiên, nô tài ngày đêm lo lắng, nghĩ cách làm sao đối phó, nếu vạn nhất phải dùng quân thì điều binh khiển tướng thế nào, phương lược tất thắng ra sao, đều phải để chúa thượng không phải lo lắng chút gì mới phải. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, quả thật chúa thượng quá

thông minh, mà bọn nô tài lại quá vô dụng, phương sách bọn thần lao tâm khổ tứ mới nghĩ ra được thì ngàn vạn lần không bằng chủ ý mà hoàng thượng tùy tiện đưa ra. Thánh thiên tử là sao Tử Vi trên trời xuống trần, tự nhiên không phải hạng phàm phu tục tử bọn nô tài có thể bằng được. Vì thế nô tài nghĩ rằng chỉ cần hoàng thượng sai bảo thì nhất định là đúng, cho dù bọn nô tài nhất thời không hiểu rõ, nhưng cứ hết lòng làm theo thì về sau rốt lại cũng sẽ hiểu ra thôi”.

Các đại thần nghe xong, trong lòng đều thầm kinh ngạc là y vô sỉ tới mức cùng cực, nhưng cũng chỉ đành lên tiếng phụ họa.

Khang Hy nói “Vi Tiểu Bảo, ngươi từng tới Vân Nam, ngươi thử nói xem, chuyện này nên làm thế nào?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng minh giám, nô tài về quốc gia đại sự thì không hiểu gì, chỉ có điều Ngô Tam Quế có nói với nô tài một câu. Y nói : Vi Đô thống, về sau có biến cố gì thì ngươi cũng không cần lo buồn, chúc Đô thống của ngươi chỉ có thắng chứ không có giáng đâu. Nô tài không hiểu, bèn hỏi : Về sau có biến cố gì ? Ngô Tam Quế cười nói : Đến lúc ấy tự nhiên ngươi sẽ biết. Hoàng thượng, Ngô Tam Quế là muốn tạo phản. Chuyện này hoàn toàn chính xác, bây giờ e long bào cũng đã may xong rồi. Y tự coi mình là mãnh hổ, coi hoàng thượng là hoàng oanh”.

Khang Hy khẽ cau mày, nói “Cái gì mà mãnh hổ, hoàng oanh?”. Vi Tiểu Bảo dập đầu mấy cái, nói “Thằng khốn Ngô Tam Quế ấy nói nhiều câu đại nghịch bất đạo, nô tài nói thế nào cũng không dám kể lại”. Khang Hy

nói “Người kể lại đi, đó không phải là người nói ra”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Ngô Tam Quế có ba bảo vật, y nói là ba bảo vật ấy tuy đẹp nhưng đáng tiếc là chưa thật hoàn mỹ. Bảo vật thứ nhất là một viên hồng bảo thạch to bằng quả trứng gà, đúng là đỏ như huyết gà, y đính trên mũ, nói : Viên bảo thạch rất to nhưng tiếc là mũ lại quá nhỏ”. Khang Hy hừ một tiếng.

Các đại thần người nhìn ta, ta nhìn người, đều nghĩ “Viên bảo thạch rất to nhưng tiếc là mũ lại quá nhỏ”, ý tứ câu này rõ ràng là muốn đội mũ miện của hoàng đế rồi.

Vi Tiểu Bảo nói “Bảo vật thứ hai là một tấm da cạp lông trắng vằn đen. Nô tài từng hầu hạ hoàng thượng trong cung nhưng trước nay cũng chưa từng thấy qua da cạp màu trắng. Ngô Tam Quế nói loài cạp trắng này mấy trăm năm mới xuất hiện một lần, năm xưa Tống Thái tổ Triệu Khuông Dấn săn được, Chu Nguyên Chương săn được, chứ Tào Tháo và Lưu Bị đều không săn được. Y trải tấm da cạp trắng ấy làm nệm trên ghế ngồi, nói : Da cạp trắng thật khó có, nhưng tiếc là cái ghế lại quá tầm thường”. Khang Hy gật gật đầu, trong bụng cười thầm, biết là Vi Tiểu Bảo thuận miệng bịa đặt để vu hãm Ngô Tam Quế, lại biết y không có học vấn, cho rằng Tào Tháo cũng từng làm hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo nói “Bảo vật thứ ba là một tấm bình phong bằng đá Đại Lý, có bức tranh phong cảnh do tự nhiên tạo ra, trong tranh có một con chim hoàng oanh nhỏ đậu trên cây, dưới gốc cây có một con cạp lớn. Ngô Tam Quế nói : Tấm bình phong này cũng rất quý, nhưng tiếc là mảnh hổ lại ở dưới gốc cây, còn con hoàng oanh nhỏ lại đậu trên cành cao”.

Khang Hy nói “Ba câu ấy của y chẳng qua cũng chỉ là ví dụ, chưa chắc đã có ý tạo phản”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, thương yêu kẻ nô tài. Nếu Ngô Tam Quế có ba phần lương tâm, biết cảm kích ơn đức lo việc báo đáp thì quá hay rồi. Chỉ tiếc là y lại tặng lễ vật cho đại thần trong triều, vì này một ngàn cân vàng ròng, vị kia hai vạn lượng bạc trắng, ra tay rất hào phóng. Ba món bảo vật ấy lại không tiến cống cho hoàng thượng”. Khang Hy cười nói “Nhưng ta thì không cần vật gì của y”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đúng thế, Ngô Tam Quế vẫn đòi triều đình ban lương tiền, xin khao thưởng, tiền bạc tới tay thì có quá nửa lại để lại ở kinh thành, tặng biếu cho bá quan văn võ. Nô tài nói với y : Vương gia, người tặng vàng bạc cho bấy nhiêu quan lớn trong triều, ra tay thật rất hào phóng, ta thật xót ruột thay cho người. Ngô Tam Quế cười nói : Tiểu huynh đệ, chỗ vàng bạc ấy chẳng qua cũng chỉ là gởi trong nhà họ, để bọn họ ai cũng nói tốt cho ta, qua vài năm nữa họ sẽ ngoan ngoãn bù thêm tiền lãi, trả lại cả vốn lẫn lãi cho ta thôi. Nô tài không hiểu, liền hỏi : Vương gia, tiền bạc đã vào tay người ta rồi, tại sao họ sẽ trả lại cho người ? Đây là người cam tâm tình nguyện đem tặng họ, chứ không phải người ta hỏi mượn người, tại sao lại phải trả lãi ? Ngô Tam Quế hô hô cười rộ, vỗ vỗ vai nô tài, lấy ra một cái túi gấm đưa ta, nói : Tiểu huynh đệ, đây là một chút ý tứ của tiểu vương tặng người, mong người trước mặt hoàng đế nói tốt cho ta vài câu. Nếu hoàng thượng muốn triệt phiên, người nên ra sức nói chuyện đó thì ngàn vạn lần không nên. Hô hô, người yên tâm đi, tương lai ta không đòi người phải trả những cái này lại đâu”.

Vi Tiểu Bảo vừa nói vừa thò tay vào bọc lấy ra một cái túi gấm giờ cao lên, mọi người đều nhìn thấy trên túi thêu bốn chữ “Bình Tây vương phủ” màu đỏ. Y cúi xuống mở miệng túi dốc ra, chỉ nghe lan canh leng keng một tràng, mấy mươi món trân châu, bảo thạch, phỉ thúy, ngọc quý lăn ra trên diện, ánh sáng lóng lánh nhìn hoa cả mắt. Những châu báu này có món đúng là của Ngô Tam Quế tặng, có món là Vi Tiểu Bảo nhận hối lộ từ chỗ khác, nhưng trong lúc nhất thời người ngoài làm sao phân biệt được ?

Khang Hy mỉm cười nói “Người đi Vân Nam một chuyến, cũng thu hoạch được nhiều thật”. Vi Tiểu Bảo nói “Những trân châu bảo vật này thì nô tài không dám lấy, xin hoàng thượng thưởng cho người khác”. Khang Hy cười hì hì nói “Là Ngô Tam Quế tặng người, làm sao ta có thể lấy thưởng cho người khác ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngô Tam Quế tặng cho nô tài là muốn ta bịa đặt trước mặt hoàng thượng, nói tốt cho y, nói ngàn vạn lần không nên triệt phiến. Nô tài đối với hoàng thượng lòng trung rõ rõ, không thể tham lam một ít vàng bạc châu báu mà nói phản tặc là trung thần. Nhưng như thế mà thu nhận tặng vật của Ngô Tam Quế thì có chỗ không phải với y. Mà nói lại thì vàng bạc châu báu trong khắp thiên hạ đều là của hoàng thượng. Hoàng thượng ban cho ai thì đó là ân đức của hoàng thượng, không cần gì Ngô Tam Quế lấy đi làm người tốt, mua chuộc lòng người”.

Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Người rốt lại rất trung thành với trẫm, những trân châu bảo vật này cứ coi như ta thưởng cho người là được”. Lại mò trong túi áo lấy ra một cái đồng hồ Tây dương bằng vàng, nói “Ngoài ra còn thưởng cho người thêm một bảo vật Tây dương”.

Vi Tiểu Bảo vội vàng quỳ xuống dập đầu, bước lên mấy bước, hai tay đón lấy cái đồng hồ.

Hai người vua tôi bọn họ hành động như vậy, các đại thần đều là người giỏi xem khí sắc, lẽ nào còn không hiểu rõ tâm ý Khang Hy ? Các đại thần đều đã nhận tiền hối lộ của Ngô Tam Quế, món gần đây nhất là Vi Tiểu Bảo chuyển lại, nghĩ thầm nếu mình còn không biết điều, Vi Tiểu Bảo đem món “Kính biểu của đất Điền” bao nhiêu nói vung lên, hoàng thượng thịnh nộ, khệp vào tội “Tur thông với ngoại phiên, mưu đồ chuyện bất pháp” thì không bị chém đầu cũng bị sung quân. Lờ lẽ vu hãm Ngô Tam Quế của Vi Tiểu Bảo rất ấu trĩ buồn cười, Ngô Tam Quế cho dù thật lòng có ý tạo phản cũng quyết không bao giờ để lộ ra trước mặt Khâm sai đại thần do hoàng thượng phái tới, còn nói nào là những vàng bạc đưa tặng các đại thần trong triều, tương lai sẽ thu hồi cả gốc lẫn lãi, ngầm tỏ ý là ngày sau tạo phản thành công, làm hoàng đế rồi, sẽ hỏi các đại thần đòi vàng bạc lại. Đó rõ ràng là cách nghĩ của trẻ con chưa biết việc đời, Ngô Tam Quế là người mưu kế sâu xa, há lại so đo tính toán về chuyện tặng biểu bao nhiêu vàng bạc ? Nhưng tuy biết rõ lời Vi Tiểu Bảo không chịu nổi một câu phản bác, song y có hoàng đế sau lưng, ai dám chước lấy đau khổ, lên tiếng phản bác ?

Minh Châu đầu óc mau lẹ nhất, lập tức nói “Vi Đô thống thiếu niên anh tài, thấy việc rõ ràng, đối với hoàng thượng thì mật đồ lòng son, vào sâu hang cọp chỗ Ngô Tam Quế, thăm dò được chân tướng sự tình, thật khiến người ta nể lòng khâm phục. Nếu không phải là hoàng thượng thấy việc từ trước, phái Vi Đô thống đích thân

dò thám tra xét, thì bọn ta làm việc ở kinh thành, làm sao biết được thẳng đây tở già Ngô Tam Quế mang nặng ơn nước mà lại ôm lòng phản trắc?”. Mấy câu này của y đã tâng bốc Khang Hy và Vi Tiểu Bảo, lại nhẹ nhàng gở tội cho mình và đồng liêu trong triều, từ đó lại kết tội Ngô Tam Quế. Mọi người trong điện Thái Hòa ai cũng cảm thấy mấy câu này nghe rất lọt tai. Các đại thần vốn đang hồi hộp không yên, lúc ấy bất giác đều thở phào nhẹ nhõm.

Khang thân vương và Sách Ngạch Đồ vốn chơi thân với Vi Tiểu Bảo, lúc ấy tự nhiên hiểu ý, lập tức ném đá xuống người dưới giềng, ra sức nói Ngô Tam Quế là không phải. Các đại thần người một câu ta một câu, đều nói rất nên triệt phiên, có người còn trách móc là mình hồ đồ, may mà được hoàng thượng mở mang chỉ bảo cho, mới như vén mây mù mà trông thấy trời xanh. Có người thì dâng hiến phương lược, nói nên triệt phiên thế nào, nên bắt Ngô Tam Quế đem về kinh giam giữ thế nào, tịch thu gia sản của y thế nào. Ngô Tam Quế giàu có nứt đổ đổ vách, vừa nói tới việc tịch thu gia sản của y, người nào cũng cảm thấy là việc đương sai rất rất tốt đẹp, nhưng vừa xoay chuyển ý nghĩ, lại cảm thấy chuyện ấy không dễ làm, Ngô Tam Quế mà trở mặt, anh còn chưa tịch thu được gia sản của y thì y đã chém đầu anh trước rồi.

Khang Hy chờ mọi người nói xong, mới nói “Ngô Tam Quế tuy có lòng bất pháp, nhưng dấu vết làm phản chưa lộ ra, chuyện hôm nay nói ở đây không ai được tiết lộ một câu ra ngoài. Phải cho y một cơ hội sửa đổi lỗi lầm”. Các đại thần lại đồng thanh ca tụng tán dương hoàng ân

hạo dăng, khoan hậu nhân từ. Khang Hy lấy trong bọc ra một tờ giấy vàng, nói “Các người xem thử đạo thượng dụ này có chỗ nào không ổn hay không”.

Ba Thái khom lưng đưa hai tay nhận lấy, cao giọng đọc :

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế có lời chiếu rằng : Từ xưa đế vương bình định thiên hạ, toàn dựa vào sức võ thần, đến khi hải vũ thái bình thì rút quân ban sư, cho sĩ tốt nghỉ ngơi, để bậc trọng thần giữ biên cương nhàn nhả vui hưởng tuổi già, phong thưởng kéo dài nhiều đời, ơn trạch bền như núi sông, là thịnh điển vậy !”.

Y đọc tới đó, ngừng lại một chút. Các đại thần đồng thanh xuýt xoa tắc lưỡi, tán dương văn chương hoằng vĩ của hoàng thượng ngự chế.

Ba Thái ho khẽ một tiếng, đầu lắc lư hai vòng như đang thưởng thức văn chương tuyệt diệu của Hàn Liễu Âu Tô, kể lại ngân nga đọc tiếp :

“Vương căn thận trung trinh, lo toan phương lược, gian nan vất vả, trấn thủ biên cương, coi bỏ mối lo của trăm ở phương nam, công lao ấy rất rõ ràng !”.

Y đọc tới đó thì ngừng lại một chút, khẽ thở dài nói “Văn chương hay quá !”. Sách Ngạch Đồ nói “Hoàng thượng thiên ân, Ngô Tam Quế chỉ cần hơi có nhân tính thì lay đọc xong lời thượng dụ này chỉ e phải lập tức xấu hổ mà chết”. Ba Thái lại đọc tiếp :

“Nhưng nghĩ vương niên kỷ đã cao, dài dẫu trong quân lũ, lâu ngày ở biên cương, rất đổi nhớ nhung. Gần đây địa phương yên ổn, nên ưng thuận lời xin của vương, dời quân

về thu xếp cho yên chỗ. Nay đặc biệt sai Mỗ Mỗ, Mỗ Mỗ tới tuyên dụ ý trẫm. Vương nên suất lãnh tướng sĩ bộ thuộc thu xếp hành trang lên bắc, an ủi lòng trẫm, ngõ hầu sớm tối gặp nhau, vua tôi vui vẻ, giữ điều may mắn tốt đẹp cho đến vô cùng. Còn như nên thu xếp cho yên chỗ thế nào thì đã sức cho các ty rõ ràng, ngày vương tới sẽ có chỗ ở yên ổn, không cần bận tâm. Kính đấy”.

Ba Thái ngậm lấy giọng sang sảng, đọc đạo thượng dụ cho thật du dương trầm bổng, đọc xong các đại thần không ai không hết sức ca ngợi. Minh Châu nói “Tám chữ Sớm tối gặp nhau, vua tôi vui vẻ, thật khiến người ta cảm kích khôn xiết. Bọn nô tài nghe tới, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp”. Đồ Hải nói “Hoàng thượng suy nghĩ chu đáo, nói trước với y là vừa tới Bắc Kinh sẽ có chỗ ở, để y khỏi kiếm có đùn đẩy, nói phải phải người lên kinh xây dựng nhà cửa, hẹn hò lần nữa, đây đưa thêm năm ba năm”.

Khang Hy nói “Tốt nhất là Ngô Tam Quế phụng mệnh về triều, thì trăm họ tránh được một trường binh lửa, phải phải hai người biết ăn nói đi Vân Nam tuyên dụ ý trẫm”.

Các đại thần nghe hoàng đế nói như thế, ánh mắt đều dồn cả vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo bị mọi người nhìn tới mức phát hoảng, nghĩ thầm “Bỏ mẹ rồi, đây không phải chuyện chơi. Lần trước đưa cô dâu mới trở về, suýt nữa mất luôn tính mạng. Lần này lại là đi triệt phiên, Ngô Tam Quế lẽ nào lại không giết chết Khâm sai đại thần?”. Nghĩ thầm tới Vân Nam thì có thể gặp được A Kha, trong lòng không kìm được nóng bừng lên, nhưng rốt lại vẫn tính mạng là quan trọng.

Minh Châu thấy Vi Tiểu Bảo mặt xám như tro, biết y không dám đi, liền nói “Xin hoàng thượng minh giám, nếu lấy chuyện biết ăn nói mà bàn, thì Đô thống Vi Tiểu Bảo vốn rất có tài năng. Có điều Vi Đô thống là người ghét điều ác như kẻ thù, biết Ngô Tam Quế bất kính với hoàng thượng, căm hận y thấu xương, có quá nửa là vừa gặp mặt đã đổ trách Ngô Tam Quế, chỉ e sẽ hỏng chuyện. Theo ngu kiến của nô tài, không bằng phái Thị lang bộ Lễ Chiết Nhĩ Khảm, Hàn lâm viện Thị giảng học sĩ Đạt Nhĩ Lễ hai người tới Vân Nam tuyên thị thánh dụ. Hai người này có văn có chất, rất có thanh danh, hoặc giả có thể cảm hóa kẻ ngoan hung cũng chưa biết chừng”.

Khang Hy nghe thế thấy rất hợp ý, lập tức sai hai người Chiết Nhĩ Khảm, Đạt Nhĩ Lễ tới Vân Nam tuyên chỉ.

Các đại thần thấy hoàng đế đã sớm quyết ý triệt phiên, ngay cả lời thượng dụ cũng đã viết xong mang theo bên người, đều hồi hận trước đó đã nói tốt cho Ngô Tam Quế. Lúc ấy mọi người đều đổi hẳn giọng điệu, nói rất nhiều tội trạng mà Ngô Tam Quế không có, đúng là đại gian đại ác, tội không tha được.

Khang Hy gật gù đầu, nói “Ngô Tam Quế tuy xấu xa cũng không đến nỗi như thế. Mọi người cứ thực sự cầu thị, cẩn thận làm việc thôi”, nói xong đứng lên đưa tay vẫy Vi Tiểu Bảo, dắt y đi vào hậu điện.

Vi Tiểu Bảo đi theo sau hoàng đế, tới giữa Ngự hoa viên. Khang Hy cười nói “Tiểu Quế tử, người giỏi thật

đấy. Nếu không phải là người lấy cái túi trên châu bảo vật ấy ra đổ xuống đất thì bọn đầy tớ già con mẹ nó kia vẫn còn nói tốt cho Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo nói “Thật ra hoàng thượng chỉ cần nói một câu Triệt phiên là tốt thì mọi người ai cũng sẽ nói Quả nhiên triệt phiên là tốt. Chỉ có điều bắt họ tự nói ra thì so ra cũng thú vị hơn”.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Bọn đầy tớ già làm việc chỉ cốt sao cho ổn đáng, cũng không thể nói những điều họ nghĩ đều là sai. Có điều nếu thế Ngô Tam Quế muốn động thủ lúc nào thì động thủ lúc ấy, tất cả hoàn toàn do chủ ý của y, đối với chúng ta sẽ rất bất lợi. Chúng ta triệt phiên trước, thì có thể đánh cho y rối loạn cước bộ”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, cũng như chơi bài cầu, lẽ nào lại nhường Ngô Tam Quế làm cái mãi được? Hoàng thượng cũng phải gieo xúc xắc vài lần chứ”. Khang Hy nói “So sánh như thế rất đúng, không thể nhường y làm cái mãi được. Tiểu Quế tử, nắm xúc xắc này chúng ta đã gieo rồi, nhưng thằng đầy tớ Ngô Tam Quế ấy quả thật rất khó chơi đấy. Đại tướng sĩ tốt bộ hạ của y đều là loại quân tướng lợi hại thân trải trăm trận, y mà khởi binh tạo phản, nếu người Hán trong khắp thiên hạ đều hưởng ứng y thì thật là hồng bát!”.

Vi Tiểu Bảo vài năm nay đi tới nhiều nơi, quả nhiên nghe thấy không ít những lời người Hán nguyên rửa người Thất Đất, người Hán nhân số đông đảo, một trăm người Hán chưa chắc đã có một người Mãn Châu, nếu người Hán trong thiên hạ đều nổi lên tạo phản thì người Mãn Châu bất kể thế nào cũng không ngăn chặn được, song những người nguyên rửa người Thất Đất tuy đông,

nhưng những người căm hận Ngô Tam Quế còn đông hơn. Y nghĩ tới chuyện ấy, bèn nói “Xin hoàng thượng yên tâm, người Hán trong khắp thiên hạ không ai ưa thằng đầy tớ Ngô Tam Quế cả. Y muốn tạo phản thì ngoài bọn bộ hạ thân tín ra, lần này chẳng có ai theo y đâu”.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Ta cũng đã nghĩ tới chuyện ấy. Quế vương nhà Tiền Minh chạy qua Diến Điện, là Ngô Tam Quế đuổi theo bắt về giết. Ngô Tam Quế muốn tạo phản, chỉ có thể nói hưng Hán phản Mãn, chứ không thể nói phản Thanh phục Minh”. Nói tới đó ngừng một lúc rồi hỏi “Hoàng đế Sùng Trinh nhà Tiền Minh chết ngày nào?”. Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, ấp úng nói “Chuyện đó... nô tài lúc ấy còn chưa ra đời, nên cũng không... không rõ lắm”. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Ta lại hỏi đường thằng mù. Lúc ấy ta cũng chưa ra đời. Phải rồi, đến ngày giỗ của y, ta sẽ phái vài thân vương bồi lặc tới lăng Sùng Trinh bái tế một phen, để bách tính trong thiên hạ đều cảm kích ta, trong lòng căm hận Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng thần cơ diệu toán. Nhưng nếu ngày giỗ của hoàng đế Sùng Trinh còn cách quá xa, mà Ngô Tam Quế đã tạo phản trước thì sao?”.

Khang Hy đi quanh vài bước, mỉm cười nói “Trong bấy nhiêu lâu người phụng chỉ làm việc, đã chịu khổ không ít. Núi Ngũ Đài, Vân Nam, đảo Thần Long, Liêu Đông, sau cùng thì cả nước La Sát cũng qua. Lần này ta phái người tới một nơi tốt để bù đắp, bù đắp”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nơi tốt nhất trong thiên hạ là ở bên cạnh hoàng thượng. Chỉ cần được nghe hoàng thượng nói một câu, nhìn mặt hoàng thượng một cái, thì ta thấy

toàn thân khỏe khoắn, trong lòng nói không hết sự thoải mái. Hoàng thượng, chuyện này đúng là thế, chứ không phải là vô môn ngựa đâu”.

Khang Hy gật đầu nói “Đúng là như thế. Ta và người vua tôi hợp nhau, đó cũng là duyên phận. Từ nhỏ ta và người đánh nhau mà kết giao, khác hẳn mọi người. Ta thấy mặt người, trong lòng cũng rất vui vẻ. Tiểu Quế tử, nửa năm nay không được tin tức của người, cứ nghĩ người đã chết đuối ngoài biển, ta vẫn thường hối hận, lẽ ra không nên phái người vào nơi nguy hiểm, quả thật rất là đau lòng”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng xúc động, nói “Chỉ... chỉ mong ta có thể được hầu hạ người suốt đời”, trong giọng nói có chút ghen ngào.

Khang Hy nói “Tốt lắm, ta làm hoàng đế sáu mươi năm, người cứ làm quan lớn sáu mươi năm, hai vua tôi chúng ta có ơn có nghĩa, có thủy có chung”. Hoàng đế mà nói với bầy tôi như thế thì rất khó có, nhưng một là vì Khang Hy trẻ tuổi, ăn nói thẳng thắn hào sảng, hai là vì y và Vi Tiểu Bảo là bạn bè từ thuở còn để chỏm, đối xử với nhau rất chân thành.

Vi Tiểu Bảo nói “Người cứ làm hoàng đế một trăm năm, ta sẽ làm đương sai cho người một trăm năm, còn có làm quan lớn hay không cũng không sao”.

Khang Hy cười nói “Làm hoàng đế sáu mươi năm còn chưa đủ à ? Một người cũng không thể không tri túc”, ngừng một lúc rồi nói “Tiểu Quế tử, lần này ta phái người đi Dương Châu, cho người Mặc áo gấm về quê”.

Vi Tiểu Bảo nghe ba chữ “Đi Dương Châu”, tim chột đập mạnh, hỏi “Thế nào là Mặc áo gấm về quê?”. Khang Hy nói “Người làm quan lớn ở kinh, trở về quê cũ gặp thân thích bạn bè, cho người ta biết, cho mọi người hâm mộ người, há không phải rất tốt đẹp sao? Người bảo thủ hạ viết giúp cho một đạo tấu chương, triều đình có thể ban tặng cáo mệnh cho cha mẹ người, cho vinh dự, vinh dự”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng, đa tạ ân điển của hoàng thượng”. Khang Hy thấy y có vẻ nhần nhó bèn hỏi “Ờ, người không vui à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta rất vui, nhưng có điều... nhưng có điều ta không biết cha ruột của mình là ai”.

Khang Hy sững sốt, nghĩ tới cha mình xuất gia trên núi Ngũ Đài, với y cũng có chỗ “Cùng bệnh thương nhau”, vỗ vỗ vai y, ôn tồn nói “Người tới Dương Châu rồi, không ngại gì thông thả tìm kiếm hỏi thăm, hoặc giả trời rủ lòng thương, có thể cho người được cha con đoàn tụ. Tiểu Quế tử, người đi Dương Châu, chuyến sai sử này rất dễ làm. Ta sai người đi xây một ngôi Trung liệt từ”.

Vi Tiểu Bảo lắc lắc đầu, nói “Trông lật tử à? Hoàng thượng, người muốn ăn lật tử thì để ta ra phố mua cho, lật tử ngào đường trộn hoa quế, vừa thơm vừa mềm, không cần tới Dương Châu trông đầu”. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Con mẹ nó, Tiểu Quế tử đúng là không có học vấn. Ta là nói Trung liệt từ, người lại ú ớ không hiểu, nghe ra là Trông lật tử. Trung liệt từ là một ngôi đền thờ, thờ các trung thần liệt sĩ”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nô tài thật ngốc quá, té ra là đi xây một ngôi miếu Quan Đế gì đó”. Khang Hy nói “Đúng thế. Sau khi quân Thanh vào cửa quan, tàn sát thê thảm ở Dương Châu, Gia Định, đến nỗi có những câu Dương Châu thập nhật,

Gia Định tam đồ. Nghĩ tới chuyện ấy, trong lòng ta vẫn không yên”.

Vì Tiểu Bảo nói “Lúc bấy giờ giết chóc quả thật rất thê thảm. Trong thành Dương Châu khắp nơi đều có xác chết, mười mấy năm sau vẫn thường gặp xương sọ người chết ở đáy giếng ven sông. Có điều lúc ấy ta còn chưa ra đời, người cũng chưa ra đời, không thể đổ tội lên đầu chúng ta được”. Khang Hy nói “Nói thì nói thế, có điều chuyện của tổ tiên ta cũng là chuyện của ta. Lúc ấy có Sử Khả Pháp, người có nghe tới chưa?”. Vì Tiểu Bảo nói “Sử Các bộ Sử đại nhân liệu chết giữ Dương Châu, đó là một vị đại trung thần. Những người già ở Dương Châu bọn ta nói tới y đều sa nước mắt. Trong viện của bọn ta có thờ một tấm bài vị viết là Linh vị của Cửu văn long Sử Tiến, mong một ngày rằm mọi người đều phải tới trước đó dập đầu. Ta nghe người ta nói thật ra đó chính là Sử Các bộ, chẳng qua chỉ là che mắt quan phủ nên viết như thế mà thôi”.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Trung thần liệt sĩ, ơn đức tự còn trong lòng người. Té ra tấm bài vị Cửu văn long Sử Tiến mà bách tính thờ cúng, dâng hương quỳ lạy thật ra là để tưởng nhớ Sử Khả Pháp. Tiểu Quế tử, nhà ngươi là viện gì thế?”. Vì Tiểu Bảo đỏ mặt, nói “Hoàng thượng, chuyện này nói ra rất khó nghe. Gia đình bọn ta mở một nhà Đường tử, gọi là Lệ Xuân viện, là kỹ viện lớn nhất nhì ở Dương Châu”. Khang Hy cười khẽ một tiếng, nghĩ thầm “Người mở miệng là rất giọng lưu manh chợ búa, ta đã sớm biết không phải là xuất thân trong nhà thế gia thư hương. Thằng tiểu tử người đối với ta quả rất trung thành, chuyện xấu xa như thế cũng không

giấu diếm”. Thật ra mở kỹ viện gì đó chỉ là Vi Tiểu Bảo thối da bò, mẹ y chẳng qua chỉ là một kỹ nữ mà thôi, làm gì có chuyện làm chủ chữa.

Khang Hy nói “Người mang thượng dụ của ta tới Dương Châu tuyên đọc. Ta khen ngợi Sử Khả Pháp tận trung báo quốc, trung quân ái dân, là một đại trung thần, đại hảo hán. Đại Thanh chúng ta kính trọng bậc trung thần nghĩa sĩ, khinh bỉ bọn phản loạn nghịch tặc. Ta dụng cho Sử Khả Pháp một ngôi đền thờ thật lớn, đưa hết các trung thần dũng tướng giữ thành tuấn nạn ở Dương Châu năm xưa vào thờ trong đó. Lại mang theo ba mươi vạn lượng bạc để thăm hỏi chẩn tuất bách tính ở hai thành Dương Châu, Gia Định. Ta lại hạ chỉ miễn hết tiền thuế cho hai nơi ấy ba năm”.

Vi Tiểu Bảo thở ra một hơi dài, nói “Hoàng thượng, ân điển của người lần này quả thật rất lớn. Ta phải chân tâm thành ý dập đầu với người vài cái mới phải”. Nói xong phủ phục xuống đất, dùng dùng dùng dập đầu ba cái thành tiếng.

Khang Hy cười hỏi “Trước nay người dập đầu với ta thì không phải chân tâm thành ý à?”. Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Có lúc là chân tâm thành ý, có lúc chỉ là bôi bác cho qua chuyện”. Khang Hy hô hô cười rộ, cũng không thấy khó chịu, nghĩ thầm “Những kẻ dập đầu với mình, trong một trăm người thì có chín mươi chín người là bôi bác cho qua chuyện, mà cũng chỉ có Tiểu Quế tử mới nói ra miêng thôi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, kế sách này của người quả là một phát tên bắn rơi hai con chim đấy”.

Khang Hy cười nói “Cái gì mà một phát tên bắn rơi hai con chim. Đây gọi là một phát tên bắn rơi hai con chim điều. Người nói xem, là hai con chim nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngôi Trung liệt từ này mà dựng lên, người Hán trong thiên hạ đều biết hoàng thượng đối đãi với bách tính rất tốt. Trước đây quân Thát... quân Thanh tàn sát người Hán ở Dương Châu, Gia Định, hoàng thượng trong lòng xốn xang, nghĩ cách bù đắp. Nếu Ngô Tam Quế hay Thượng Khả Hỷ, Cảnh Tinh Trung tạo phản, muốn khôi phục nhà Minh gì đó, bách tính sẽ nói nhà Mãn Thanh có gì không tốt? Hoàng đế là rất tốt mà”.

Khang Hy gật gật đầu, nói “Người nói không sai, có điều hơi có chút lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử. Ta nghĩ tới những vụ Dương Châu thập nhật, Gia Định tam đồ năm xưa, quả thật trong lòng thương xót, phát tiền chẩn tuất, miễn giảm thuế khóa, cũng hoàn toàn không phải chỉ để mua chuộc lòng người. Vậy con chim thứ hai là gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng dựng ngôi đền này, mọi người biết làm trung thần nghĩa sĩ là tốt, làm phản loạn nghịch tặc là không tốt. Ngô Tam Quế muốn tạo phản, đó là kẻ phản tặc, bách tính sẽ coi thường y”.

Khang Hy vỗ mạnh vào vai Vi Tiểu Bảo một cái, cười nói “Đúng. Chúng ta ra sức đề cao kẻ trung thành báo chúa mới là người tốt. Bách tính trong thiên hạ có ai muốn làm người xấu? Ngô Tam Quế không dấy quân còn được, chứ nếu dấy quân cũng chẳng có ai theo y”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta nghe tiên sinh kể chuyện kể, trước nay trung thần nghĩa sĩ bậc nhất có một vị là Nhạc Phi Nhạc gia gia, một vị là Quan Đế Quan vương gia. Hoàng thượng, lần này chúng ta xây Trung liệt từ ở

Dương Châu, không bằng cứ sửa sang luôn cả miếu Nhạc gia gia, Quan vương gia luôn”. Khang Hy cười nói “Người tâm cơ rất mau lẹ, nhưng tiếc là không đọc sách, không có học. Sửa miếu Quan Đế thì rất hay, Quan Vũ trung thành báo chúa, rất có nghĩa khí, ta sẽ ban tặng phong hiệu cho y. Còn Nhạc Phi là đánh quân Kim. Nhà Đại Thanh chúng ta vốn gọi là nhà Hậu Kim, Kim chính là Thanh, quân Kim chính là quân Thanh. Miếu Nhạc Phi thì không cần đếm xỉa tới”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng, té ra là thế”, nghĩ thầm “Té ra người Thất Sát các người là hậu duệ của Kim Ngột Truật. Tổ tiên các người thật kém cỏi quá”.

Khang Hy nói “Ở núi Vương Ốc Hà Nam dường như có một cánh binh mã của Ngô Tam Quế phục sẵn, phải không?”. Vi Tiểu Bảo sững sốt, ứng tiếng “Vâng, vâng”, nghĩ thầm “Chuyện này nếu người không nhắc tới thì ta cũng quên rồi”. Khang Hy nói “Lúc ấy người tra xét được âm mưu phản nghịch của Ngô Tam Quế, sai người về tâu, ta lại khiển trách người một trận, người có biết vì sao không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chắc vì binh mã của chúng ta đối phó với Ngô Tam Quế còn chưa điều động xong, vì thế hoàng thượng làm ra vẻ không tin, để khỏi khua cỏ động rắn”. Khang Hy cười nói “Đúng ! Khua cỏ động rắn. Câu thành ngữ này dùng rất đúng. Trong triều nhất định có rất nhiều người tâm phúc của Ngô Tam Quế phục sẵn, nhất cử nhất động của chúng ta thằng lão tặc ấy không gì không biết rõ. Lúc ấy nếu ta mà cho điều tra thêm về chuyện Tư Đồ Bá Lôi ở núi Vương Ốc thì Ngô Tam Quế sẽ lập tức biết ngay. Y trong lòng hoảng sợ, chưa biết chừng lại dấy quân tạo phản ngay lập tức.

Dương Châu, không bằng cứ sửa sang luôn cả miếu Nhạc gia gia, Quan vương gia luôn”. Khang Hy cười nói “Người tâm cơ rất mau lẹ, nhưng tiếc là không đọc sách, không có học. Sửa miếu Quan Đế thì rất hay, Quan Vũ trung thành báo chúa, rất có nghĩa khí, ta sẽ ban tặng phong hiệu cho y. Còn Nhạc Phi là đánh quân Kim. Nhà Đại Thanh chúng ta vốn gọi là nhà Hậu Kim, Kim chính là Thanh, quân Kim chính là quân Thanh. Miếu Nhạc Phi thì không cần đếm xỉa tới”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng, té ra là thế”, nghĩ thầm “Té ra người Thất Sát các người là hậu duệ của Kim Ngột Truật. Tổ tiên các người thật kém cỏi quá”.

Khang Hy nói “Ở núi Vương Ốc Hà Nam dường như có một cánh binh mã của Ngô Tam Quế phục sẵn, phải không?”. Vi Tiểu Bảo sững sốt, ứng tiếng “Vâng, vâng”, nghĩ thầm “Chuyện này nếu người không nhắc tới thì ta cũng quên rồi”. Khang Hy nói “Lúc ấy người tra xét được âm mưu phản nghịch của Ngô Tam Quế, sai người về tâu, ta lại khiển trách người một trận, người có biết vì sao không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Chắc vì binh mã của chúng ta đối phó với Ngô Tam Quế còn chưa điều động xong, vì thế hoàng thượng làm ra vẻ không tin, để khỏi khua cỏ động rắn”. Khang Hy cười nói “Đúng ! Khua cỏ động rắn. Câu thành ngữ này dùng rất đúng. Trong triều nhất định có rất nhiều người tâm phúc của Ngô Tam Quế phục sẵn, nhất cử nhất động của chúng ta thằng lão tặc ấy không gì không biết rõ. Lúc ấy nếu ta mà cho điều tra thêm về chuyện Tư Đồ Bá Lôi ở núi Vương Ốc thì Ngô Tam Quế sẽ lập tức biết ngay. Y trong lòng hoảng sợ, chưa biết chừng lại dấy quân tạo phản ngay lập tức.

Lúc ấy chuyện hư thực của triều đình ra sao y đều biết rõ, mà binh lực bộ ngũ của y ra sao thì ta lại không biết chút gì. Nếu đánh nhau thì chúng ta không thua không xong. Nhất định phải biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Lúc ấy hoàng thượng sai người tới chửi ta một trận, tướng sĩ trong doanh đều biết. Nếu Ngô Tam Quế có gian tế trà trộn trong doanh, nhất định sẽ báo cho thẳng đây tớ ấy biết. Trong lòng thẳng đây tớ ấy biết đâu còn cười thầm hoàng thượng là hồ đồ nữa kia”.

Khang Hy nói “Lần này người đi Dương Châu, mang theo năm ngàn binh mã, tới Tế Nguyên Hà Nam thì đột nhiên nhân lúc bất ngờ tiêu diệt luôn bọn phản nghịch ở núi Vương Ốc. Cánh phục binh này của Ngô Tam Quế quá gần kinh thành, là mối họa trong gan ruột đấy”.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Vậy thì hay quá. Hoàng thượng, hay là người ngự giá thân chinh, đánh cho Ngô Tam Quế ngã ngựa đi”.

Khang Hy mỉm cười nói “Trên núi Vương Ốc chẳng qua chỉ có một hai ngàn thổ phỉ, trong đó quá nửa là người già, phụ nữ và trẻ con, gã họ Nguyên kia lại nói quá lên, nói có tới hơn ba vạn người. Ta đã phái người tới đó điều tra được rất rõ ràng. Một ngàn tên thổ phỉ mà bảo ta ngự giá thân chinh thì không khỏi bị thiên hạ cười cho ! Hô hô, hô hô”. Vi Tiểu Bảo cũng họa theo cười khan mấy tiếng, nghĩ thầm tiểu hoàng đế cực kỳ tinh minh, hoang báo số lượng địch nhân lớn không xong. Khang Hy nói “Làm thế nào để tiêu diệt thổ phỉ ở núi

Vương Ốc, thì người về suy nghĩ đi, qua một hôm thì tới tâu cho ta biết”.

Vì Tiểu Bảo vâng dạ trở về, ngẫm nghĩ “Chuyện hành quân đánh trận này thì lão tử không phải là người trong nghề lắm. Lần trước thủy chiến là cậy vào Thi Lang, bộ chiến thì cậy vào ai ? Có rồi, mình điều Đề đốc Quảng Tây Ngô Lục Kỳ làm phó, tất cả cứ theo lời y. Người này là hảo thủ đánh trận”, nhưng lại xoay chuyển ý nghĩ “Hoàng thượng bảo mình nghĩ sẵn phương lược, sau một hai hôm tâu lại, mà tới Quảng Tây mời Ngô Lục Kỳ thì đi về nhanh lắm cũng phải mất một tháng, vậy thì không kịp. Trong thành Bắc Kinh có ai là hảo thủ đánh trận không nhỉ ?”.

Tính toán một lúc, thấy trong thành Bắc Kinh có không ít võ tướng nổi tiếng, nhưng phần lớn đều là đại quan người Mãn Châu, không phải đã được phong tước công tước hầu thì là Tướng quân Đề đốc, mình chỉ là một viên Đô thống nhỏ nhoi, không thể chỉ huy họ được. Y đã được phong tước bá, trong quan chế nhà Mãn Thanh tử tước đã là nhất phẩm, bá tước trở lên là kể vào hàng siêu phẩm, so với phẩm trật của Đại học sĩ, Thượng thư còn cao hơn. Nhưng đó là hư hàm, tuy tôn quý song không có thực quyền. Y lại còn nhỏ tuổi, nếu muốn các bậc danh thần dũng tướng nghe lệnh thì không phải dễ.

Y đi tới đi lui trong phòng ngẫm nghĩ, nhìn thấy cái bát ngọc Thi Lang tặng trên bàn, nghĩ thầm “Thi Lang bất đắc ý ở Bắc Kinh mới tìm tới nhờ vả mình. Trong thành Bắc Kinh còn có không ít các võ quan bất đắc ý.

Nhưng phải vừa bất đắc ý, vừa phải có tài năng thì nhất thời chưa chắc đã tìm được người nào. Kẻ không có tài năng mà được thăng quan tiến chức thì trong thành Bắc Kinh cũng có không ít, như Vi Tiểu Bảo mình cũng là một vị, hô hô!”.

Y bước tới cầm cái bát ngọc lên, nghĩ thầm “Gia quan tấn tước, bốn chữ chúc tụng này linh thật, lúc y tặng cái bát ngọc này thì mình là tử tước, bây giờ đã được thăng bá tước rồi. Mình dựa vào tài năng gì mà được gia quan tấn tước ? Tài năng lớn nhất là võ mông ngựa, võ tới mức tiểu hoàng đế trong lòng khoan khoái, ngoài chuyện ấy ra thì tài năng của lão tử quả thật con mẹ nó cũng chỉ rất bình thường. Xem ra phàm là người có tài năng thì không chịu võ mông ngựa, còn kẻ hay võ mông ngựa thì cũng chẳng khác lão tử bao nhiêu”.

Y ngẩng đầu lên nhớ lại xem trong các võ quan quen biết có ai không chịu võ mông ngựa không. Các anh hùng hào kiệt trong Thiên địa hội đương nhiên không chịu tùy tiện võ mông ngựa người ta, chỉ là ngoài sư phụ Trần Cận Nam và Ngô Lục Kỳ thì mọi người chỉ biết nội công ngoại công, chứ không biết cầm quân đánh trận. Bộ tướng Lâm Hung Châu của sư phụ thì biết đánh trận, nhưng tiếc là y đã về Đài Loan rồi.

Đột nhiên y nhớ tới một chuyện, hôm trước mang bọn Thi Lang tới Thiên Tân, qua Đường Cô ra biển, Tổng binh Thủy sư Thiên Tân Hoàng Phổ phụng thừa mình chu đáo, nhưng trong vệ Thiên Tân có một viên võ quan râu xồm cú cau mày bĩu môi với mình, có vẻ rất coi thường, một câu võ mông ngựa cũng không chịu nói. Thằng đây đó ấy là ai nhỉ ? Lúc ấy y không nhớ tên họ

viên võ quan ấy, bây giờ tự nhiên lại càng không nhớ ra, trong lòng chỉ nghĩ “Kẻ võ mông ngựa thì không có tài năng. Gã râu xồm ấy không chịu võ mông ngựa, nhất định là có tài năng”.

Lúc ấy y quyết định chủ ý, lập tức tới nha môn bộ Binh tìm Thượng thư Minh Châu, xin y điều gấp một viên võ quan râu xồm ở vệ Thiên Tân về Bắc Kinh, chức vụ của viên võ quan râu xồm ấy không cao cũng không thấp, nếu không phải Phó tướng cũng là Tham tướng.

Minh Châu cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, gã râu xồm kia không tên không họ, làm sao điều động? Nhưng Vi Tiểu Bảo hiện là người được hoàng đế sủng ái nhất, đừng nói chẳng qua chỉ là điều một viên võ quan từ Thiên Tân về, cho dù là y đưa ra đề mục khó gấp mười cũng phải nghĩ cách làm bằng được, lập tức cười nụ ưng thuận, đích thân viết một công văn Khẩn cấp Sáu trăm dặm gọi Tổng binh vệ Thiên Tân, sai y điều tất cả các võ quan râu xồm thuộc hạ lên Bắc Kinh, vào bộ gặp mặt.

Giữa trưa hôm sau, Vi Tiểu Bảo vừa ăn cơm xong thì thân binh vào báo đại nhân Thượng thư bộ Binh cầu kiến.

Vi Tiểu Bảo ra cổng đón, chỉ thấy sau lưng Minh Châu có khoảng hai mươi võ quan râu xồm, người râu đen, người râu bạc, người thì râu muối tiêu, người nào cũng mặt đầy bụi bặm, mồ hôi ròng ròng. Minh Châu cười nói “Vi Tước gia, huynh đệ đưa tới cho người một toán, mời người lựa chọn, không biết có ai hợp thức không”.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên nhìn thấy một toán lớn võ quan râu xồm, sau lúc sững sốt bất giác hô hô cười rộ, nói “Thượng thư đại nhân, ta chỉ xin người tìm một người râu xồm, mà người làm việc chu đáo quá, tìm một lần là được ngay hai mươi người, hô hô, hô hô !”.

Mãn Châu cười nói “Chỉ sợ là điều lầm người, không đúng ý Vi Tước gia thôi”.

Vi Tiểu Bảo lại hô hô cười rộ, nói “Té ra thuộc hạ của Tổng binh Thiên Tân có rất nhiều người râu xồm...”. Chưa dứt lời thì trong đám đông chợt có người quát vang như sấm “Râu xồm thì đã sao ? Người đừng đem người ta ra làm trò cười!”.

Vi Tiểu Bảo và Minh Châu đều giật nảy mình, cùng nhìn về phía người kia, chỉ thấy y thân hình cao lớn, đứng giữa đám võ quan cao hơn mọi người nửa cái đầu, trên mặt đầy vẻ tức giận, bộ râu xồm tựa hồ sợi nào cũng vểnh lên.

Vi Tiểu Bảo sững sốt, kế lập tức vui mừng nói “Đúng rồi, đúng rồi, chính là lão huynh, ta là muốn tìm người”.

Người râu xồm kia tức giận nói “Lần trước người tới Thiên Tân, trong lời lẽ của ta có dụng chạm tới người, đã sớm biết nhất định người sẽ trả thù cho hả giận. Hừ, ta không phạm tội, muốn khoác bùa cho ta tội danh gì cũng e không dễ đâu”.

Minh Châu trách “Người tên gì ? Tại sao trước mặt thượng quan mà lại vô lễ như thế?”. Người râu xồm kia vừa tới nha môn bộ Binh, đã bái kiến Minh Châu, thấy y là đại thượng ty cai quản cũng không dám nói bậy xúc

phạm, liền khom lưng nói “Bẩm đại nhân, ty chức là Phó tướng Thiên Tân Triệu Lương Đống”. Minh Châu nói “Vị Vi Đô thống này quan cao tước tôn, khoan hòa nhân hậu, là bạn tốt của bản bộ, tại sao ngươi lại đắc tội với y ? Mau tới tạ tội đi”.

Triệu Lương Đống lửa giận trong lòng khó nén, trừng trừng nhìn Vi Tiểu Bảo, nghĩ thầm “Thằng trẻ con miệng còn hôi sữa nhà ngươi, tại sao ta phải tạ tội với ngươi chứ?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Triệu đại ca đừng trách, là huynh đệ đắc tội với ngươi, huynh đệ phải tạ tội với ngươi mới phải”. Rồi quay lại nói với đám võ quan “Huynh đệ có một việc quan trọng muốn tìm Triệu Phó tướng thương nghị, nhưng nhất thời không nhớ ra tôn tính đại danh của y, đến nỗi Binh bộ đại nhân phải mời các vị cùng tới Bắc Kinh, khiến các vị vất vả đi suốt đêm, quả thật rất có lỗi”, nói xong chấp chấp tay.

Đám võ quan vội vàng đáp lễ. Triệu Lương Đống thấy y lời lẽ khiêm hòa cũng rất bất ngờ, lửa giận trong lòng lập tức tiêu tan, liền nhìn Vi Tiểu Bảo nói “Tiểu tướng đắc tội”, rồi khom lưng làm lễ.

Vi Tiểu Bảo chấp chấp tay, cười nói “Không cần khách khí”, rồi quay qua Minh Châu nói “Đại nhân quang lâm, xin mời vào trong ngồi cho huynh đệ mời rượu cảm ơn. Các bằng hữu ở vệ Thiên Tân, xin mời cùng vào”. Minh Châu có ý kết thân với y, vui vẻ bước vào.

Vi Tiểu Bảo sai mở tiệc lớn, mời Minh Châu ngồi ghế đầu, Triệu Lương Đống ngồi ghế thứ hai, mình thì ngồi ghế chủ bồi tiếp, đám võ quan Thiên Tân còn lại

ngồi ba bàn. Tiệc rượu trong phủ bá tước tự nhiên mười phần thịnh soạn, rượu được ba tuần, lại có ban hát ra diễn xướng trước tiệc. Đám võ tướng Thiên Tân vào kinh lần này có người chẳng qua chỉ là Bá tước, nhờ trời sinh có bộ râu xồm mà nghiêm nhiên được cùng uống rượu xem hát với Thượng thư bộ Binh và Bá tước đại nhân trong phủ bá tước, quả là chuyện tao ngộ kỳ lạ có năm mơ cũng không ngờ tới được.

Triệu Lương Đống tuy tính nết quật cường nhưng cũng là người tinh tế, thấy Vi Tiểu Bảo không nói thương nghị chuyện gì trên tiệc cũng không hỏi, chỉ là nghe Vi Tiểu Bảo nói tới phong tục kỳ lạ của nước La Sát, liền nghĩ thầm “Trẻ con bịa đặt bậy bạ, làm gì có chuyện đàn ông đàn bà giữa chỗ đông người lại ôm nhau nhảy nhót, trên đời làm gì có chuyện không biết liêm sỉ như thế?”.

Minh Châu uống vài chén rượu, xem một vở hát rồi đứng lên cáo từ. Vi Tiểu Bảo đưa ra tới cổng rồi trở vào đại sảnh bồi tiếp đám võ quan uống rượu xem hát, com no rượu say mới mời Triệu Lương Đống vào thư phòng trò chuyện.

Triệu Lương Đống thấy trên giá sách đầy thư tịch, không tìm được, nảy lòng khâm phục “Thằng nhỏ này tuy còn nhỏ tuổi nhưng có học vấn, cao minh hơn đám người thô莽 bọn mình nhiều”.

Vi Tiểu Bảo thấy y nhìn nhìn sách vở, cười nói “Triệu đại ca, không giấu gì ngươi, những sách vở này đều là lấy về để chung, chứ những chữ mà huynh đệ biết thì

bất quá không đầy mười chữ. Ngay ba chữ Vi Tiểu Bảo tên ta cũng phải viết liền một chỗ mới nhận ra, chứ nếu viết tách ra thì không nắm chắc là đọc được. Ngoài bấy nhiêu ra, thì chỉ trông mắt ra con mẹ nó mà nhìn sách vở thôi”.

Triệu Lương Đống hô hô cười rộ, trong lòng thư thái, cảm thấy vị Vi Đô thống này tính tình rất sáng khoái, không vênh váo ra vẻ, bèn nói “Vi đại nhân, lần trước ty chức lời lẽ mạo phạm, xin người đừng trách”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Trách móc cái gì. Người và ta cứ xưng hô là huynh đệ, người lớn tuổi hơn, ta gọi người là Triệu đại ca, người cứ gọi ta là Vi huynh đệ”. Triệu Lương Đống vội đứng lên thỉnh an, nói “Xin Đô thống đại nhân đừng nói thế, làm tiểu nhân giảm thọ”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngồi xuống đi, ngồi xuống đi. Ta chẳng qua là may mắn, vừa khéo làm được mấy việc khiến hoàng thượng vui vẻ, chứ người nói ta mà có bản lĩnh chân thực rắc chó gì à? Ta làm quan quả thật rất xấu hổ, làm sao bằng được Triệu đại ca một đao một thương, công lao khó nhọc, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh chân thật của mình mà làm quan”.

Triệu Lương Đống nghe thấy trong lòng cả mừng, nói “Vi đại nhân, ta là người thô lỗ, người có chuyện gì thì cứ sai bảo, chỉ cần tiểu tướng làm được là nhất định liều mạng đi làm cho người. Cho dù quả thật không làm được, ta cũng liều mạng đi làm cho người”.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nói “Ta cũng chẳng có việc gì, chỉ là lần trước gặp Triệu đại ca ở vệ Thiên Tân, thấy người tướng mạo đường đường, là một nhân tài. Ta là Khâm sai đại thần, người nào cũng vỗ mông ngựa ta, chỉ có Triệu đại ca là không”. Triệu Lương Đống mặt mày

có vẻ nhân nhó, nói “Tiểu tướng là võ nhân thô lỗ, không khéo phụng thừa thượng ty, chứ không phải là cố ý vô lễ với Khâm sai đại thần”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta không trách, nếu không thì cũng không tìm người tới đây. Ta trong lòng có một đạo lý, là phàm những kẻ không có tài năng thì chỉ còn cách dựa vào việc võ mông ngựa mà thăng quan phát tài, còn những người không chịu võ mông ngựa thì nhất định là có tài năng”.

Triệu Lương Đống vui mừng nói “Câu ấy của Vi đại nhân quả thật rất sáng khoái. Tiểu tướng cũng không có tài năng gì, nhưng nghe người ta thổi da bò võ mông ngựa thì trong lòng lại tức giận. Đắc tội với thượng ty, gây gổ với đồng僚, không được thăng quan, đều là vì tính nết buồn như bò ấy”.

Vi Tiểu Bảo nói “Người không chịu võ mông ngựa, nhất định là có tài năng”.

Triệu Lương Đống toét miệng ra cười, không biết trả lời thế nào là tốt, quả thật có cảm giác “Sinh ta ra là cha mẹ, biết ta là Vi đại nhân”.

Vi Tiểu Bảo sai bày tiệc rượu trong thư phòng, hai người đối ẩm trò chuyện. Triệu Lương Đống nói về thân thế của mình, là người Thiểm Tây, xuất thân bộ ngũ, lúc ra trận hăng hái xông lên trước, nhờ có công được thăng làm Phó tướng. Vi Tiểu Bảo nghe nói y giỏi đánh trận, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm “Quả nhiên mình không nhìn lầm người”. Lúc ấy bèn hỏi cách mang quân tấn công một hòn núi.

Triệu Lương Đống không đọc binh thư nhưng quen trận mạc, nghe Vi Tiểu Bảo hỏi, cho rằng y muốn khảo

xét tài năng của mình, lập tức thao thao bất tuyệt nói ra, nói tới lúc cao hứng, bèn đem những Tứ thư Ngũ kinh trên giá xuống từng quyển từng quyển xếp thành hình thế đỉnh núi, sơn cốc, sông ngòi, đường đi, lúc đánh trận thì mai phục chỗ nào, giả đánh chỗ nào, chặn viện chỗ nào, tấn công chỗ nào, nhất nhất giải thích chi tiết. Y nói là theo cách đánh mà đôi bên quân lực ngang nhau.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Nếu địch nhân chỉ có hơn một ngàn người, chúng ta lại có năm ngàn quân mã, thì tấn công thế này có chắc thắng không?”. Triệu Lương Đống nói “Đánh trận mà chắc thắng thì không có. Có điều binh lực của chúng ta đông hơn địch nhân gấp mấy lần, nếu tiểu tướng cầm quân mà lại thua trận thì làm sao còn là con người nữa? Nhất định phải bắt sống hết địch nhân, không cho người nào lọt lưới mới được”.

Vi Tiểu Bảo sai gia đình lấy ra vài ngàn đồng tiền để làm binh mã. Triệu Lương Đống liền bày thành trận thế.

Vi Tiểu Bảo ghi nhớ lời y, đêm ấy giữ y uống rượu ngủ lại trong phủ. Hôm sau vào gặp Khang Hy, theo đúng bài bản, bày ra trận thế trong Thượng thư phòng. Vi Tiểu Bảo không dám lấy bừa sách vở của hoàng đế để làm mô hình, nhưng như thế cũng được.

Khang Hy trầm ngâm một lúc, hỏi “Cách thức này là ai dạy ngươi thế?”, Vi Tiểu Bảo cũng không giấu giếm, nói lại chuyện Triệu Lương Đống. Khang Hy nghe nói Minh Châu điều động hai mươi viên võ quan râu xồm từ Thiên Tân suốt đêm về kinh cho y chọn lựa, không kìm được hô hô cười rộ,

hỏi “Tại sao người biết Triệu Lương Đống có tài năng?”.

Vì Tiểu Bảo không dám nói vì gã râu xồm này không võ mông ngựa, mình là đại vương võ mông ngựa, điểm bí quyết này không thể để hoàng đế biết, liền nói “Lần trước hoàng thượng phái nô tài đi Thiên Tân, ta thấy gã râu xồm này thao luyện binh mã rất hay, nghĩ thầm ắt có một ngày phải dùng binh với Ngô Tam Quế, gã râu xồm này đúng là một nhân tài”.

Khang Hy gật đầu nói “Người canh cánh không quên chuyện đối phó với Ngô Tam Quế, như thế rất tốt, chứ dám quan già trong triều đình, hừ, thì chỉ canh cánh không quên chuyện lấy lòng Ngô Tam Quế, đòi tiền hối lộ của y. Triệu Lương Đống hiện là Phó tướng phải không? Người về nói với y là sẽ ra sức tiến cử thăng quan cho y, ta sẽ hạ đặc chỉ phong y làm Tổng binh, cho y chịu ơn người, về sau tận tâm giúp người làm việc”.

Vì Tiểu Bảo mừng rỡ nói “Hoàng thượng thể thiết cho hạ thần, quả thật không chuyện nhỏ nào không nghĩ tới”.

Y trở về phủ Bá tước, nói với Triệu Lương Đống. Qua vài hôm, quả nhiên bộ Binh phát bằng cấp ra, thăng Triệu Lương Đống làm Tổng binh, theo Đô thống Vì Tiểu Bảo chịu sai khiến. Triệu Lương Đống tự nhiên cảm kích bất tận, nghĩ thầm theo vị thượng ty thiếu niên này không cần võ mông ngựa mà được thăng quan rất nhanh, quả thật là chuyện vui lớn trong đời người.

Trong mấy hôm ấy, các đại thần trong triều đợi xem Tam phiên sẽ phụng chỉ triệt hồi hay khởi binh tạo phản, trong lòng đều nơm nớp không yên.

Hôm ấy Vi Tiểu Bảo đang cùng Triệu Lương Đống trò chuyện trong phủ thì có người cầu kiến, là gia nhân trong phủ Phò mã Ngô Ứng Hùng tới mời. Người tùy tùng mời khách kia nói “Phò mã lâu quá không gặp Vi đại nhân, rất là nhớ nhung, bảo phải mời bằng được Vi đại nhân quang lâm. Phò mã nói còn chưa mời lão nhân gia người uống chén rượu tạ ơn ông mai”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Vi Phò mã gia này hữu danh vô thực, thì tạ ông mai cái gì ? Có điều nói tới chữ tạ ơn thì họ Ngô các người cũng không thể mời ta uống một chén là xong, không ngại gì cứ tới xem thử, thuận tay phát tài thì có gì không được”, lúc ấy bèn dắt Triệu Lương Đống và thân binh Kiêu kỵ doanh tới phủ Phò mã.

Sau khi Ngô Ứng Hùng thành hôn với công chúa Kiến Ninh, được ban cho phủ đệ ở Bắc Kinh, cục diện khác hẳn với chỗ tạm trú ngày trước. Ngô Ứng Hùng dắt mấy viên võ tướng ra cửa đón tiếp, nói “Vi đại nhân, chúng ta là anh em một nhà, hôm nay mọi người tâm tình cũng không có người ngoài. Mấy vị bằng hữu này là ở Vân Nam vừa tới, cũng vừa khéo mời họ bồi tiếp Triệu Tổng binh uống rượu”.

Mấy viên võ quan kia báo danh dẫn kiến, một người để râu dài, dáng vẻ oai nghiêm trì trọng là Đề đốc Vân Nam Trương Dũng, hai người kia đều là Phó tướng, người dáng vẻ kiêu dũng tên Vương Tiến Bảo, người ôn hòa cung kính tên Tôn Tư Khắc.

Vi Tiểu Bảo nắm tay Vương Tiến Bảo nói, nói “Vương đại ca, ngươi là Bảo, ta cũng là Bảo, bất quá ngươi là bảo bối lớn, ta là bảo bối nhỏ. Chúng ta là một đôi bảo, chỉ có

thắng chứ không có thua". Ba viên võ tướng Vân Nam đều hô hô cười rộ, thấy Vi Tiểu Bảo tính tình hòa nhã, đều cảm thấy thích ý. Vi Tiểu Bảo nói với Trương Dũng "Trương đại ca, lần trước huynh đệ tới Vân Nam, sao không gặp ba người các vị thế?". Trương Dũng nói "Lúc ấy vương gia phái ba người bọn tiểu tướng đi tuần ở biên giới, không thể tiếp đón Vi đại nhân ở thành Côn Minh". Vi Tiểu Bảo nói "Ồ, đại nhân, tiểu tướng cái gì, mọi người cứ sảng sảng khoái khoái, ta gọi người là Trương đại ca, người gọi ta là Vi huynh đệ, hai chúng ta gọi là Anh em tốt, khéo tương phùng!". Trương Dũng cười nói "Vi đại nhân nói thế, bọn ta làm sao dám?".

Mấy người cười nói đi vào sảnh, vừa ngồi xuống, gia nhân đã mang trà ra, một tên gia nhân bước tới nói với Ngô Ứng Hùng "Công chúa mời Phò mã đưa Vi đại nhân vào gặp". Vi Tiểu Bảo tim đập thành thịch, nghĩ thầm "Vi công chúa này rất không tiện gặp", nghĩ tới ngày trước cùng nàng tới Vân Nam, dọc đường thân thiết như vợ chồng mới cưới, bất giác máu nóng trào lên, khuôn mặt đỏ bừng. Ngô Ứng Hùng cười nói "Công chúa thường nói nhân duyên của chúng ta là do Vi đại nhân tác thành, không mời y một chén rượu tạ ơn ông mai không xong". Nói xong đứng lên, nói với bọn Trương Dũng "Các vị cứ thông thả ngồi chơi", rồi đưa Vi Tiểu Bảo đi vào nội đường.

Qua hai lớp sảnh đường, tới một gian sương phòng, Ngô Ứng Hùng xoay tay đóng cửa lại, vẻ mặt trịnh trọng, nói "Vi đại nhân, có một chuyện không nhờ người giúp đỡ lúc gấp gáp thì không xong", Vi Tiểu Bảo đỏ mặt, nghĩ thầm "Y bị công chúa thiên, không làm đàn ông được, lại muốn mình giúp đỡ lúc gấp gáp chuyện gì?", bèn ấp úng

nói “Chuyện này... chuyện này có chỗ rất không tiện”. Ngô Ứng Hùng kinh ngạc, nói “Nếu không phải là Vi đại nhân trượng nghĩa ra tay giúp đỡ, giải trừ nạn lớn, thì người khác không ai làm được”, Vi Tiểu Bảo thần sắc càng nhăn nhó, nghĩ thầm “Nhất định là công chúa bắt y mời mình tới, nếu không tại sao không phải mình giúp thì không xong, còn người khác thì không giúp được?”.

Ngô Ứng Hùng thấy thần sắc Vi Tiểu Bảo có vẻ khác lạ, cho rằng y không muốn giúp đỡ, bèn nói “Chuyện này ta cũng biết rõ là mười phần khó khăn, nhưng sau khi thành công, phụ vương và huynh đệ nhất định không quên ơn Vi đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cái gì mà cả Ngô Tam Quế cũng cảm kích mình? A, phải rồi, Ngô Tam Quế nhất định không có cháu nội, là muốn mình giúp y sinh một đứa. Nhưng có sinh được cháu nội hay không thì không thể nắm chắc được”, bèn nói “Phò mã gia, chuyện này không thể nắm chắc. Vương gia và người lại cảm ơn trước, nếu làm không được há không phải là có lỗi sao?”. Ngô Ứng Hùng nói “Không hề gì, không hề gì. Chỉ cần Vi đại nhân hết sức mà làm thì cha con ta cũng đội ơn, cả công chúa cũng cảm kích bất tận”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người muốn ta ra sức, chuyện đó thì nhất định rồi”, rồi lập tức lấy vẻ mặt nghiêm trang nói “Bất kể là có thành công hay không, ta nhất định cũng sẽ kín miệng, vương gia và Phò mã cứ yên một trăm hai mươi cái tâm”.

Ngô Ứng Hùng nói “Cái đó tự nhiên, ai mà dám tiết lộ phong thanh. Tóm lại là xin Vi đại nhân ra sức, làm xong càng sớm càng tốt”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Cũng không phải là trong ba khắc một giờ chứ?”. Đột nhiên nghĩ ra “Ài chà, không xong ! Mình giúp y sinh con trai không hề gì, nhưng hai cha con y mà tạo phản thì không khỏi cả nhà chết chém. Lúc ấy há không phải là con mình cũng bị một đao chém chết sao?”, nhưng lại nghĩ “Tiểu hoàng đế sẽ không giết cả công chúa Kiến Ninh, con công chúa tự nhiên cũng sẽ được mở hai mặt lưới ba mặt lưới gì đó”.

Ngô Ứng Hùng thấy y sắc mặt âm trầm bất định, bước tới một bước hạ giọng nói “Chuyện tước phiên, tin tức còn chưa truyền tới Vân Nam, bọn Trương Đề đốc vẫn chưa biết. Nếu Vi đại nhân có thể dâng lời trước mặt hoàng thượng, xin thu hồi lệnh tước phiên, gởi công văn Khẩn cấp Sáu trăm dặm tới Vân Nam, vẫn có thể hồi lại thượng dụ tước phiên”. Vi Tiểu Bảo kinh ngạc, nói “Người... người nói là chuyện tước phiên à?”. Ngô Ứng Hùng nói “Đúng thế, trước mắt còn có gì lớn hơn chuyện ấy nữa chứ ? Hoàng thượng đối với Vi đại nhân có thể nói là nói ra là nghe bày kế là theo, chỉ có Vi đại nhân xuất mã mới có thể văn hồi cục diện”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra là mình toàn hiểu lầm, thật là buồn cười”, nhin không được hô hô cười rộ.

Ngô Ứng Hùng ngạc nhiên nói “Sao Vi đại nhân lại cười, là ta nói sai à?”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Không phải, không phải. Xin lỗi, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện buồn cười khác”. Ngô Ứng Hùng trên mặt thoáng vẻ giận dữ, thầm nghĩ rằng “Trước mắt cứ cho người nghênh ngang, khi nào phụ vương giương cao cờ nghĩa, thế như chẻ tre đánh thẳng tới Bắc Kinh, bắt được thẳng tiểu tử người, thì xem ta mà không rút gân lột da người mới là chuyện lạ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Phò mã gia, sáng sớm ngày mai ta sẽ vào khấu kiến hoàng thượng, nói Ngô Phò mã là em rể hoàng thượng, Bình Tây vương là bậc trưởng bối bên thân gia của hoàng thượng, cho dù không gia quan tấn tước thì cũng không nên tước đi tước vị của nhà thân gia, mà lại có lỗi với công chúa nữa”.

Ngô Ứng Hùng mừng rỡ nói “Vâng, vâng. Vi đại nhân đầu óc mau lẹ, trong ba khắc một giờ đã nghĩ ra được một đạo lý lớn, tất cả xin ủy thác. Chúng ta vào gặp công chúa thôi”.

Y đưa Vi Tiểu Bảo tới ngoài phòng công chúa cầu kiến. Một cung nữ trong phòng công chúa bước ra, dẫn Vi Tiểu Bảo ngồi chờ trong hoa sảnh cạnh phòng.

Không bao lâu, công chúa ra tới sảnh, cao giọng gọi “Tiểu Quế tử, bấy nhiêu lâu người cũng không tới thăm ta, người muốn chết à? Mau mau lại đây!”. Vi Tiểu Bảo thỉnh an, cười nói “Công chúa vạn phúc kim an. Tiểu Quế tử hàng ngày vẫn nghĩ tới công chúa, chỉ là hoàng thượng phái ta xuất sai, đi luôn tới nước La Sát, cũng vừa về tới vài hôm nay”. Công chúa mi mắt chợt đỏ lên, nói “Người hàng ngày nhớ ta à? Nhìn thấy thằng tiểu quỷ nhà người, ta... ta...”. Nói tới đó nước mắt thánh thót rơi xuống.

Vi Tiểu Bảo thấy công chúa dung mạo giảm sút, thần sắc tiêu tụy, đoán là sau khi nàng thành hôn với Ngô Ứng Hùng, nhất định là uất ức không vui, nghĩ thầm “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng là một thái giám, làm vợ thái giám thì tự nhiên không có gì khoái hoạt”, thấy công chúa như

thế, nghĩ tới tình cảm ngày trước, bất giác nảy ý thương xót, nói “Công chúa nhớ nhung hoàng thượng, hoàng thượng cũng rất nhớ công chúa, nói là vài hôm nữa sẽ mời công chúa vào cung, anh em trò chuyện”. Đây là y giả truyền thánh chỉ, chứ Khang Hy không hề nói thế.

Công chúa Kiến Ninh vài tháng nay ở trong phủ Phò mã vô cùng buồn bực, nghe Vi Tiểu Bảo nói thế, lập tức cả mừng, hỏi “Lúc nào? Người nói với hoàng thượng ca ca là ngày mai ta vào thăm y”. Vi Tiểu Bảo nói “Hay lắm, Phò mã có một chuyện sai ta ngày mai tâu lên hoàng thượng, ta sẽ tâu xin hoàng thượng đón công chúa vào cung là được”. Ngô Ứng Hùng cũng rất mừng rỡ, nói “Có công chúa vào nói thêm, thì hoàng thượng sẽ càng không phản bác”, công chúa bấu môi một cái nói “Hừ, ta chỉ nói chuyện nhà với hoàng đế ca ca, chứ không nói chuyện quốc gia đại sự với y”, Ngô Ứng Hùng cười lấy lòng nói “Được mà, công chúa muốn nói gì thì cứ nói thôi”.

Công chúa thông thả đứng lên, cười nói “Tiểu Quế tử, lâu quá không gặp ngươi, ngươi cao hơn đấy, nghe nói ngươi ở nước La Sát thân thiết với một cô nương, có đúng không?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Làm gì có chuyện ấy?”. Đột nhiên chát một tiếng, đã bị công chúa tát mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ài chà!”, nháy qua một bên. Công chúa cười nói “Ngươi nói không thật thà, lại dám lớn mật bịa đặt với ta à?”. Rồi giơ tay lên, định tát cái nữa. Vi Tiểu Bảo nghiêng đầu tránh qua, nhưng công chúa không đánh.

Công chúa nói với Ngô Ứng Hùng “Ta có việc muốn hỏi kỹ Tiểu Quế tử, ngươi không cần nghe”.

Ngô Ứng Hùng mỉm cười nói “Được, để ta ra tiếp mấy viên võ quan ngoài kia uống rượu”, nghĩ thầm vừa

nhìn thấy Vi Tiểu Bảo bị đánh, y cũng mắt mặt, lập tức lui ra khỏi hoa sảnh.

Công chúa đưa tay kéo tai Vi Tiểu Bảo, quát “Tiểu quỷ thôi tha, ngươi quên ta rồi”. Nói xong kéo mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo đau quá la lớn, vội nói “Không có, không có ! Chẳng phải là ta tới thăm cô đây sao?”. Công chúa phi chân đá vào bụng dưới y một cái, chửi “Quân vô lương tâm, xem ta có mổ bụng ngươi không? Nếu không phải ta gọi ngươi thì ba năm nữa ngươi cũng không tới thăm ta đâu”.

Vi Tiểu Bảo thấy trong sảnh không có người, bèn đưa tay ôm nàng, hạ giọng nói “Đừng động thủ động cước nữa, ngày mai ta và cô nói chuyện chỗ hoàng thượng”. Công chúa đỏ mặt, nói “Nói cái gì, nói chuyện thằng tiểu quỷ nhà ngươi à?”, rồi đưa tay vít cổ y xuống. Vi Tiểu Bảo ôm chặt hai tay nàng, nói “Ta ra chiêu Song long sang châu bây giờ!”. Công chúa xì một tiếng, nghiêng người tránh qua. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta thân thiết ở đây, chỉ sợ Phò mã gia nghi ngờ, ngày mai sẽ gặp nhau trong cung”.

Công chúa hai má đỏ bừng, nói “Y nghi ngờ cái gì?”, hai mắt lim dim, liếc y một cái như cười mà không phải cười, nói “Thằng tiểu quỷ, ngươi đi mau đi!”.

(*) Chú : Thời Tấn quận Bình Man là ở một dải huyện Khúc Tĩnh Vân Nam hiện nay. Điển “Dụ Thực văn” là lúc Hán Vũ đế thông hiếu với người Di ở Tây Nam, phái Tư Mã Tương Như tới Ba Thục tuyên dụ, muốn quan dân vùng Tây Nam tuân theo ý chỉ của triều đình.

Hồi 38

*Dọc ngang ngựa nội bấy cò lướt
Kiêu hãnh hơi mây một mảnh trời*

Vì Tiểu Bảo cười hề hề quay lại đại sảnh, chỉ thấy Ngô Ứng Hùng đang nói chuyện phiếm với bốn tên võ tướng. Triệu Lương Đống và Vương Tiến Bảo không biết đang tranh cãi chuyện gì, hai người mặt đỏ bừng, thanh âm rất lớn. Hai người thấy Vì Tiểu Bảo bước vào lập tức im bật.

Vì Tiểu Bảo cười hỏi “Hai vị đang cãi nhau chuyện gì thế? Nói cho ta nghe được không?”. Trương Dũng nói “Bọn ta đang bàn luận về ngựa. Vương Phó tướng xem tướng ngựa có cách nhìn độc đáo, y chọn lựa thì nhất định là tuấn mã. Mới rồi mọi người nói về ngựa, Vương Phó tướng khen ngựa Vân Nam tốt. Triệu Tổng binh không tin, nói là ngựa Tứ Xuyên mới hay, chứ ngựa đất Điền chân ngắn chạy không nhanh. Vương Phó tướng nói ngựa đất Xuyên đất Điền dai sức, chạy trong vòng mười dặm thì không khác gì ngựa khác,

nhưng chạy được hai ba mươi dặm thì càng chạy càng hăng”.

Vi Tiểu Bảo nói “Thật à? Huynh đệ có mấy con ngựa, nhờ Vương Phó tướng xem tướng giúp”, rồi sai thân binh về phủ, dắt ngựa tốt trong chuồng tới.

Ngô Ứng Hùng nói “Ngựa của Vi Đô thống là Khang thân vương tặng, là ngựa Đại Uyển nổi tiếng, gọi là Ngọc hoa thông. Ngựa đất Điền bọn ta làm sao bằng được?”. Vương Tiến Bảo nói “Ngựa của Vi Đô thống tự nhiên là hay rồi. Đất Đại Uyển sản ngựa tốt, ty chức từng nghe nói tới. Lúc ty chức ở Cam Tuyền, Thiểm Tây từng cười không ít danh câu Đại Uyển, chạy đường ngắn thì phóng đi rất nhanh, ngựa gì cũng không bằng được”.

Triệu Lương Đống nói “Vậy chạy đường dài thì sao? Chẳng lẽ ngựa Đại Uyển thua ngựa đất Điền à?”, Vương Tiến Bảo nói “Ngựa Vân Nam vốn rất không hay, chỉ có điều chịu được vất vả khổ cực, rất dai sức. Trong vài năm nay ty chức ở đất Điền nuôi ngựa cái, cho ngựa đất Xuyên, ngựa đất Điền giao phối với nhau, nòi ngựa mới này cũng rất không kém”. Triệu Lương Đống nói “Lão huynh, người như thế thì không phải là người sành. Trước nay ngựa cần thuần chủng, càng thuần chủng càng tốt, chưa từng nghe nói ngựa tạp chủng tốt hơn”. Vương Tiến Bảo mặt đỏ bừng lên, nói “Triệu Tổng binh, không phải ta nói tất cả ngựa tạp chủng đều hay. Ngựa được dùng vào những việc khác nhau, con thì dùng để xung phong hãm trận, con thì dùng để kéo xe thổ hàng, cho dù đều là ngựa dùng trong quân cũng có sự khác biệt rất lớn. Có con là ngựa trăm dặm, có con là ngựa ngàn dặm, đi đường ngắn đường dài, hoàn toàn khác nhau”.

Triệu Lương Đống nói “Hừ, rõ ràng có người nói ngựa tạp chủng là tốt”, Vương Tiến Bảo cả giận, đứng phắt lên quát “Người chủ ai là đồ tạp chủng? Ăn nói dơ dáy bừa bãi thế à?”. Triệu Lương Đống cười nhạt nói “Ta đang nói ngựa chứ không phải nói người, ai là tạp chủng, có tật giật mình, cần gì phải nổi nóng âm lên”. Vương Tiến Bảo càng tức giận, nói “Đây là trong phủ Phò mã, nếu không à, hừ hừ”. Triệu Lương Đống nói “Hừ hừ cái gì? Người muốn động thủ đánh nhau với ta phải không?”.

Trương Dũng khuyên “Hai vị lần đầu gặp nhau, cần gì phải vì chuyện ngựa mà nổi nóng không đâu? Nào nào nào, ta bồi tiếp hai vị một chén, mọi người dùng cái nhau nữa”. Y là Đề đốc, quan chức cao hơn cả Triệu Lương Đống lẫn Vương Tiến Bảo, hai người không dám không nể mặt y, đành cùng uống một chén rượu. Hai người ngời ngời mắt nhìn ta ta trừng mắt nhìn người, nếu không phải có thượng quan ngồi đó, hai người tính nóng như lửa này đã lập tức đánh nhau tại đương trường rồi.

Qua không bao lâu, thân binh, mã phu trong phủ Vi Tiểu Bảo dắt ngựa tới, mọi người cùng ra chuồng ngựa phía sau xem. Vương Tiến Bảo quả thật giỏi xem tướng ngựa, vừa đưa mắt nhìn qua, đã nói rõ chỗ hay chỗ dở của từng con, thậm chí ngay cả tính nết thói quen cũng đoán trúng bảy tám phần. Bọn mã phu trong Vi phủ đều mười phần bội phục, khen ngợi Vương Phó tướng nhãn lực tinh tường.

Sau cùng xem tới con ngựa Ngọc hoa thông của Vi Tiểu Bảo. Con ngựa này chân dài cổ mập, dáng vẻ thần thái, toàn thân lông trắng như tuyết, bóng mượt như

bôi mỡ, cực kỳ đẹp đẽ, mọi người khen ngợi không thôi. Vương Tiến Bảo thì không nói gì, ngấm nghĩa hồi lâu, nói “Con ngựa này vốn rất tốt, chỉ tiếc là bị nuôi làm hồng rồi”. Vì Tiểu Bảo nói “Sao lại là bị nuôi làm hồng, xin thỉnh giáo?”. Vương Tiến Bảo nói “Con ngựa này của Vi đại nhân có thể nói là lương câu hiếm có trong thiên hạ. Loại ngựa tốt thế này mỗi ngày phải cho phi mau mười mấy dặm, chạy chậm vài mươi dặm, càng rèn luyện nhiều càng tốt. Có lẽ đại nhân quá tiếc, nên không cưỡi nhiều. Con ngựa này sống quá thoải mái, ăn toàn thức ngon, một năm khó mà được chạy một một lần, ờ, đáng tiếc, đáng tiếc, giống như con em nhà phú quý bị nuông chiều thành hư hỏng”.

Ngô Ứng Hùng nghe thế, hơi biến sắc mặt, khề hừ một tiếng. Vì Tiểu Bảo nhìn thấy, biết câu cuối cùng của Vương Tiến Bảo đã dắc tội với Ngô Ứng Hùng, nghĩ thầm “Mình không ngại gì thừa cơ khiêu khích ly gián, cho tướng soái Vân Nam họ bất hòa”. Liên nói “Lời Vương Phó tướng nói e chỉ đúng một nửa, con em nhà phú quý cũng có người bản lĩnh rất lớn, như Phò mã gia đây, y là thế tử của vương gia các ngươi, từ nhỏ đã bưng bát vàng ăn cơm, nhắc chén ngọc uống nước, nhưng không hề có nửa điểm được nuông chiều mà sinh hư”.

Vương Tiến Bảo đỏ bừng mặt, vội nói “Vâng, vâng. Thế tử của vương gia tự nhiên là khác. Ty chúc quyết không phải là nói Phò mã”.

Triệu Lương Đống lạnh lùng nói “Trong lòng ngươi chỉ e cũng không có gì là khác”. Vương Tiến Bảo tức giận nói “Triệu Tổng binh, tại sao ngươi cứ không bỏ qua cho huynh đệ thế? Huynh đệ cũng chưa dắc tội với

người mà”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Được rồi, đừng vì chuyện nhỏ mà làm tổn thương hòa khí. Các võ quan thường không coi đại thần trẻ tuổi trong triều ra gì, cũng là chuyện thường”. Vương Tiễn Bảo nói “Bẩm Đô thống đại nhân, ty chức không dám coi thường người”. Triệu Lương Đống nói “Người coi thường Phò mã”, Vương Tiễn Bảo lớn tiếng nói “Không có”.

Vi Tiểu Bảo nói “Vương Phó tướng, tiếc là ngựa tốt người nuôi được đều để ở Vân Nam, nếu không thì bọn ta đã được nhìn thấy rồi”. Vương Tiễn Bảo nói “Ngựa ta nuôi... vâng, vâng, không dám”. Vi Tiểu Bảo trong lòng ngạc nhiên “Cái gì mà vâng vâng, không dám?”. Triệu Lương Đống nói “Dù sao thì ngựa của Vương Phó tướng cũng đều ở Vân Nam, người chết thì không có ai đổi chúng. Vi Đô thống, lúc tiểu tướng ở Quan ngoại có nuôi được mấy trăm con ngựa tốt, con nào cũng ngày đi ba ngàn dặm, đêm đi hai ngàn dặm. Đáng tiếc là xa quá, nếu không thì để cho Đô thống đại nhân xem thử”.

Mọi người hô hô cười rộ, đều biết y là cố ý châm chọc Vương Tiễn Bảo.

Vương Tiễn Bảo giận tới mức sắc mặt xanh xám, chỉ vào tàu ngựa bên trái, cao giọng nói “Mấy mươi con ngựa bên kia chính là ngựa Vân Nam ta mang lên lần này. Triệu Tổng binh, người chọn mười con ngựa cho đua với mười con ngựa này, xem ai hơn ai thua”.

Triệu Lương Đống thấy bảy ngựa đất Điền này vừa gầy vừa thấp, lông rụng da khô, tất cả có năm sáu mươi con, nghĩ thầm “Đàn ngựa ăn mầy này của người có chỗ nào hay?”. Bèn nói “Ngựa quả thật rất nhiều, chỉ có điều

hơi bệnh hoạn. Cho dù tùy tiện dắt con ngựa nào trong phủ của Vi Đô thống ra cũng chắc chắn chạy nhanh hơn mấy con ngựa bảo bối tâm can mà Vương Phó tướng đích thân nuôi nấng này”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Mọi người cãi suông cũng vô dụng. Phò mã, chúng ta mỗi người chọn ra mười con, đua ngựa một phen, đôi bên đánh cuộc nào”.

Ngô Ứng Hùng nói “Ngựa tốt Đại Uyển của Vi Đô thống, ngựa nhỏ ở Vân Nam bọn ta làm sao bằng được? Không cần đua nữa, đương nhiên bọn ta thua rồi”, Vi Tiểu Bảo thấy Vương Tiến Bảo giận sôi sùng sục, trên mặt đầy vẻ không phục, bèn nói “Phò mã chịu thua, nhưng Vương Phó tướng thì không chịu thua. Thôi thế này, ta đánh cuộc một vạn lượng bạc, Phò mã cũng bỏ ra một vạn lượng bạc, chúng ta ra ngoài thành đua ngựa. Bên nào thắng được sáu trận thì về sau không cần so tài nữa. Người nói được không?”, Ngô Ứng Hùng còn định thoái thác, đột nhiên chợt động tâm niệm “Thằng tiểu tử này tuổi trẻ hiếu thắng, mình cứ cố ý thua y một vạn lượng bạc cho y vui vẻ vui vẻ”, bèn cười nói “Được, cứ thế mà làm. Vi đại nhân, nếu người thua thì không được tức giận đấy”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Thua phải thua cho đẹp, thắng phải thắng cho vinh, lẽ nào lại có chuyện thua rồi tức giận?”. Y liếc mắt một cái, thấy Vương Tiến Bảo trong mắt lóe lên tia mừng rỡ, nghĩ thầm “Ài chà, xem dáng vẻ của vị Vương Phó tướng này thì tựa hồ là đã nắm chắc phần thắng, chẳng lẽ đàn ngựa ho lao đất Điền này của y lại rất dai sức à? Không xong, không xong, không giở trò ma không được”.

Y bình sinh cò bạc chỉ thích gian lận, nhìn thấy trận đua ngựa này chưa nắm chắc phần thắng, lập tức nảy ra ý xấu, nghĩ thầm hôm nay mà đua ngựa thì không kịp động thủ cược, bèn nói “Nếu muốn đánh cược thì ta đi lựa mười mấy con ngựa, ngày mai sẽ đua được không?”.

Ngô Ứng Hùng quyết ý vô mộng ngựa, không dùng hết sức, trong mười vòng đua cứ chịu thua tám chín vòng cho y thì đua hôm nay hay ngày mai cũng không có gì khác, lập tức gật đầu ưng thuận.

Vi Tiểu Bảo uống rượu xem hát trong phủ Phò mã, không nói tới chuyện đua ngựa nữa. Đến xế chiều, bèn mời Ngô Ứng Hùng đưa ba người bạn Trương Dũng, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc tới phủ mình uống rượu. Ngô Ứng Hùng vui vẻ nhận lời, tất cả cùng tới phủ bá tước của Vi Tiểu Bảo.

Ngồi yên bụng trà lên xong, Vi Tiểu Bảo nói “Xin lỗi, huynh đệ đi thu xếp”. Ngô Ứng Hùng cười nói “Mọi người đều là người mình, không cần khách khí”. Vi Tiểu Bảo nói “Quý khách quang lâm, không thể quá đơn bạc được”.

Y vào hậu đường, dặn Tổng quản chuẩn bị bày bàn tiệc gọi ban hát, kế gọi người đứng đầu bọn mã phu trong phủ lên đưa y ba trăm lượng bạc, nói “Con ngựa Ngọc hoa thông và mấy con ngựa khác còn ở trong phủ Phò mã, người qua đó dắt về, tiện dịp mời tất cả bọn mã phu trong phủ Phò mã đi uống rượu, chuốc cho họ say mềm con bà nó một trận”. Người đứng đầu bọn mã phu vâng dạ. Vi Tiểu Bảo nói “Cho ngựa ăn cái gì thì chúng gân mềm chân nhũn không sao chạy được, mà không phải là

đánh thuốc độc cho chết?”. Người đứng đầu bọn mã phu nói “Không biết Tước gia muốn làm gì, tiểu nhân sẽ hết sức mà làm là được”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Nói với người cũng không hề gì, Phò mã có một đàn ngựa mới đưa từ Vân Nam tới, khoe là rất dai sức, sáng mai muốn đua với ngựa của chúng ta. Chúng ta không thể thua người khác, đúng không?”. Người đứng đầu bọn mã phu lập tức hiểu ra, cười nói “Tước gia muốn tiểu nhân giở trò cho ngựa của Phò mã ăn cái gì đó, sáng mai ra đua, chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng phải không?”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng thế, người thông minh lắm, sáng mai đua ngựa là có đánh cược đấy, nếu thắng sẽ chia tiền thưởng cho người. Người cứ rón rén đi làm chuyện này, ngàn vạn lần không được để bọn mã phu trong phủ Phò mã biết đấy. Ba trăm lượng bạc này cầm lấy mà mời khách, uống rượu đánh bạc chơi gái con mẹ nó cứ làm tất, cho họ say sưa mờ mịt rồi hãy hạ độc”.

Người đứng đầu bọn mã phu nói “Xin Tước gia yên tâm, không có sai sót gì đâu. Tiểu nhân sẽ đi mua vài mươi cân Ba đậu, trộn với đậu mang cho ngựa của Ngô phủ ăn, cho con nào cũng tháo tổng suốt đêm, sáng mai ra đua thì rùa đen cũng chạy thắng chúng”.

Vi Tiểu Bảo lập tức trở ra bồi tiếp bọn Ngô Ứng Hùng uống rượu. Y sợ sau khi bọn Ngô Ứng Hùng trở về, Vương Tiến Bảo lại ra xem ngựa sẽ nhìn thấy chỗ sơ hở, nên ân cần tiếp đãi, không ngừng mời rượu. Triệu Lương Đống tửu lượng rất cao, cứ so tài uống rượu với Vương Tiến Bảo, uống đến khuya, ngoài Vi Tiểu Bảo và Ngô Ứng Hùng, bốn viên võ tướng đều say gục xuống.

Hôm sau, khi tan châu, Vi Tiểu Bảo vào cung hầu hoàng đế. Khang Hy vẻ mặt tươi cười, tâm tình khoan khoái, nói “Tiểu Quế tử, có một tin hay nói cho người biết, Thượng Khả Hỷ và Cảnh Tinh Trung phụng chiếu triệt phiên, nội trong ngày sẽ khởi hành lên kinh”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chúc mừng hoàng thượng, Thượng Cảnh Nhị phiên phụng chiếu, thẳng đây tới già Ngô Tam Quế một bàn tay không vỗ được..”. Khang Hy cười nói “Tay lẽ khó vỗ”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, tay lẽ khó vỗ, chúng ta cứ đánh cho y một trận nước chảy hoa rơi”. Khang Hy cười nói “Còn nếu y cũng phụng chiếu triệt phiên thì sao?”, Vi Tiểu Bảo sùng sốt, nói “Vây thì rất tốt, y tới Bắc Kinh, hoàng thượng muốn y tròn thì y không dám méo, hoàng thượng muốn y méo thì y nói thế nào cũng không tròn được”.

Khang Hy mỉm cười nói “Rốt lại người cũng hiểu được đạo lý đây”. Vi Tiểu Bảo nói “Lúc ấy thì y cũng như giao long bị mắc cạn, làm Cọp lạc Bình Dương gì đó...”, nói tới đó lè lè lưỡi, tự cốc vào trán một cái. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Cái đó gọi là Cọp lạc Bình Dương bị người khinh, lúc ấy thì đừng nói y không dám dắc tội với ta, cả với người y cũng không dám dắc tội”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng, thế thì rất thú vị”.

Khang Hy nói “Tờ sắc văn xây dựng Trung liệt từ ở Dương Châu, ta đã viết xong, bảo Hàn lâm học sĩ viết chữ, người mang tới Dương Châu khắc lên bia. Cứ chọn ngày tốt lên đường đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng. Nếu quả Tam phiên đều phụng chiếu triệt phiên, thì ngôi Trung

liệt từ này có cần dụng nữa không?”. Khang Hy nói “Cũng không biết Ngô Tam Quế có phụng chiếu không. Mà nói lại, tôn vinh người trung liệt vốn là chuyện hay, cho dù Ngô Tam Quế không tạo phản thì chuyện này cũng nên làm”. Vi Tiểu Bảo vâng dạ, trong lúc trò chuyện, nói Kiến Ninh công chúa xin cầu kiến. Khang Hy gật gù gật đầu, sai thái giám hầu cận lập tức tuyên chỉ triệu công chúa Kiến Ninh vào gặp.

Khang Hy tâm tình khoan khoái, hỏi kỹ y về phong thổ nhân vật nước La Sát, lúc ấy quân hỏa thương tạo phản thế nào, công chúa Tô Phi Á đẹp loạn thế nào, Đại Tiểu Sa hoàng cùng lên ngôi thế nào, nói một lúc thì công chúa vào tới Thượng thư phòng.

Vừa gặp mặt, công chúa đã phủ phục xuống cạnh chân Khang Hy, ôm đầu gối y, buông tiếng khóc lớn, nói “Hoàng đế ca ca, từ nay trở đi ta ở trong cung bầu bạn với người, không về nữa đâu”, Khang Hy vuốt vuốt tóc nàng, hỏi “Có chuyện gì ? Phò mã hà hiếp cô à?”. Công chúa khóc nói “Chắc y cũng không dám, y... y...”, nói tới đó lại bật khóc. Khang Hy nghĩ thầm “Người đã thiên y, khiến y không làm chồng người được, cái đó là người mình làm mình chịu”. Bèn an ủi nàng mấy câu, nói “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, cô ăn cơm với ta”.

Hoàng đế ăn cơm không có giờ giấc nhất định, chỉ lúc nào thích là sai dọn cơm lúc ấy. Lúc ấy thái giám Ngự thiện phòng bày ngự thiện lên, Vi Tiểu Bảo cũng hầu cơm bên cạnh. Y tuy rất được hoàng đế sủng ái nhưng cũng không thể cùng ngồi ăn uống. Khang Hy thưởng cho y mười mấy bát thức ăn, sai thái giám mang tới phủ y, lúc về sẽ ăn sau.

Công chúa uống vài chén rượu, hai má hồng lên, nước mắt long lanh, chớp chớp mắt nhìn Vi Tiểu Bảo. Trước mặt hoàng đế Vi Tiểu Bảo không dám có chút nào vô lễ, thủy chung vẫn không tiếp xúc với ánh mắt của công chúa, tim đập thình thịch, nghĩ thầm “Nếu công chúa uống rượu vào lại để lộ phong thanh, khiến hoàng đế biết được, thì cái đầu của mình quả rất không ổn”. Y vâng chỉ hộ tống công chúa đi Vân Nam hoàn hôn, trên đường lại ăn vụng tư thông với công chúa, tội danh quả thật không nhỏ, trong lòng hồi hận, nghĩ quả thật lẽ ra không nên nói với hoàng đế chuyện công chúa xin cầu kiến.

Công chúa chợt nói “Tiểu Quế tử, xới cơm cho ta”. Nói xong chìa cái chén không tới trước mặt y. Khang Hy cười nói “Cô ăn được đấy”, công chúa nói “Gặp được hoàng đế ca ca, ta mới nuốt cơm được”. Vi Tiểu Bảo xới cơm xong, hai tay cung cung kính kính đưa qua, đặt xuống trước mặt công chúa, công chúa tay trái thò xuống cấu mạnh vào đùi y một cái. Vi Tiểu Bảo đau điếng nhưng không dám kêu, ngay cả vẻ mặt cũng không dám giảm bớt nét tươi cười, chỉ là không khỏi nhăn nhó mỉm cười, đó cũng là không biết làm sao, trong bụng chửi thầm “Con đã chết giẫm, để rồi lúc nào xem ta có cấu người thật mạnh không”. Câu chửi trong lòng chưa dứt, đột nhiên đầu ngửa về phía sau, là công chúa đưa tay ra sau lưng y, túm bím tóc y giật mạnh một cái.

Khang Hy nhìn thấy mỉm cười nói “Công chúa đã lấy chồng mà vẫn ương bướng nghịch ngợm như thế”. Công chúa chỉ Vi Tiểu Bảo cười nói “Là y, là y...”. Vi Tiểu Bảo cuống lên, không biết nàng sẽ nói gì, may mà

công chúa chỉ cười khanh khách mấy tiếng, nói “Hoàng đế ca ca, thanh danh của người càng ngày càng hay. Ta ở trong cung vốn không biết, lần này đi Vân Nam, đi đi về về, nghe bách tính đều nói người làm hoàng đế, bách tính trong thiên hạ sống rất thoải mái. Cho nên thằng tiểu tử này”, nói tới đó trừng mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, nói “Chức quan cũng càng ngày càng lớn, chỉ là em gái nhỏ của người thì càng lúc càng rủi ro”.

Khang Hy tâm tình vốn rất tốt, mấy câu ấy của công chúa Kiến Ninh lại cung kính rất ăn khớp, y cười nói “Cô là vợ nhờ chồng mà sang, nếu cha con Ngô Ứng Hùng ngoan ngoãn tuân lệnh triệt phiến, thiên hạ thái bình, thì ta đáp ứng với cô thăng quan cho y là được”, công chúa bĩu môi một cái, nói “Người thăng thăng tiểu tử Ngô Ứng Hùng làm quan hay không không liên quan gì tới ta, ta muốn người thăng quan cho ta đây”. Khang Hy cười nói “Cô làm quan gì?”, công chúa nói “Tiểu Quế tử nói công chúa La Sát làm Nhiếp chính nữ vương gì đó. Người cứ phong ta làm đại nguyên soái, phái ta đi đánh phiến bang”. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Con gái mà làm đại nguyên soái à?”. Công chúa nói “Trước đây Phàn Lê Hoa, Dư Thái quân, Mộc Quế Anh, người nào lại không đeo ấn đại nguyên soái? Tại sao họ làm được, còn ta thì không làm được? Người nói ta võ nghệ kém cỏi, thì chúng ta cứ ra tỷ thí xem”. Nói xong cười hì hì đứng lên.

Khang Hy cười nói “Cô không chịu đọc sách, cũng không có học vấn giống như Tiểu Quế tử, chỉ biết được chuyện cũ nhờ xem hát. Phụ nữ làm nguyên soái thời trước quả là có thật. Em gái Đường Thái tông Lý Thế

Dân là công chúa Bình Dương, giúp Đường Thái tông đánh dẹp thiên hạ. Cô ta làm nguyên soái, thống suất một cánh quân, gọi là Nương tử quân, cửa quan cô ta đóng quân gọi là Nương tử quan, cũng rất lợi hại”.

Công chúa vỗ tay nói “Thế thì phải rồi. Hoàng đế ca ca, người làm hoàng đế còn hơn Lý Thế Dân. Ta học làm công chúa Bình Dương. Tiểu Quế tử, người học ai? Học Cao Lực Sĩ à? Hay học Ngụy Trung Hiền?”.

Khang Hy hô hô cười rộ, liên tiếp lắc đầu nói “Lại ăn nói bậy bạ rồi. Tiểu Quế tử làm thái giám là giả. Mà nói lại, Cao Lực Sĩ, Ngụy Trung Hiền đều là thái giám thủ hạ của hôn quân, câu ấy của cô không phải là chửi ta đấy chứ?”.

Công chúa cười nói “Xin lỗi, hoàng đế ca ca, người đừng trách, là ta không biết”, nghĩ tới câu “Tiểu Quế tử làm thái giám là giả”, liếc Vi Tiểu Bảo một cái, trong lòng bất giác ý xuân lai láng, nói “Ta phải đi khấu kiến thái hậu”.

Khang Hy ngẩn ra, nghĩ thầm “Thái hậu giả đã bị thay bằng thái hậu thật, mẹ của người chạy trốn khỏi cung rồi”. Y trước nay vẫn rất yêu thương cô em gái này, không nỡ để nàng khó xử, bèn nói “Mấy hôm nay thái hậu trong người không khỏe, không cần tới quấy rầy lão nhân gia người, tới ngoài cung Từ Ninh dập đầu thỉnh an là được rồi”.

Công chúa vâng dạ, nói “Hoàng đế ca ca, ta tới cung Từ Ninh, rồi sẽ quay lại nói chuyện với người, Tiểu Quế tử, người đi với ta”.

Vi Tiểu Bảo không dám nghe lời. Khang Hy đưa mắt nhìn y một cái, ra hiệu cho y tìm cách cản trở công chúa, đừng để nàng tới gặp thái hậu. Vi Tiểu Bảo hội ý, gật đầu lãnh chỉ, lúc ấy đi cùng công chúa tới cung Từ Ninh.

Vi Tiểu Bảo sai tiểu thái giám tới cung Từ Ninh thông báo trước. Quả nhiên thái hậu hạ lệnh, nói người không khỏe, không cần khấu kiến.

Công chúa đã lâu không gặp mẹ, trong lòng nhung nhớ, nói “Thái hậu không được khỏe, ta càng phải tới thăm” nói xong rảo chân sấn vào tấm điện của thái hậu. Bọn thái giám cung nữ làm sao dám cản trở? Vi Tiểu Bảo cuống lên nói “Điện hạ, điện hạ, thái hậu lão nhân gia người bị lạnh, đừng để gió lọt vào”.

Công chúa nói “Ta từ từ bước vào, không mang một chút gió nào vào đâu”. Đẩy cửa tấm điện ra, vén rèm lên, chỉ thấy rèm buông xuống, thái hậu ngủ trên giường, bốn tên cung nữ đứng trước giường.

Công chúa hạ giọng nói “Thái hậu, con tới dập đầu với người”, nói xong quỳ xuống khễ dập đầu mấy cái, chỉ nghe thái hậu trong màn ờ mấy tiếng. Công chúa bước tới cạnh giường, đưa tay định vén màn lên, một cung nữ nói “Điện hạ, thái hậu đã dặn, không ai được làm kinh động”, công chúa gật gật đầu, hé tấm màn ra nhìn vào bên trong, chỉ thấy thái hậu quay mặt vào trong, tựa hồ đang ngủ rất say. Công chúa hạ giọng gọi “Thái hậu, thái hậu”. Thái hậu không đáp tiếng nào.

Công chúa không biết làm sao, chỉ đành buông màn xuống, rón rén lùi ra, trong lòng chua xót, nhin không được bật khóc.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng không nhìn thấy chân tướng, trong lòng như trút được một khối đá nặng, khuyên “Công chúa ở tại kinh thành, có thể thường vào cung thỉnh an. Chờ lúc nào thái hậu khỏe, sẽ tới cung Từ Ninh cũng được”, công chúa thấy có lý, lập tức lau nước mắt, nói “Chỗ ở của ta trước đây không biết hiện thế nào, qua đó xem thử”. Nói xong bèn đi về phía tấm cung của mình, Vi Tiểu Bảo theo sau.

Cung Kiến Ninh chỗ công chúa ở trước kia ở cạnh cung Từ Ninh, giấy lát đã tới. Sau khi công chúa hạ giá, cung Kiến Ninh do bọn thái giám, cung nữ quét dọn trông coi đều như trước kia.

Công chúa tới cửa tấm điện, thấy Vi Tiểu Bảo cười hì hì đứng ngoài cửa, không chịu bước vào, bèn đỏ mặt nói “Thái giám chết giàm, sao ngươi không vào?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chức thái giám của ta là giả, không bước vào tấm điện của công chúa được”, công chúa vươn tay ra nắm chặt tai y, quát “Ngươi mà không bước vào ta sẽ kéo đứt cái tai chó của ngươi”, rồi dùng sức kéo một cái lôi y vào tấm điện, tiện tay đóng cửa cài then lại. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ tim đập thình thịch, hạ giọng nói “Công chúa, trong cung không được làm vậy, ta... ta... có thể bị chém đầu đấy”.

Công chúa nước mắt ứa ra như sắp nhỏ xuống, ghen ngào nói “Vi Tước gia, ta là nô tài của ngươi, ta tới hầu hạ ngươi”. Rồi giang hai tay ra ôm chầm lấy y. Vi Tiểu

Bảo cười nói “Không, không được đâu”, công chúa nói “Được, ta đi nói với hoàng đế ca ca, là người trên đường đi Vân Nam dụ dỗ ta, bảo ta thiến thẳng tiểu tử Ngô Ứng Hùng, bây giờ lại không nhìn ngó gì tới ta”, rồi đưa tay xuống véo mạnh vào đùi y một cái.

Qua rất lâu rất lâu, hai người mới trong tấm cung đi ra. Công chúa mặt mày rạng rỡ, nói “Hoàng thượng dẫn người kể chuyện công chúa nước La Sát cho ta nghe, sao còn không kể, lại định đi à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Nô tài tay chân rã rời, không còn sức đâu mà kể”, công chúa cười nói “Lần sau người lại tới nói chuyện bắt hồ ly tinh ở Liêu Đông cho ta nghe”. Vi Tiểu Bảo đưa mắt liếc, hạ giọng nói “Nô tài không nói gì được nữa”, công chúa cười khanh khách, lật tay lại, chát một tiếng, đã tát y một cái.

Thái giám cung nữ trong cung Kiến Ninh đều là người cũ, vốn biết tính nết vừa dễ thương vừa ngang ngạnh của công chúa, thấy nàng ra tay đánh người, đều nghĩ công chúa lấy chồng rồi mà tính tình vẫn không thay đổi, Vi Bá tước là đại thần được hoàng thượng sủng ái nhất mà công chúa cũng đánh.

Hai người trở về Thượng thư phòng gặp Khang Hy cáo từ. Lúc ấy đã xế chiều, thấy Khang Hy đang nhìn một tấm bản đồ lớn trên bàn, ngưng thần suy nghĩ. Công chúa nói “Hoàng đế ca ca, thái hậu không khỏe, không thể gặp được, qua mấy hôm nữa ta sẽ vào dập đầu thỉnh an”. Khang Hy gật đầu nói “Lần sau để người truyền kiến, cô hãy tới”, rồi đưa tay phải chỉ lên tấm bản đồ, hỏi Vi Tiểu Bảo “Các người từ Quý Châu tới Vân Nam rồi ra Quảng Tây trở về, đường có dễ đi không?”, nguyên là y đang xem xét địa thế Vân Nam.

Vi Tiểu Bảo nói “Núi non ở Vân Nam rất cao, bất kể là từ Quý Châu hay từ Quảng Tây đi, đều rất khó. Phần nhiều đường núi không thể hành quân, công chúa ngồi kiệu, nô tài thì cưỡi ngựa”. Khang Hy gật gù đầu, chợt nghĩ ra một việc, bèn sai thái giám “Truyền gọi Lang trung Ty Xa giá bộ Binh”, rồi quay nhìn công chúa nói “Cô về phủ đi, đi vắng suốt ngày, Phò mã đang chờ cô đấy”.

Công chúa bĩu môi một cái, nói “Y không chờ ta đâu”. Nàng có ý muốn chờ Vi Tiểu Bảo để cùng ra khỏi cung, trên đường còn chuyện trò thêm được vài câu, nhưng nghe hoàng đế sai gọi bệ tôi, có chuyện quốc sự cần hỏi, liền nói “Hoàng đế ca ca, trời đã chiều rồi mà người còn phải lo chuyện quốc gia đại sự, phụ hoàng trước kia cũng không vất vả vì việc nước như người đâu”.

Khang Hy trong lòng chợt chua xót, nhớ tới cha một mình lẻ loi xuất gia trên núi Ngũ Đài, nói “Phụ hoàng thông minh duệ trí, việc người làm một giờ, ta làm ba giờ cũng chưa xong”.

Công chúa mỉm cười nói “Ta nghe mọi người đều nói hoàng đế ca ca trời sinh anh minh, từ xưa ít có, mọi người không dám nói người giỏi hơn phụ hoàng, nhưng nói người là hoàng đế tốt hiếm có ở Trung Quốc mấy ngàn năm nay”.

Khang Hy cười khẽ một tiếng, nói “Trước nay ở Trung Quốc có rất nhiều hoàng đế tốt. Đừng nói Nghiêu Thuấn Võ Thang Văn Vũ, từ đời Tam đại về sau, các minh quân như Hán Văn đế, Hán Quang Vũ, Đường Thái tông cũng khiến người ta rất ngưỡng mộ”.

Công chúa thấy Khang Hy lúc trò chuyện vẫn không ngừng đưa mắt nhìn nhìn tám bản đồ, không dám nói nhiều, đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, cánh tay vẫn buông xuống, nhưng ngón tay chỉ chỉ vào y, lại chỉ chỉ vào mình, ý là bảo y thỉnh thoảng tới thăm mình. Vi Tiểu Bảo hội ý, khẽ gật đầu. Lúc ấy công chúa làm lễ với Khang Hy rồi cáo từ lui ra.

Qua một lúc, Khang Hy ngẩng đầu lên, nói “Số đại pháo chúng ta chế tạo chỉ e quá to quá nặng, không dễ kéo trên đường sơn đạo”. Vi Tiểu Bảo sững sốt, nhưng lập tức hiểu ngay Khang Hy muốn chở đại pháo tới Vân Nam đánh Ngô Tam Quế, liền nói “Vâng, vâng. Nó tài hồ đồ, không nghĩ tới chi tiết này. Tốt nhất là chế tạo nhiều pháo nhỏ, hai con ngựa có thể kéo được thì đưa tới Vân Nam rất tiện”. Khang Hy nói “Đánh nhau trong vùng núi non, không thể ngàn quân muôn ngựa nhất tề xung sát, bộ quân quan trọng hơn mã quân”.

Qua không bao lâu, ba viên Lang trung người Mãn, một viên Lang trung người Hán trong Ty Xa giá bộ Binh cùng bước vào. Họ dập đầu xong, Khang Hy hỏi “Đã chuẩn bị đủ ngựa chưa?”, Ty Xa giá bộ Binh là cai quản việc dịch trạm và mã chính, lập tức tâu báo tường tận đã mua được ở Tây Vực và Mông Cổ bao nhiêu ngựa, đã chở từ Quan ngoại vào được bao nhiêu ngựa, hiện đã có hơn tám vạn năm ngàn con ngựa tốt, đang tiếp tục mua thêm để nuôi. Khang Hy rất mừng, khen ngợi vài câu. Bốn viên Lang trung dập đầu tạ ơn.

Vi Tiểu Bảo chợt nói “Hoàng thượng, nghe nói ngựa Tứ Xuyên, Vân Nam khác ngựa Tây Vực, vóc dáng tuy nhỏ nhưng dai sức, rất giỏi đi lại trên đường núi, không biết đúng không?”. Khang Hy hỏi viên Lang trung “Có đúng thế không?”. Viên Lang trung người Hán nói “Bẩm hoàng thượng, ngựa đất Xuyên đất Điền chịu được vất vả, rất dai sức, đi lại trên đường núi rất giỏi, nhưng xung phong hãm trận ở đồng bằng thì thua xa ngựa Tây Vực. Vì thế trong quân không dùng ngựa đất Xuyên đất Điền”. Khang Hy đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo một cái, hỏi viên Lang trung “Chúng ta có bao nhiêu ngựa đất Xuyên đất Điền?”. Viên Lang trung nói “Bẩm hoàng thượng, trong quân trú phòng ở Tứ Xuyên và Vân Nam có không ít ngựa đất Xuyên đất Điền, còn ở những nơi khác thì rất ít. Trong quân trú phòng ở Hồ Nam có hơn năm trăm con”. Khang Hy gật gù đầu, nói “Đi ra đi”.

Y không muốn tiết lộ dụng ý bố trí tấn công đất Điền với bề tôi, đợi bốn viên Lang trung lui ra xong bèn nói với Vi Tiểu Bảo “May mà có người đề tỉnh, sáng mai sẽ hạ chỉ sai Tổng đốc Tứ Xuyên cấp tốc tìm ngựa đất Xuyên, chuyện này thì phải tiến hành mười phần bí mật mới hay”.

Vi Tiểu Bảo đột nhiên cười hì hì, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Khang Hy hỏi “Có chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngô Phò mã có một đàn ngựa đất Điền vừa từ Vân Nam đưa tới, y khoe khoang nói ngựa ấy rất dai sức. Nô tài không tin, hẹn ngày mai sẽ đua ngựa với y một phen. Ngựa đất Điền có dai sức thật hay không, cứ đợi đua xong sẽ biết”.

Khang Hy mỉm cười nói “Vậy ngươi cứ đua ngựa một phen với y, cách đua thế nào?”. Vi Tiểu Bảo nói “Bọn ta nói rõ là đua tất cả mười trận, thắng sáu trận là thắng”. Khang Hy nói “Chỉ đua mười trận thì chưa chắc đã biết được chỗ hay của ngựa đất Điền. Y đua tới bao nhiêu ngựa đất Điền?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta thấy trong chuồng ngựa của y có năm sáu mươi con, đều là mới chuyển tới”. Khang Hy nói “Vậy thì ngươi đua với y năm sáu mươi trận, phải đua đường dài, tốt nhất là tới Sơn Tây, chạy trên đường núi”. Y thấy mặt Vi Tiểu Bảo hơi có vẻ khác lạ, liền nói “Con mẹ nó, không ra sao, nếu thua thì ta trả tiền cho ngươi là được”.

Vi Tiểu Bảo không tiện nói với hoàng đế là mình đã động thủ cước vào chuồng ngựa của Ngô Ứng Hùng, trận so tài này thì mình đã chắc thắng tới chín chín phần, nhưng một khi đua xong, nếu hoàng đế cho là ngựa đất Điền vô dụng, sắp tới hành quân đánh trận chỉ sợ sẽ hỏng việc lớn, bèn cười khẽ nói “Chuyện này không phải là vì tiền bạc...”.

Khang Hy chợt ồ một tiếng, nói “Ngựa đất Điền dai sức, thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng lại mang một đàn ngựa đất Điền tới Bắc Kinh làm gì?”, Vi Tiểu Bảo cười nói “Chắc y muốn nổi tiếng, khoe ngựa Vân Nam y tốt”. Khang Hy cau mày nói “Không đúng! Thằng... thằng tiểu tử này định trốn”. Vi Tiểu Bảo vẫn chưa hiểu, ngạc nhiên hỏi “Trốn à?”.

Khang Hy nói “Đúng thế!”, rồi cao giọng gọi “Người đâu!”, sai thái giám “Lập tức truyền chỉ đóng chặt chín cửa thành, không cho ai ra ngoài, lại truyền gọi Phò mã

Ngô Ứng Hùng vào cung gặp trăm”. Mấy tên thái giám vâng dạ lui ra truyền chỉ.

Vi Tiểu Bảo hơi biến sắc, nói “Hoàng thượng, người nói thẳng tiểu tử Ngô Ứng Hùng to gan như thế, định chạy trốn à?”. Khang Hy lắc lắc đầu, nói “Chỉ mong là ta đoán không đúng, nếu không thì phải lập tức dùng quân với Ngô Tam Quế, nhưng bây giờ chúng ta vẫn chưa bố trí xong”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta chưa bố trí xong, thì Ngô Tam Quế cũng chưa chắc đã bố trí xong”, Khang Hy trên mặt có vẻ rất lo lắng, nói “Không phải. Ngô Tam Quế chưa tới Vân Nam đã chiêu binh mãi mã, mang lòng tạo phản rồi. Y đã chuẩn bị hơn mười năm, ta thì mới bắt đầu sắp xếp một hai năm nay”.

Vi Tiểu Bảo chỉ đành an ủi “Có điều hoàng thượng anh minh trí tuệ, sắp xếp một năm cũng hơn Ngô Tam Quế sắp xếp hai mươi năm”.

Khang Hy nhắc chân lên đá gió vào y một cái, cười nói “Ta đá người một cước cũng hơn lão tiểu tử Ngô Tam Quế đá người hai mươi cước. Con mẹ nó, Tiểu Quế tử, người dùng coi thường Ngô Tam Quế, lão tiểu tử ấy rất giỏi dùng quân đánh trận, Lý Tự Thành lợi hại như thế cũng bị y đánh bại đấy. Trong triều đình không có tướng quân nào là đối thủ của y đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Chúng ta lấy nhiều thủ thắng, hoàng thượng phái mười viên tướng quân ra trận, mười người đánh một con mẹ nó đi”. Khang Hy nói “Như thế cũng phải có một đại nguyên soái tài năng mới được. Thủ hạ của ta phải có người như Từ Đạt, Thường Ngô Xuân hoặc Mộc Anh thì mới không lo lắng”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng ngự giá thân chinh thì còn hơn cả Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Mộc

Anh. Năm xưa Minh Thái tổ đánh Trần Hữu Lượng, y cũng ngự giá thân chinh”.

Khang Hy nói “Người võ mông ngựa thì dễ lắm, nói nào là Điều Sinh Ngự Thang, anh minh trí tuệ. Anh minh thật sự thì trước tiên là phải sáng suốt tự biết mình. Hành quân đánh trận không phải là chuyện tầm thường, ta trước nay chưa từng đánh trận, làm sao là đối thủ của Ngô Tam Quế ? Mấy mươi vạn quân mã, chỉ cần một hiệu lệnh ban ra không đúng thì không khỏi một trận thua tan tành. Trong biến cố Thổ Mộc bảo thời Minh, hoàng đế tin lời thái giám Vương Chấn, ngự giá thân chinh, mấy mươi vạn đại quân đều bị thái giám hồ đồ khua khoáng làm cho tan nát, cả hoàng đế cũng bị quân địch bắt sống”.

Vì Tiểu Bảo hoảng sợ giật nảy mình, vội nói “Hoàng thượng, nhưng nô tài làm thái giám là giả mà”. Khang Hy hô hô cười rộ, nói “Người không cần sợ, cho dù người là thái giám thật thì ta cũng không phải là loại hôn quân như Minh Anh tông nhà Tiền Minh, làm sao để người làm bậy?”. Vì Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng! Hoàng thượng thần cơ diệu toán, không phải tầm thường, trong vở hát có nói, gọi là... gọi là cái gì trong cái gì mà cái gì ngoài ngàn dặm”. Khang Hy cười nói “Câu ấy khó lắm, ta không dạy người đâu”.

Trò chuyện một lúc, thái giám vào báo, Cửu môn Đề đốc đã phụng chỉ đóng cửa thành. Khang Hy vừa hơi yên tâm thì một thái giám khác vào tâu “Phò mã ra ngoài thành đi săn chưa về, nhưng cửa thành đã đóng, không thể ra thành tuyên triệu”.

Khang Hy đập bàn một cái, đứng phắt lên quát “Quả nhiên y trốn rồi!”, rồi hỏi “Công chúa Kiến Ninh đâu?”. Viên thái giám nói “Bẩm hoàng thượng, công chúa điện hạ vẫn đang trong cung”. Khang Hy tức tối nói “Thằng tiểu tử này không có chút tình nghĩa vợ chồng nào cả”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng, để nô tài ra đuổi theo thằng tiểu tử ấy, y đã nói rõ hôm nay đưa ngựa với nô tài, đột nhiên lại ra thành đi săn, rõ ràng là đi sai đường rồi”. Khang Hy hỏi viên thái giám “Phò mã ra thành lúc nào?”. Viên thái giám nói “Bẩm hoàng thượng, nô tài tới phủ Phò mã tuyên chỉ thì Tổng quản trong phủ nói hôm nay Phò mã đã ra ngoài thành đi săn từ sáng sớm”. Khang Hy hừ một tiếng, nói “Nhất định thằng tiểu tử ấy đã được tin Thượng Khả Hỷ, Cảnh Tình Trung phụng chỉ triệt phiên, đoán cha y sẽ lập tức tạo phản, bèn nhanh chân bỏ chạy”. Rồi quay lại nói với Vi Tiểu Bảo “Y đã chạy được sáu bảy giờ rồi, đuổi không kịp đâu. Y đưa từ Vân Nam tới mấy mươi con ngựa đất Điện, chính là để dọc đường đổi ngựa, trốn về Côn Minh”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hoàng thượng đúng là đoán việc như thần, vừa nghe y đưa một đàn ngựa đất Điện tới đã đoán là y định bỏ trốn”, nhưng thấy vẻ mặt Khang Hy không hay, không dám vỗ mông ngựa bừa bãi, chợt nghĩ tới một chuyện, liền nói “Xin hoàng thượng yên tâm, nô tài có cách có thể bắt thằng tiểu tử ấy về”. Khang Hy nói “Người có cách gì? Nói bây! Nếu ngựa đất Điện quả thật dai sức, thì y đã rời Bắc Kinh khá xa, thay quần áo cải trang, không đuổi kịp được rồi!”.

Vi Tiểu Bảo không biết người đứng đầu bọn mã phu đã cho đàn ngựa đất Điện của Ngô Ứng Hùng ăn ba đậu

chưa nên không dám khoe khoang trước mặt hoàng đế, bèn nói “Ăn lộc của vua thì phải hết lòng với việc của vua. Cứ để nô tài đuổi theo thử xem, nếu quả thật đuổi không kịp thì cũng không còn cách nào”.

Khang Hy gật đầu nói “Được!”, rồi cầm bút viết nhanh một đạo thượng dụ, đóng ngọc tủy lên, sai Cửu môn Đề đốc mở cửa thành cho Vi Tiểu Bảo ra, nói “Người mang theo nhiều quân trong Kiều kỵ doanh, nếu Ngô Ứng Hùng chống cự thì cứ động thủ”, đưa kim phù điều quân cho y. Vi Tiểu Bảo nói “Tuân lệnh”, nhận lấy thượng dụ rồi chạy mau ra ngoài cung.

Công chúa đang chờ ở cửa cung, thấy y chạy mau ra, bèn gọi lớn “Tiểu Quế tử, Tiểu Quế tử, người làm gì thế?”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Không xong rồi! Chồng cô bỏ trốn”, vẫn không dừng bước mà càng chạy nhanh hơn. Công chúa chửi “Thái giám chết giẫm, không có quy củ gì cả, mau dừng lại cho ta...”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ta bắt chồng công chúa về cho công chúa, lợi qua nước sôi đập lên lửa bỏng cũng không từ chối, mang sao đội trắng, ngựa không dùng vó...”, ba hoa một tràng, đã chạy rất xa.

Vi Tiểu Bảo ra tới ngoài cung, nhảy lên ngựa phi nhanh về phủ, chỉ thấy Triệu Lương Đống đang uống rượu với ba người bạn Trương Dữ trong hoa sảnh, lập tức quay ra gọi mấy mươi tên thân binh vào, thét bắt ba người. Đám thân binh lập tức trói ba người lại.

Trương Dữ hoảng sợ nói “Xin hỏi Đô thống đại nhân, bọn tiểu tướng phạm tội gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Có thượng dụ ở đây, không rảnh đâu mà nói nhiều với người”. Nói xong giờ cao tờ thượng dụ lên, liền tiếp ra lệnh “Điều một ngàn quân sĩ Kiều ky doanh, năm mươi Ngự tiền thị vệ, tập túc tới cổng phủ nghe lệnh, mang sẵn ngựa theo”. Bọn thân binh nhận lệnh chạy ra.

Vi Tiểu Bảo nhìn Triệu Lương Đống nói “Triệu Tổng binh, thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng bỏ trốn rồi. Ngô Tam Quế định dấy quân tạo phản. Chúng ta mau ra thành đuổi theo”. Triệu Lương Đống kêu lên “Thằng tiểu tử ấy to gan thật, ty chúc xin tuân lệnh”. Trương Dũng, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc ba người giật nảy mình, ngó mặt nhìn nhau. Vi Tiểu Bảo nói với thân binh “Canh giữ ba người này cho kỹ. Triệu Tổng binh, chúng ta đi thôi”.

Trương Dũng kêu lên “Vi Đô thống, bọn ta là người Tây Lương, làm quan nhà Đại Thanh, trước nay không phải là thuộc hạ của Bình Tây vương. Ba người bọn ta trước kia làm võ quan ở Cam Túc, về sau được điều tới Vân Nam đương sai, vẫn bị Ngô Tam Quế chèn ép. Y điều ba người bọn ty chúc rời khỏi Vân Nam, là vì biết rõ ba người bọn ta không chịu giúp đỡ kẻ nghịch, sợ phá hỏng việc lớn của y”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta làm sao biết được người nói thật hay giả”. Tôn Tư Khắc nói “Năm trước Ngô Tam Quế định chém đầu ta, toàn nhờ Trương Đề đốc ra sức bảo vệ cho, ty chúc mới giữ được tính mạng. Ta trong lòng cảm hận thằng khốn khiếp ấy thấu xương”. Trương Dũng nói “Nếu ba người bọn ty chúc đồng mưu với Ngô Ứng Hùng, tại sao không chạy trốn với y?”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng nghĩ câu này cũng không sai, trầm ngâm nói “Được, nếu các người không phải cùng đường với Ngô Tam Quế, thì lúc trở về ta sẽ thăm vấn kỹ. Triệu Tổng binh, đuổi người là việc gấp, chúng ta đi thôi”. Trương Dũng nói “Đô thống đại nhân, Vương Phó tướng giỏi xem vết chân ngựa, dấu vết ngựa đất Điền, y nhìn thấy là biết ngay”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Bản lãnh ấy rất đặc dụng, có điều mang các người theo, dọc đường lại giở trò ma gì, thì lão tử có thể mắc lừa các người lắm”.

Tôn Tư Khắc cao giọng nói “Đô thống đại nhân, người cứ trối tiểu tướng ở đây, mang Trương Đề đốc và Vương Phó tướng đuổi theo. Nếu trên đường hai người bọn họ có cử động gì khác, thì lúc người trở về cứ một đao chém chết tiểu tướng là được”.

Vi Tiểu Bảo nói “Được, rốt lại người cũng có nghĩa khí đấy. Chuyện này ta có chỗ không quyết định chủ ý được. Nào nào nào, Trương Đề đốc, ta và người gieo xúc xắc ba lần, nếu người thắng thì theo lời người, nếu ta thắng thì chỉ đành mượn cái đầu của ba vị mà dùng vậy”, cũng không chờ Trương Dũng nói gì, lập tức gọi lớn “Người đâu, mang xúc xắc ra đây!”.

Vương Tiến Bảo nói “Trong người tiểu tướng có xúc xắc, người cời trối cho ta, tiểu tướng gieo với người là được”.

Vi Tiểu Bảo rất ngạc nhiên, sai thân binh cời trối cho y. Vương Tiến Bảo cho tay vào bọc, quả nhiên lấy ra ba hạt xúc xắc, lách cách gieo xuống bàn, thủ pháp rất thuần thục. Vi Tiểu Bảo hỏi “Người mang xúc xắc trong

người làm gì?”. Vương Tiến Bảo nói “Tiểu tướng tính rất thích cờ bạc, luôn mang xúc xắc trong người. Nếu không có ai cùng chơi, thì tay trái đánh bạc với tay phải”. Vì Tiểu Bảo càng thích thú, hỏi “Tay trái và tay phải đánh bạc, thì thắng thua tính thế nào?”. Vương Tiến Bảo nói “Tay trái thua thì tay phải đánh tay trái một quyền, tay phải thua thì tay trái đánh tay phải một quyền”. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, luôn miệng nói “Thú vị thật, thú vị thật”. Lại nói “Lão huynh và ta chí đồng đạo hợp, nhất định là người tốt. Nào, cớ trời luôn cho hai vị tướng quân kia đi. Vương Phó tướng, ta gieo xúc xắc với người ba lần, bất luận thua hay thắng, các người cũng đều theo ta đuổi theo Ngô Ứng Hùng. Nếu ta thắng thì chuyện đặc tội với các người mới rồi kể như bỏ qua, nếu người thắng thì ta sẽ dập đầu tạ tội với ba vị”. Bọn Trương Dũng ba người cùng hô hô cười rộ, nói “Chuyện đó thì không dám”.

Vì Tiểu Bảo cầm xúc xắc lên, đang định gieo xuống thì thân binh bước vào bẩm báo, nói quân sĩ Kiêu ky doanh và Ngự tiền thị vệ đều đã tới chờ lệnh ngoài phủ. Vì Tiểu Bảo cất xúc xắc đi, nói “Chuyện không thể chậm trễ, chúng ta đuổi người là việc gấp, bốn vị tướng quân, chúng ta đi thôi”, rồi dắt bốn người bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống ra, kiểm điểm quân sĩ Kiêu ky doanh và Ngự tiền thị vệ hướng phía nam ra thành đuổi theo.

Vương Tiến Bảo đi trước dẫn đường, đuổi được vài dặm, xuống ngựa quan sát vết chân ngựa trên đường, nói “Đô thống đại nhân, thật là kỳ quái, đàn ngựa này lại rẽ qua hướng đông”. Vì Tiểu Bảo nói “Thế thì lạ thật, y trốn về Vân Nam, lẽ ra phải chạy về phía nam chứ.

Được, mọi người rẽ qua hướng đông”. Triệu Lương Đồng trong lòng sinh nghi “Chạy về hướng đông thì quá vô lý. Hay là thằng tiểu tử Vương Tiến Bảo này cố ý dụ bọn mình đi sai đường để Ngô Ứng Hùng dễ chạy trốn”, liền nói “Đô thống đại nhân, hay để tiểu tướng dắt một toán người ngựa đuổi tiếp về hướng nam?”.

Vi Tiểu Bảo nhìn Vương Tiến Bảo một cái, thấy trên mặt y có vẻ giận dữ, liền nói “Không cần, mọi người cứ để Vương Phó tướng dẫn đường là được. Ngựa đất Điền là do y nuôi, y không nhận lầm đâu”, rồi sai thân binh đem binh khí tới cho ba người bọn Trương Dũng lựa chọn.

Trương Dũng cầm một thanh đại đao lên, nói “Đô thống đại nhân tuy còn nhỏ tuổi nhưng đầu óc rất cao minh. Bọn ta là võ quan từ Vân Nam tới, mà Ngô Tam Quế tạo phản, nhưng Đô thống đại nhân vẫn coi bọn ta như người tâm phúc, không chút nghi ngờ”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Người không cần khen ngợi. Đây là ta đặt cược, có bao nhiêu tiền đặt hết vào một cửa. Thắng thì thắng lớn, đã bắt được Ngô Ứng Hùng, lại kết giao được với ba người bạn tốt. Nếu thua thì thua sạch, nhưng không đến nỗi bị lão huynh ngươi chém một đao đâu”.

Trương Dũng cả mừng, nói “Đàn ông Tây Lương bọn ta rất thích kết giao với anh hùng hảo hán. Đội ơn Vi Đô thống coi trọng, họ Trương này suốt đời xin nghe người sai khiến”. Nói xong ném đao xuống đất, hướng về Vi Tiểu Bảo lạy phục xuống. Vương Tiến Bảo và Tôn Tư Khắc cũng lạy theo.

Vì Tiểu Bảo nhảy xuống ngựa, quỳ xuống giữa đường lạy trả.

Bốn người lạy xong đứng lên, nhìn nhau hô hô cười rộ. Vì Tiểu Bảo nói “Triệu Tổng binh, mời người qua đây, mọi người lạy nhau một lạy, từ nay trở đi cũng như anh em, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu”. Triệu Lương Đống nói “Ta không tin vị Vương Phó tướng này, khi nào y bắt được Ngô Ứng Hùng rồi ta mới kết bái với y”. Vương Tiến Bảo tức giận nói “Ta chức quan tuy thấp nhưng cũng là một hảo hán, kết nghĩa với người thì quý báu lắm chắc?”. Nói xong nhảy lên ngựa phóng mau về phía trước, đuổi theo dấu vết.

Phóng về phía đông hơn mười dặm, Vương Tiến Bảo nhảy xuống ngựa quan sát vết chân và phân ngựa trên đường, cau mày nói “Kỳ quái, kỳ quái”. Trương Dũng vội hỏi “Chuyện gì thế?”. Vương Tiến Bảo nói “Phân ngựa nát nhão, không biết vì lý do gì, không giống với phân ngựa đất Điền chúng ta”. Vì Tiểu Bảo nghe thấy cả mừng, hô hô cười rộ, nói “Thế là đúng rồi, hàng thật giá đúng, già trẻ không lừa, đây đúng là mã đội của Ngô Ứng Hùng”. Vương Tiến Bảo trầm ngâm nói “Vết chân ngựa thì không sai, nhưng phân ngựa thì quá kỳ quái”. Vì Tiểu Bảo nói “Không kỳ quái đâu, không kỳ quái đâu ! Ngựa đất Điền tới Bắc Kinh, bắt phục thủy thổ, nhất định ỉa ra phân nhão, cũng phải bảy tám ngày mới khỏe. Chỉ cần phân ngựa nát nhão, thì nhất định là ngựa đất Điền”.

Vương Tiến Bảo quay nhìn một cái, thấy vẻ mặt y rất kỳ lạ, như cười mà không phải cười, bất giác nửa tin nửa ngờ, tiếp tục lên ngựa đuổi theo.

Lại phóng được một lúc, thấy vết chân ngựa rẽ về phía đông nam, Trương Dũng nói “Đô thống đại nhân, Ngô Ứng Hùng muốn tới vệ Thiên Tân, từ Đường Cô ra biển. Nhất định y đã chuẩn bị sẵn thuyền ở bờ biển, theo đường biển tới Quảng Tây rồi qua Vân Nam, để khỏi bị quan quân cản trở trên đường”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Đúng ! Từ Bắc Kinh tới Côn Minh đường xa mười vạn tám ngàn dặm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quan quân cản trở, đi đường biển thì yên ổn hơn nhiều”. Trương Dũng nói “Chúng ta phải đuổi nhanh lên”. Vi Tiểu Bảo hỏi “Tại sao?”. Trương Dũng nói “Từ kinh thành ra bờ biển chẳng qua chỉ vài trăm dặm, y không cần tiếc sức ngựa, nhất định sẽ liều mạng chạy thật nhanh”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng, đúng. Trương đại ca đoán việc như thần, quả nhiên là có tài đại tướng”. Trương Dũng nghe y đổi giọng gọi mình là đại ca, trong lòng càng vui mừng.

Vi Tiểu Bảo quay đầu truyền lệnh, sai một toán quân Kiêu kỵ doanh phóng ngựa thật nhanh tới thủy sở ở cửa biển Đường Cô truyền lệnh phong tỏa cửa biển, không cho tất cả thuyền bè đang ở đó ra biển. Một viên Tá lãnh nhận lệnh, dắt quân phóng đi.

Qua không bao lâu, chỉ thấy bên cạnh đường có hai con ngựa chết, chính là ngựa đất Điền. Trương Dũng mừng rỡ nói “Đô thống đại nhân, quả nhiên Vương Phó tướng đuổi theo đúng đường rồi”. Vương Tiến Bảo thì mặt mày nhăn nhó, đáng vẻ vô cùng phiền muộn. Vi Tiểu Bảo nói “Vương tam ca, sao ngươi lại không vui thế?”. Vương Tiến Bảo nghĩ thầm “Ta không phải bày vai thứ ba, sao lại gọi ta là tam ca?”, nói “Bấy nhiêu ngựa đất Điền do tiểu tướng nuôi dưỡng,

con nào cũng là lương câu chọn trong hàng ngàn con lấy một con, tại sao lại ỉa phân nhão nát, chết lẫn trên đường? Cho dù Ngô Ứng Hùng liều mạng đi mau, ngựa cũng không thể quá kém như thế! Ờ, thật đáng tiếc, thật đáng tiếc!”.

Vi Tiểu Bảo biết ý thương ngựa, càng không dám nói tới chuyện lén cho ngựa ăn ba đậu, nói “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng chỉ cốt chạy thoát thân, làm ngựa tốt kiệt sức chết, uống phí một phen tâm huyết của Vương tam ca, con mẹ nó, thằng tiểu tử ấy không phải là người”. Vương Tiến Bảo nói “Sao Đô thống đại nhân lại gọi tiểu tướng là Vương tam ca, chuyện đó quả thật không dám”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Tương đại ca, Triệu nhị ca, Vương tam ca, Tôn tứ ca, ta nhìn vào bím tóc của các người đen trắng ra sao mà đoán xem ai lớn ai nhỏ”. Vương Tiến Bảo nói “Té ra là thế. Người nhà Ngô Tam Quế không có ai tốt. Cầm quân mà không thương ngựa, rốt lại không có kết thúc tốt đẹp đâu”, nói xong không ngớt thở dài.

Đuổi thêm vài dặm, lại thấy ba con ngựa chết lẫn bên đường, càng đuổi theo ngựa chết càng nhiều. Trương Dũn nói “Đô thống đại nhân, ngựa Ngô Ứng Hùng ăn phải cái gì đó không chạy được nữa. Nhưng phải đề phòng y xuống ngựa trốn vào thôn xóm”. Vi Tiểu Bảo nói “Trương đại ca chuyện gì cũng đoán được trước, huynh đệ vô cùng khâm phục”. Lập tức truyền lệnh cho Kiêu ky doanh tản ra bao vây lục soát.

Quả nhiên đuổi thêm không đầy vài dặm, đội quân Kiêu ky doanh phía bắc lớn tiếng reo hò “Bắt được Ngô Ứng Hùng rồi!”.

Bọn Vi Tiểu Bảo cả mừng, phóng về phía ấy, xa xa nhìn thấy trong đám ruộng lúa mạch ven đường có mấy trăm quân sĩ Kiêu ky doanh đang vây thành một vòng tròn. Khu vực ấy hôm qua vừa có mưa, trong ruộng lúa mạch rất lầy lội. Bọn Vi Tiểu Bảo vừa phóng ngựa tới gần, đám quân sĩ đã áp giải mấy người toàn thân đầy bùn tới. Người đi đầu chính là Ngô Ứng Hùng, chỉ là mặc quần áo của người buôn bán nơi chợ búa, đầu có vẻ gì ung dung cao quý của nhân vật kim mã ngọc đường?

Vi Tiểu Bảo nhảy xuống ngựa, bước tới thỉnh an, cười nói “Phò mã gia, người đóng tuồng à? Hoàng thượng đột nhiên lòng dạ xốn xang, đang muốn xem hát, sai tiểu nhân tới gọi. Người cứ thế này đi diễn cho hoàng thượng xem, cũng rất hợp thức đấy. Hô hô, người đóng vai khiêu hóa nhi, như thế không phải Mạc Kê trong vở *Kim Ngọc Nô* giận đánh gã bạc tình sao?”.

Ngô Ứng Hùng đã sớm toàn thân run lên cầm cập, nghe Vi Tiểu Bảo trêu cợt, không trả lời một câu.

Vi Tiểu Bảo vô cùng vui vẻ, áp giải Ngô Ứng Hùng về kinh, lúc tới hoàng cung đã là trưa hôm sau. Khang Hy đã được Ngự tiền thị vệ phóng ngựa về báo, lập tức truyền kiến. Vi Tiểu Bảo trên mặt đầy bùn đất, là y cố ý không chùi đi.

Khang Hy vừa nhìn thấy, tự nhiên cảm thấy người này trung thành làm việc, vô cùng vất vả, đưa tay vỗ vai y, cười hỏi “Con mẹ nó, Tiểu Quế tử, người rốt lại có bản lĩnh gì mà bắt được Ngô Ứng Hùng trở lại thế?”.

Vi Tiểu Bảo không dám giấu giếm nữa, kể lại nguy kế hạ độc cho ngựa, cười nói “Nô tài vốn chỉ mong thắng được một vạn lượng bạc để y không dám khoe khoang, đồng thời nô tài có tiền chi dùng, lúc đi làm việc hoàng thượng sai sử cũng không đến nỗi tham ô. Nào ngờ hoàng thượng hồng phúc bằng trời, nô tài làm bảy một lần lại khiến mưu gian của Ngô Tam Quế không thành công được. Đủ thấy nếu lão tiểu tử ấy muốn tạo phản thì nhất định sẽ thất bại không còn nghi ngờ gì nữa”.

Khang Hy hô hô cười rộ, cũng cảm thấy chuyện này tựa hồ có ý trời trong cõi mờ mịt, phúc khí của mình quả thật không nhỏ, cười nói “Ta là thiên tử có phúc, người là phúc tướng, thôi về nghỉ ngơi đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng đã giao cho Ngự tiền thị vệ cai quản, xin hoàng thượng xử trí”. Khang Hy trầm ngâm nói “Chúng ta cứ tạm thời không động thanh sắc, cứ thả y về phủ Phò mã, để xem Ngô Tam Quế có động tĩnh gì. Tốt nhất là y biết con trai đã bị bắt lại, ta lại không giết, từ đó mang ơn, không tạo phản nữa”. Vi Tiểu Bảo nói “Vâng, vâng. Hoàng thượng khoan hồng đại lượng, Điều Sinh Ngự Thang”.

Khang Hy nói “Người sai một đội quân Kiêu kỵ doanh canh giữ chặt cổng trước cổng sau phủ Phò mã, có ai ra vào thì khám xét thật kỹ. Tất cả lừa ngựa trong phủ của y đều dắt đi hết, không để lại con nào”. Y nói một câu, Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng. Khang Hy nói “Những nhân viên có công lần này, người làm danh sách tâu lên, đều có thăng thưởng, cả tên đứng đầu bọn mã phu cho ngựa ăn ba đấu cũng thưởng cho y một chức quan nhỏ, hô hô”.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống tạ ơn, nói tên họ bốn người bọn Trương Dũng, Triệu Lương Đống, Vương Tiến Bảo, Tôn Tư Khắc, lại nói “Bọn Trương Dũng ba tướng ở Vân Nam rõ ràng cũng rất trung thành với hoàng thượng, ra sức bắt Ngô Ứng Hùng, đủ thấy nếu Ngô Tam Quế định tạo phản thì quan tướng thuộc hạ của y nhất định sẽ nhao nhao đầu hàng”. Khang Hy nói “Trương Dũng và hai viên Phó tướng kia không chịu theo kẻ nghịch tặc, như thế rất tốt. Trương Dũng vốn là Đề đốc Cam Túc, hai viên Phó tướng kia có quá nửa cũng không phải là thuộc hạ cũ của Ngô Tam Quế”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng thánh minh”.

Vi Tiểu Bảo ra khỏi cung, đích thân áp giải Ngô Ứng Hùng về phủ Phò mã, nói “Phò mã gia, trước mặt hoàng thượng ta đã nói tốt cho người không ít mới giữ được cái đầu trên cổ của người. Người mà bỏ trốn lần nữa thì cả cái đầu của ta cũng không giữ được đâu đấy”. Ngô Ứng Hùng luôn miệng cảm tạ, nhưng trong lòng thì không ngừng chửi rủa, chỉ là vì sao mấy mươi con ngựa tốt lại nối nhau lăn ra chết trên đường, đến nỗi thất bại, thì thủy chung vẫn không hiểu được.

Mấy hôm sau triều đình ban chỉ khen ngợi bọn Vi Tiểu Bảo, Trương Dũng, mỗi người đều được thăng một cấp. Khang Hy không muốn làm âm lên, đến nỗi khích động Ngô Tam Quế sinh biến, vì thế trong thượng dụ chỉ hàm hồ, nói mọi người làm việc đặc lực.

Lần này Ngô Ứng Hùng bỏ trốn, Khang Hy đoán Ngô Tam Quế đã sắp làm phản tới nơi, nhưng đã bắt được Ngô Ứng Hùng trở lại, khiến y trong lòng có chỗ sợ sệt, hoặc có thể lùi ngày tạo phản lại. Khang Hy trong mấy

hôm ấy lo điều binh khiển tướng, đúc súng mua ngựa mười phần bận rộn, chỉ là ngân lượng trong kho còn thiếu rất nhiều, nếu Tam phiên đồng thời tạo phản, lại thêm ba nơi Đài Loan, Mông Cổ, Tây Vực, đồng thời phải đối phó với quân mã sáu nơi, lúc ấy thì quân phí phải tiêu như nước, chi trì được quả thật không dễ, chỉ cần chậm lại được thêm một ngày thì có thêm một ngày chuẩn bị binh lương.

Khang Hy nghĩ thầm may là Vi Tiểu Bảo đã phá được đảo Thần Long, lại lung lạc được nước La Sát, đảo Thần Long thì cũng thôi, nhưng nước La Sát quả thật là đại địch, người này bất học vô thuật nhưng lại là một viên phúc tướng, lúc ấy liền ban thưởng dụ sai y tới Dương Châu xây dựng Trung liệt từ, ngấm ngấm dần dò, lúc xuống nam đi vòng qua Hà Nam thì tiêu diệt luôn bọn phỉ đảng Tư Đồ Bá Lôi, trừ đi một mối lo tâm phúc ở ngay sát nách. Vi Tiểu Bảo tâu xin điều bốn tướng bọn Trương Dũng làm thuộc hạ, Khang Hy tự nhiên chuẩn tấu.

Hôm ấy Vi Tiểu Bảo mang bốn tướng bọn Trương Dũng đang định lên đường, đột nhiên Thi Lang, Hoàng Phủ và bọn Từ Thiên Xuyên, Phong Tế Trung trong Thiên địa hội trở về. Gặp nhau xong, đều vô cùng mừng rỡ. Nguyên sau khi Vi Tiểu Bảo trúng mỹ nhân kế của Hồng giáo chủ bị bắt, bọn Thi Lang không phải không dám trở về mà hàng ngày cưỡi chiến thuyền tìm kiếm ở các nơi hải đảo, mong cứu được y. Bọn Từ Thiên Xuyên thì chia nhau tới các nơi ven biển ba tỉnh Liêu Đông, Trục Lệ, Sơn Đông tìm kiếm, đến khi được tin Vi Tiểu Bảo từ Bắc Kinh đưa tới, lúc ấy mới về kinh gặp nhau.

Vi Tiểu Bảo tự nhiên không nói chuyện xấu bị bắt, bịa đặt tào lao một phen để che giấu. Bọn Thi Lang trong lòng không tin, nhưng cũng không dám hỏi nhiều. Vi Tiểu Bảo lại vào tâu với hoàng đế, nói công lao của bọn Thi Lang, mọi người đều được phong thưởng. Bọn huynh đệ Thiên địa hội như Từ Thiên Xuyên thì không nhận quan tước của triều đình nhà Thanh nên Vi Tiểu Bảo tự nhiên cũng không nói tới họ. Mọi người mở tiệc lớn ở Bắc Kinh một ngày, hôm sau nhất tề lên đường.

Không phải một hôm, đã tới dưới núi Vương Ốc, Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm nói với huynh đệ trong Thiên địa hội chuyện tiêu diệt Từ Đồ Bá Lôi. Mọi người đều giật nảy mình. Lý Lực Thế nói “Vi Hương chủ, chuyện này không thể làm được. Từ Đồ Bá Lôi quyết ý khôi phục nhà Minh, là một vị đại anh hùng hảo hán. Nếu chúng ta tới gây sự với núi Vương Ốc thì chính là ra sức cho người Thát Đát đấy”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Ta thấy đám đồ đệ của Từ Đồ lão nhi quả nhiên rất có khí khái anh hùng. Nhưng ta đã phụng thánh chỉ tới tiêu diệt núi Vương Ốc, chuyện này thật khó quá”.

Huyền Trinh đạo nhân nói “Vi Hương chủ trong triều đình làm quan ngày càng lớn, chỉ sợ có chỗ không ổn. Theo ta thấy, chúng ta liên thủ với Từ Đồ Bá Lôi, phen này tạo phản đi thôi”. Kỳ Thanh Bưu lắc đầu nói “Bước thứ nhất của chúng ta là mượn tay người Thát Đát đối phó với thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế. Nếu lúc này mà Vi Hương chủ tạo phản, thì biết đâu hoàng đế Thát Đát lại liên kết với Ngô Tam Quế, như thế thì

bao nhiêu công lao trước vút đi hết". Vi Tiểu Bảo vốn không muốn tạo phản chống Khang Hy, vừa nghe câu ấy, liền nói "Đúng, đúng! Chúng ta cứ lật đổ Ngô Tam Quế rồi sẽ nói, đó là việc lớn quan trọng nhất. Tư Đồ Bá Lôi chẳng qua chỉ có mấy trăm người tụ tập trên núi Vương Ốc, chỉ là chuyện nhỏ, không nên vì chuyện nhỏ mà bỏ chuyện lớn".

Từ Thiên Xuyên nói "Việc trước mắt là làm sao giao sai cho hoàng đế Thất Đạt. Mà nói lại, hoàng đế Thất Đạt có ý xây dựng Trung liệt từ thờ Sử Khả Pháp ở Dương Châu, chuyện ấy chúng ta cũng không thể phá rối y được". Sử Khả Pháp mặt đỏ lòng son, vì nước tuấn nạn, anh hùng hào kiệt thiên hạ không ai không khâm phục. Quần hùng Thiên địa hội nghe Từ Thiên Xuyên nói thế đều gật đầu khen phải. Còn như làm thế nào để bôi bác giao sai cho hoàng đế, thì không ai có bản lĩnh bằng Vi Tiểu Bảo, nên mọi người đều nhìn y, chờ nghe y nói ra chủ ý.

Vi Tiểu Bảo cười nói "Đã không thể đánh núi Vương Ốc, thì chúng ta đưa thư cho Tư Đồ lão huynh, mời lão ca y tránh đi là xong". Mọi người trầm ngâm hồi lâu, đều thấy kế ấy có thể dùng được. Vi Tiểu Bảo nhớ lại tiểu cô nương Tăng Nhu núi Vương Ốc khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn gieo xúc xắc chuộc mạng hôm trước vô cùng xinh đẹp khả ái, nghĩ thầm "Mình với Tư Đồ lão huynh không có giao tình, món nhân tình này không bằng cứ gởi cho Tăng cô nương".

Đúng lúc ấy Trương Dũng và Triệu Lương Đống lẫn lượt sai người tới báo đã bao vây chặt núi Vương Ốc, chặn hết đường lên xuống bốn phía. Nguyên là Vi Tiểu

Bảo vừa vào tới địa giới tỉnh Hồ Nam, đã ngấm nói thượng dụ sai tiêu diệt núi Vương Ốc cho bốn tướng Trương Dũng, Triệu Lương Đồng biết. Bốn người không động thanh sắc, chia nhau suất lãnh nhân mã, giữ chặt những chỗ thông đạo yếu địa dưới núi Vương Ốc, chỉ chờ có lệnh là tấn công lên núi.

Bốn người sau khi theo Vi Tiểu Bảo, chỉ nhờ một chuyện sai sử dễ dàng là đuổi theo bắt Ngô Ứng Hùng mà đều được thăng quan, đều rất cảm kích, chỉ mong lần này ra sức lập công, sai đào hầm cạnh đường lên xuống núi, giăng dây bắt ngựa. Quân cung tiễn, quân câu liêm thương giữ chặt bốn phương tám hướng, chỉ chờ bắt sống từng người từng người trên núi, không cho ai lọt lưới. Bốn tướng đều nghĩ “Hơn năm ngàn quan binh đánh nhau với một ngàn thổ phỉ trên núi, thắng thì có gì là lạ? Chỉ có không để tên nào lọt lưới thì mới tính được là có chút công lao”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bắt được bọn Tư Đồ Bá Lôi cũng không phải là công lao gì lớn, các huynh đệ trong Thiên địa hội lại rất không tán thành. Hảo hán trên giang hồ thì nghĩa khí là hàng đầu, không thể dắc tội với bạn bè”. Đang nghĩ làm sao để đưa tin cho Tăng Nhu, thả sư đồ phái Vương Ốc chạy đi, chợt nghe phía đông tiếng trống vang lên, quân sĩ quát tháo ầm ầm. Kế đó quân do thám vào báo, nói trên núi có người xông xuống.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Trước mặt ba quân không thể ra lệnh thả người, cứ bắt được rồi sẽ nói, từ từ tìm cách thả ra mới xong”. Bèn ra lệnh “Phải bắt sống từng người, không được giết chết ai cả”. Đám thân binh truyền lệnh đi. Vi Tiểu Bảo lại thêm một câu “Nhất là với phụ nữ, càng không

được sát thương". Y liếc nhìn về mặt của bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản, không kìm được thoáng đỏ mặt, nghĩ thầm "Các người yên tâm, lần này không phải như trên đảo Thần Long, trúng mỹ nhân kế bị bắt đầu".

Y dắt quần hùng Thiên địa hội tới đầu đường núi phía đông xem chiến trận, chỉ thấy trên lưng núi có hơn một trăm người xông mau xuống. Quân sĩ đã được lệnh của chủ tướng, không dám bắn tên, chỉ tràn ra cản lại, chỉ nghe tiếng la hét quát tháo chỗ này tắt xuống chỗ kia trôi lên, những người xông xuống đều rơi xuống hầm, bị quân câu liêm thương móc lên bắt sống. Vì Tiểu Bảo muốn xem có Tăng Nhu bị bắt không, nhưng cách quá xa không nhìn thấy rõ.

Đột nhiên thấy một người nhảy nhót như bay, từ cây đại thụ này nhảy qua cây đại thụ khác, lộn xuống chân núi, quan binh sẵn lên chặn lại, nhưng người ấy vô cùng nhanh nhẹn, không sao chặn được. Huyền Trinh đạo nhân khen "Thân thủ hay quá!".

Người ấy càng lúc càng tới gần, nhìn thấy chỉ còn vài mươi trượng nữa là xuống tới chân núi. Tiền Lão Bản nói "Người này võ công cao cường như thế, chẳng lẽ là Tư Đồ Bá Lôi?". Từ Thiên Xuyên nói "Ngoài Tư Đồ lão anh hùng, e người khác không có được...", câu nói chưa dứt, Tôn Tư Khắc đột nhiên kêu lên "Người này giống như vệ sĩ của Ngô Tam Quế". Trong lúc nói chuyện, người kia đã tới còn cách vài trượng.

Vì Tiểu Bảo quát "Bắt sống y trước rồi sẽ nói!". Quần hùng Thiên địa hội đổ ra bao vây.

Người kia tay múa cương đao, mỗi đao chém ngã một tên quân Tôn Tư Khắc cầm trường thương xông lên, nhìn

thấy rõ mặt mũi y, kêu lên “Ba Lãng Tinh, ngươi làm gì ở đây?”. Người này chính là vệ sĩ Ba Lãng Tinh tùy tùng thân tín của Ngô Tam Quế. Y lớn tiếng quát “Ta vâng tuồng lệnh của Bình Tây thân vương, trừ hại cho triều đình, giết chết phản tặc Tư Đồ Bá Lôi. Tại sao các ngươi cản trở ta?”.

Bọn Từ Thiên Xuyên nghe thấy đều hoảng sợ giật nảy mình, chỉ thấy ở hông y treo một cái đầu máu thịt bê bết, cũng không biết có phải là đầu Tư Đồ Bá Lôi không. Mọi người nhất tề sấn lên, vây y vào giữa.

Tôn Tư Khắc nói “Vi Đô thống đang ở đây, buông đao xuống, bước tới tham kiến, chờ nghe Đô thống đại nhân phát lạc”.

Ba Lãng Tinh nói “Được!”, rồi tra đao vào vỏ, rảo chân bước về phía Vi Tiểu Bảo, lớn tiếng nói “Tham kiến Đô thống đại nhân “. Vi Tiểu Bảo nói “Người ở đây..”. Ba Lãng Tinh đột nhiên nhảy xổ tới, hai tay chụp vào giữa mặt và trước ngực Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ái chà, mẹ ơi!”, xoay người bỏ chạy. Ba Lãng Tinh võ công cao cường, soạt một tiếng, tay trái đã xé rách một mảnh vải áo trên vai y, tay phải chụp lướt qua đỉnh đầu y, đột nhiên bên trái có một phát cước đá tới, thế rất mau lẹ. Ba Lãng Tinh nghiêng người tránh qua, người ấy lại đập tới một quyền, chính là Phong Tế Trung. Ba Lãng Tinh vung tay gạt ra, thân hình loạng choạng, đột nhiên sau lưng bị siết chặt, đã bị Từ Thiên Xuyên nắm cứng, Tiền Lão Bản vươn chỉ xĩa vào ngực y. Ba Lãng Tinh hự một tiếng. Phong Tế Trung chân trái quét ngang, Ba Lãng Tinh đứng không vững ngã lăn xuống đất. Tiền Lão Bản đè chặt y xuống, bọn thân binh xúm lại trối y, đẩy tới trước mặt Vi Tiểu Bảo.

Ba Lãng Tinh lớn tiếng nói “Đại quân của Bình Tây vương nay mai sẽ kéo tới, lúc ấy tất cả các người sẽ chết không có đất chôn, nên biết thời cuộc, mau mau đầu hàng đi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Bình Tây vương khởi binh rồi à, ta vẫn không biết đấy ! Lão nhân gia người vẫn khỏe mạnh chứ?”. Ba Lãng Tinh thấy y thần sắc ôn hòa, nhất thời không hiểu dụng ý của y, nói “Khâm sai đại thần, người đã tới Côn Minh, Bình Tây vương cũng rất coi trọng người, người là người thông minh, sao lại đi làm nô tài cho người Thát Đát. Nên mau mau quy thuận Bình Tây vương đi”. Từ Thiên Xuyên đá vào hông y một cước, quát “Thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế hèn hạ vô sỉ, người làm nô tài cho y, lại càng vô sỉ”.

Ba Lãng Tinh cả giận, quay đầu lại phun nước bọt vào Từ Thiên Xuyên. Từ Thiên Xuyên nghiêng người tránh qua, bãi nước bọt phun trúng mặt một tên thân binh. Vi Tiểu Bảo nói “Ba lão huynh, có lời gì cứ nói, không cần nổi giận, người muốn ta quy hàng Bình Tây vương cũng không phải không thể thương lượng. Người tới núi Vương Ốc làm gì thế?”. Ba Lãng Tinh nói “Nói với người cũng không hề gì, dù sao ta cũng giết Tư Đồ Bá Lôi rồi”, nói xong liếc cái đầu người đeo ở hông một cái. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao Bình Tây vương lại muốn giết y?”. Ba Lãng Tinh nói “Người theo ta đi gặp Bình Tây vương, tự nhiên lão nhân gia người sẽ nói với người”.

Bọn Từ Thiên Xuyên cả giận, vung quyền định đánh. Vi Tiểu Bảo đưa mắt ra hiệu cản lại, sai thân binh đẩy Ba Lãng Tinh vào doanh thăm vấn. Nào ngờ người này mưu phần quật cường, rất trung thành với Ngô Tam Quế, chỉ khuyên Vi Tiểu Bảo đầu hàng, ngoài ra không

chịu thổ lộ nửa câu. Lục soát trong người y lấy được một tờ văn thư có đóng dấu son, Vi Tiểu Bảo sai người đọc lên, té ra là ngụy chiếu của Ngô Tam Quế viết, phong Tư Đồ Bá Lôi làm Khai quốc tướng quân. Hỏi y văn thư này ở đâu ra, Ba Lãng Tinh trừng mắt không đáp. Vi Tiểu Bảo thấy không hỏi được gì bèn sai áp giải y ra ngoài, đem những người bị bắt còn lại tra khảo, rốt lại cũng có người chịu đòn không nổi nói ra.

Nguyên là Ngô Tam Quế sắp xếp khởi quân tạo phản, sai tùy tùng thân tín là Ba Lãng Tinh mang một toán thủ hạ nhỏ tới gặp bộ thuộc cũ của mình là Tư Đồ Bá Lôi, muốn y hưởng ứng, lại dặn Ba Lãng Tinh nếu Tư Đồ Bá Lôi vâng lệnh thì không gì tốt hơn, nếu không cứ giết chết y để đề phòng âm mưu bị tiết lộ. Tư Đồ Bá Lôi nghe nói dấy quân phản Thanh mười phần mừng rỡ, lập tức hưởng ứng cùng nhau khởi nghĩa, nhưng vừa hỏi chi tiết, mới biết Ngô Tam Quế không phải muốn khôi phục nhà Minh mà là muốn tự làm hoàng đế, danh hiệu Khai quốc tướng quân đã cho thấy rất rõ. Tư Đồ Bá Lôi không chịu nhận ngụy chiếu, bảo Ba Lãng Tinh về báo với Ngô Tam Quế, nếu tôn phù hậu duệ của vua Minh thì nhất định y sẽ làm tiên khu, muôn chết cũng không từ chối. Nhưng Ngô Tam Quế năm xưa giết hại Quế vương, bây giờ lại muốn làm hoàng đế, thì các chí sĩ trung thành với nhà Minh trong thiên hạ nhất định không chịu quy phục.

Ba Lãng Tinh khuyên vài câu, Tư Đồ Bá Lôi đập bàn mắng lớn, nói Ngô Tam Quế làm mất giang sơn nhà Minh, tội không tha được, nếu sửa bỏ lỗi trước thì còn có thể lấy công chuộc tội, nếu không nhất định sẽ bị ăn thịt lột da. Ba Lãng Tinh không nói nữa, đêm ấy nhân lúc Tư Đồ Bá Lôi

không đề phòng, đột nhiên giết chết y, cắt lấy thủ cấp, suất lãnh đồng bọn trốn xuống núi. Đệ tử phái Vương Ốc bị bắt ngờ, không đuổi theo kịp. Không ngờ lúc ấy quân Thanh đang vây núi, thuộc hạ của Ngô Tam Quế đều bị bắt hết. Ba Lăng Tinh đột nhiên tập kích Vi Tiểu Bảo, dụng ý là bắt sống chủ soái để uy hiếp mà thoát thân.

Vi Tiểu Bảo hỏi rõ tình tiết xong, triệu tập quần hùng Thiên địa hội bí mật bàn bạc. Lý Lực Thế nói “Vi Hương chủ, Tư Đồ lão anh hùng là người trung nghĩa, bất hạnh bị mất mạng dưới tay kẻ gian, chúng ta nên chôn cất y tử tế mới phải”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta có một chủ ý”, lúc ấy bèn nói kế sách ra. Quần hùng cùng vỗ tay khen hay, lập tức chia nhau đi lo liệu.

Hôm ấy quan binh không tấn công. Người phái Vương Ốc vì thủ lãnh bị giết nên hoảng loạn, chỉ đành giữ chặt cửa núi.

Sáng sớm hôm sau, Vi Tiểu Bảo suất lãnh quần hùng Thiên địa hội và một đội quân sĩ Kiêu kỵ doanh mang theo đồ vật, lên tới lưng núi sai quân sĩ đóng lại chờ lệnh, rồi cùng bọn Từ Thiên Xuyên và thân binh lên núi.

Đi được hơn một dặm, chỉ thấy hơn mười đệ tử phái Vương Ốc tay cầm binh khí đứng chặn ngang đường. Từ Thiên Xuyên một mình bước tới, hai tay đưa một tờ thiếp màu trắng qua, trên thiếp viết “Văn sinh Vi Tiểu Bảo suất lãnh bọn Lý Lực Thế, Kỳ Thanh Bưu, Huyền Trinh đạo nhân, Phong Tế Trung, Phàn Cương, Tiền Lão Bản, Cao Ngạn Siêu kính cẩn tới bái tế trước linh vị Tư Đồ lão

anh hùng". Đệ tử phái Vương Ốc thấy dường như người tới không có ý thù địch, phía sau lại có người khiêng một chiếc quan tài, lại có các thục hương nén giấy tiền vàng bạc, không kìm được lấy làm ngạc nhiên, nói "Xin các vị đứng chờ, tại hạ lên bẩm báo". Lập tức có một người chạy mau lên núi, số còn lại vẫn giữ chặt đường núi. Bọn Vi Tiểu Bảo lui lại mười bước, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Qua không bao lâu, trên núi có mấy mươi người đi xuống, người đi đầu chính là Tư Đồ Hạc đã gặp trước kia. Y là con Tư Đồ Bá Lôi, thủ lãnh trên núi qua đời, phái Vương Ốc tự nhiên do đương gia y làm chủ. Hai con mắt lão liên của Vi Tiểu Bảo chỉ nhìn ra sau lưng y, thấy một cô nương thân hình tha thuột, đầu cài hoa trắng, chính là Tăng Nhu, bất giác trong lòng vui mừng.

Tư Đồ Hạc cao giọng nói "Các vị tới tề xứ, là có ý gì?". Nói xong đặt tay lên chuôi kiếm. Tiền Lão Bản bước lên ôm quyền nói "Tệ thượng Vi quân được tin Tư Đồ lão anh hùng bị kẻ gian hãm hại, vô cùng đau xót, suất lãnh bọn tại hạ tới bái tế trước linh vị lão anh hùng". Tư Đồ Hạc nhìn Vi Tiểu Bảo đứng phía xa một cái, nói "Y là quan viên của triều đình Thất Sát, suất lãnh quan binh vây núi, nhất định không có ý tốt. Các người định dùng gian kế, nhưng bọn ta không mắc lừa đâu".

Tiền Lão Bản nói "Xin hỏi hung thủ sát hại Tư Đồ lão anh hùng là ai?". Tư Đồ Hạc nghiêng rằng nghiêng lợi nói "Là Ba Lăng Tinh vệ sĩ của Ngô Tam Quế và một đám gian tặc thủ hạ của y". Tiền Lão Bản gật đầu nói "Tư Đồ thiếu hiệp không tin hảo ý của tệ thượng, cũng không trách được. Bọn ta cứ trình phẩm vật tế lễ trước đã", rồi quay đầu gọi "Mang lên đây!".

Hai tên thân binh đẩy một người từ từ đi tới. Người này tay chân đều đeo xiềng sắt, trên đầu phủ một tấm vải đen. Đệ tử phái Vương Ốc đều lấy làm ngạc nhiên, không biết đối phương giở trò ma gì. Người ấy đi tới sau lưng Tiền Lão Bản, thân binh kéo xiềng giữ lại không cho y đi nữa. Tiền Lão Bản nói “Mời Tư Đồ thiếu hiệp nhìn xem”, rồi đưa tay kéo tấm vải đen phủ trên đầu y xuống, chỉ thấy người ấy tròng mắt giận dữ, chính là Ba Lãng Tinh.

Bọn đệ tử phái Vương Ốc vừa nhìn thấy, nhao nhao tức giận quát “Là thằng gian tặc này ! Mau giết y đi !”. Tiếng loảng xoảng vang lên, mọi người đều rút binh khí ra xông tới, định loạn kiếm phân thân Ba Lãng Tinh.

Tư Đồ Hạc giang hai tay ra một cái, nói “Khoan đã !”. Rồi ôm quyền hỏi Tiền Lão Bản “Các hạ bắt được gian tặc, không biết định xử trí thế nào ?”. Tiền Lão Bản nói “Tệ thượng vốn kính ngưỡng Tư Đồ lão anh hùng, hôm trước lại có duyên gặp mặt thiếu hiệp một lần, hôm nay bắt được gian tặc hành hung và bọn ác tặc y mang theo, muốn băm thịt lột da tất cả bọn chúng trước linh vị Tư Đồ lão anh hùng để an ủi anh linh lão anh hùng trên trời”. Tư Đồ Hạc sùng sốt, nghĩ thầm trên đời làm gì có chuyện tốt đẹp thế này ? Y nghiêng đầu nhìn Ba Lãng Tinh, trong lòng nửa tin nửa ngờ, nghĩ thầm “Người Thát Đát giáo hoạt, nhất định có mưu gian”.

Ba Lãng Tinh đột nhiên ngoác miệng cười lớn “Con mẹ ngươi, ngươi nhìn lão tử cái gì, thằng đầy tớ già cha ngươi là lão tử giết đấy...”.

Tiền Lão Bản tay phải ra một quyền đập vào lưng y, chân trái phi ra đá vào mông y. Ba Lãng Tinh tay chân

bị trời, không sao né tránh, thân hình chúi về phía trước ngã xuống bên cạnh Tư Đồ Hạc, không bò dậy nổi.

Tiền Lão Bản nói “Đây là một chút lễ vật nhỏ của tề thượng, tên gian tặc này tùy ý các hạ xử trí”, rồi quay đầu gọi “Mang cả lên đây!”. Một đội thân binh áp giải hơn một trăm phạm nhân đeo xiềng tới, người nào trên đầu cũng đều phủ một mảnh vải đen. Gỡ tấm vải đen xuống để lộ mặt mũi ra, thì đều là thuộc hạ của Ba Lăng Tinh. Tiền Lão Bản nói “Xin Tư Đồ thiếu hiệp cứ mang cả đi thôi”.

Đến nước này thì Tư Đồ Hạc không còn nghi ngờ gì nữa, hướng về Vi Tiểu Bảo phía xa khom lưng nói “Thịnh tình của tôn giá, tề phái cảm kích khôn xiết”, nghĩ thầm “Y đưa tới cho bọn mình một món nhân tình lớn thế này, không biết là muốn bọn mình làm gì, chẳng lẽ muốn bọn mình đầu hàng người Thát Đát à? Chuyện đó thì ngàn vạn lần không thể”.

Vi Tiểu Bảo rảo bước tới làm lễ, nói “Hôm trước gieo xúc xắc với Tư Đồ huynh và Tăng cô nương, vẫn ghi nhớ trong lòng, chỉ mong có hôm nào lại chơi ván nữa”, rồi chỉ vào chiếc quan tài sau lưng, nói “Di thể của Tư Đồ lão anh hùng là trong chiếc quan tài kia, xin khiêng lên núi chắp vào thân thể để an táng”.

Tư Đồ Bá Lôi đầu mình hai nẻo, đầu bị Ba Lăng Tinh mang xuống núi, đệ tử phái Vương Ốc không ai không bị phần cùng cực. Tư Đồ Hạc vẫn sợ có âm mưu gian trá, bước tới cạnh quan tài, thấy nắp quan tài vẫn chưa đóng đinh, bèn mở ra nhìn, quả thấy rõ ràng đầu phụ thân trong đó, bất giác đau lòng, lay phục xuống đất, buông tiếng khóc lớn. Đám đệ tử còn lại thấy như thế, cũng nhất tề quỳ xuống khóc lóc.

Tư Đồ Hạc đứng thẳng lên, gọi bốn người sư đệ tới khiêng quan tài lên núi, nói với Vi Tiểu Bảo “Mời tôn giá tới trước linh vị tiên phụ thắp một nén hương”. Vi Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là phải tới dập đầu trước linh vị của lão anh hùng”. Rồi sai thân binh chờ ở đó, chỉ dắt Song Nhi và huynh đệ Thiên địa hội theo Tư Đồ Hạc lên núi.

Vi Tiểu Bảo bước tới cạnh Tăng Nhu, hạ giọng nói “Tăng cô nương, chào cô!”. Tăng Nhu trên mặt ngấn nước mắt chưa khô, hai mắt sưng húp, đáng vẻ rất đáng thương, ngẩng đầu lên sụt sịt nói “Người... người là Hoa Sai, Hoa Sai tướng quân?”. Vi Tiểu Bảo cả mừng nói “Cô nhớ tên ta à?”. Tăng Nhu cúi đầu ờ một tiếng, mặt hơi đỏ lên.

Nàng đỏ mặt lên như thế, Vi Tiểu Bảo lập tức trong lòng ngây ngất “Tại sao cô ta gặp mình lại đỏ mặt? Đàn ông cười hì hì, Chẳng phải tốt lành gì, Đàn bà mặt ửng hồng, Trong lòng đang nhớ chồng. Chẳng lẽ cô ta muốn mình làm chồng cô ta? Không biết xúc xắc mình cho cô ta có còn không?”. Bèn hạ giọng hỏi “Tăng cô nương, vật ta cho cô lần trước có còn không?”. Tăng Nhu lại đỏ mặt, quay đầu đi hỏi “Vật gì? Ta quên rồi”. Vi Tiểu Bảo cảm thấy thất vọng, thở dài một tiếng. Tăng Nhu quay đầu lại, cười khê một tiếng, hạ giọng nói “Biệt thập!”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, bất giác trong lòng ngứa ngáy, hạ giọng nói “Ta là Biệt thập, cô là Chí tôn!”. Tăng Nhu không ngó ngang gì tới y nữa, bước mau lên trước, đi bên cạnh Tư Đồ Hạc.

Núi Vương Ốc bốn bên dựng đứng, hình thù giống cái lọng trên xe bậc vương giả nên có tên như thế, đỉnh cao nhất gọi là Thiên đàn, phía đông có ngọn Nhật Tinh, phía tây có ngọn Nguyệt Hoa. Đoàn người theo Tư Đồ Hạc tới hang Vương Mẫu phía bắc Thiên đàn. Trên đường từng

xanh bạch biếc, cảnh núi thanh u. Núi Vương Ốc trong sách của Đạo gia được gọi là “Thanh hư có hang trời nhỏ”, đứng đầu ba mươi sáu hang núi đẹp nhất trong thiên hạ, tương truyền là nơi Hoàng Đế gặp Vương Mẫu. Người phái Vương Ốc cư trú trong các hang núi cạnh hang Vương Mẫu, mùa đông ấm mùa hè mát, hơn hẳn ở trong nhà.

Linh vị của Tư Đồ Bá Lôi đặt trong hang Vương Mẫu. Bọn đệ tử đem dầu y khâu vào thân thể rồi liệm xác.

Vì Tiểu Bảo suất lãnh huynh đệ Thiên địa hội tới trước linh vị thắp hương tế bái, quỳ xuống dập đầu, nghĩ thầm “Muốn lấy lòng Tăng cô nương thì phải càng bi thương càng tốt”. Giả khóc vốn là bản lãnh cầm tay của y, nghĩ tới chuyện bị con dī già đánh đập tàn nhẫn mấy lần trong cung, mối nguy hiểm khi bị Hồng giáo chủ bắt, sự rủi ro lúc bị Phương Di đánh lừa, nổi bất lực vì A Kha chỉ thương yêu Trịnh Khắc Sảng, bất giác đau lòng, buông tiếng khóc lớn. Lúc mới khóc còn hơi gương gao, nhưng vừa khóc được là lập tức thuận lý thành chương, càng khóc càng thảm thiết, vừa khóc vừa nói “Tư Đồ lão anh hùng, từ lâu vẫn bồi đã nghe nói người là một vị trung thần nghĩa sĩ, một bậc đại anh hùng hảo hán. Năm xưa nhìn thấy kiếm pháp của công tử hơn người, lại biết người võ công cao cường, chỉ mong được thu nhận làm môn hạ, làm một tên đệ tử, học vài chiêu võ công, cũng đủ mở mày mở mặt trên giang hồ. Nào ngờ lão nhân gia người lại bị gian tặc hại chết, hu hu... hu hu..., thật khiến người ta đau lòng quá đi”.

Bọn Tư Đồ Hạc, Tăng Nhu vốn đã thương tâm cực điểm, nghe y khóc lóc như thế, lập tức trong hang Vương Mẫu tiếng khóc vang trời, tiếng gào động đất. Bọn Từ Thiên Xuyên, Tiền Lão Bản vốn không định khóc, nhưng

không kìm được bị nổi bi thiết của mọi người làm xúc động, cũng rung rung nước mắt.

Vi Tiểu Bảo dấm ngực giẫm chân, khóc lớn không thôi, đến nỗi bọn đệ tử phái Vương Ốc không ngừng khuyên giải mới chịu nín. Y kéo Ba Lăng Tinh ra, lấy một thanh cương đao đưa vào tay Tư Đồ Hạc, nói "Tư Đồ thiếu hiệp, người giết thẳng gian tặc này đi, để báo thù cho lệnh tôn".

Tư Đồ Hạc một đao chém rụng đầu Ba Lăng Tinh, đặt lên trên bàn thờ. Bọn đệ tử phái Vương Ốc hướng về Vi Tiểu Bảo lạy tạ.

Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi, vốn cũng không nghĩ ra được kế sách mua chuộc lòng người này, đây là y bắt chuộc theo vở *Ngọa Long điếu hiếu*. Sau khi Chu Du bị Gia Cát Lượng chọc giận mà chết, Gia Cát Lượng đích thân tới cửa Sài Tang tế bái, khóc lóc rất đau xót, khiến các tướng Đông Ngô ai cũng cảm kích. May là bài văn tế mà Gia Cát Lượng đọc trong vở ấy quá dài, văn chương lại quá cổ nhả, Vi Tiểu Bảo không nhớ được câu nào, nếu không thì đã theo đúng bài bản đọc ra trên núi Vương Ốc, lập tức lôi đuôi chồn rồi.

Đến lúc ấy, mọi người trong phái Vương Ốc tự nhiên cảm ơn đội đức của y, hướng hồ hôm trước Vi Tiểu Bảo đã bắt được bọn Tư Đồ Hạc rồi lại tặng tiền thả đi, đã có ân tình rất lớn. Nhưng y là quan lớn của nhà Thanh mà vì sao lại như thế thì mọi người thủy chung vẫn không sao hiểu được. Tiền Lão Bản gọi Tư Đồ Hạc qua một bên, nói rõ bọn mình là huynh đệ Thanh Mộc đường trong Thiên địa hội. Nhưng Vi Tiểu Bảo làm quan trong triều, thân phận của y thì không nói ra được, e bị tiết lộ

làm hồng việc lớn, chỉ hàm hồ nói y là người cực kỳ nghĩa khí, “Thân ở doanh Tào lòng ở Hán”, các huynh đệ đều coi y là bạn tốt. Tư Đồ Hạc nghe xong sực hiểu ra, lại luôn miệng cảm tạ, lúc ấy ăn nói thật lòng, so với thái độ nghi ngờ lúc mới rồi thì khác hẳn.

Kế bàn tới chuyện xuất xứ của phái Vương Ốc từ nay trở đi, Tư Đồ Hạc nói bản phái vừa gặp đại tang, lại gặp chuyện quan binh vây núi, cũng không nghĩ tới chuyện đó nữa. Tiền Lão Bản hơi hé ra ý rủ mời. Thiên địa hội oai danh lừng lẫy trên giang hồ, là lãnh tụ không chính thức của việc phản Thanh phục Minh đương thời, phái Vương Ốc trước nay vẫn kính phục, cũng là chí đồng đạo hợp. Tư Đồ Hạc nghe thấy cả mừng, bèn bàn bạc với các sư huynh đệ lớn tuổi trong phái, mọi người đều tán thành, y liền lập tức nói với Tiền Lão Bản xin gia nhập Thiên địa hội. Đến lúc ấy Tiền Lão Bản mới nói rõ với y, Vi Tiểu Bảo chính là Hương chủ Thanh Mộc đường.

Sau buổi trưa hôm ấy, Thanh Mộc đường Thiên địa hội đại khai hương đường trong hang Vương Mẫu, kết nạp mọi người phái Vương Ốc vào hội. Sau khi mọi người lạy chào Hương chủ, thì đều là bộ thuộc của Vi Tiểu Bảo. Y trong lòng vui mừng, uống rượu kết minh xong, lại muốn mở sòng đánh bạc một phen với các huynh đệ mới. Bọn Lý Lực Thế, Tiền Lão Bản vội vàng can ngăn, nói đánh bạc vui vẻ náo nhiệt thì không khỏi có chỗ bất kính với Tư Đồ Bá Lôi vừa qua đời.

Vi Tiểu Bảo không đánh bạc được, hơi thấy cụt hứng, hỏi về việc nên thu xếp phái Vương Ốc thế nào. Lý Lực Thế nói “Núi Vương Ốc ở chỗ giáp giới hai tỉnh Sơn Tây, Hà Nam, không thuộc sự quản hạt của Thanh Mộc đường chúng

ta. Theo quy củ của bản hội, ra khỏi địa giới thu nhận huynh đệ vào hội không hề gì, nhưng huynh đệ các đường không được ra khỏi địa giới làm việc, tốt nhất là từ nay trở đi Tư Đồ huynh đệ các vị dời tới ở tỉnh Trục Lệ". Vi Tiểu Bảo nói "Tư Đồ đại ca, bây giờ bọn ta phải đi Dương Châu xây một ngôi Trung liệt từ cho Sử Các bộ. Xây xong ngôi từ đường này, mọi người sẽ đi đánh Ngô Tam Quế".

Tư Đồ Hạc đứng lên, cao giọng nói "Vi Hương chủ đi đánh Ngô Tam Quế, thuộc hạ xin làm tiên phong, suất lãnh các huynh đệ tử muội liều mạng sống chết với thằng ác tặc Ngô Tam Quế, báo thù rửa hận cho tiên phụ".

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ nói "Thế thì không gì tốt hơn, các vị theo ta đi Dương Châu thôi. Chỉ có điều phải mặc trang phục quan binh Thát Đát, chịu ủy khuất một chút". Tư Đồ Hạc nói "Để đánh Ngô Tam Quế thì có phải chịu ủy khuất hơn cũng cam lòng. Vi Hương chủ làm quan Thát Đát, bọn ta cũng làm quân Thát Đát. Huống hồ Lý đại ca, Từ đại ca các vị không phải cũng cải trang làm quân Thát Đát sao?".

Chiều hôm ấy mọi người chôn cất Tư Đồ Bá Lôi xong, thu thập xuống núi. Dân ông biết võ công thì theo Vi Tiểu Bảo tới Dương Châu, người già và phụ nữ trẻ con thì tới phủ Bảo Định chọn đất an cư, ở đó có phân đà của Thanh Mộc đường Thiên địa hội, sẽ có người sắp xếp yên ổn.

Vi Tiểu Bảo nói với bọn Trương Dũng rằng bọn phi đồ núi Vương Ôc thấy đại quân vây chặt, biết khó thoát thân, qua một phen y thuyết phục, mọi người đều đầu hàng. Y đã chiêu an họ, thu nhận làm quan binh. Bọn Trương Dũng đều chúc mừng y, nói Đô thống đao không vậy máu mà bình định được bọn ác phi hung hãn trên

núi Vương Ốc, lập được công lớn. Vì Tiểu Bảo nói “Đây là công lao của bốn vị tướng quân, nếu không phải là các người vây chặt chung quanh, bọn phỉ chấp cánh cũng không bay được thì nhất định họ cũng không chịu đầu hàng đâu. Để huynh đệ báo về triều đình, ai cũng sẽ được thăng thưởng”. Bốn tướng cả mừng, biết Thượng thư bộ Binh Minh Châu đối với y thì ra sức lấy lòng, chỉ cần Vi Đô thống tâu báo công lao thì nhất định bộ Binh sẽ bàn thưởng hạng ưu.

Vi Tiểu Bảo lúc đầu lo Tăng Nhu theo đám phụ nữ trẻ con trong phái Vương Ốc tới phủ Bảo Định an cư, nhưng nếu chỉ định nàng cùng tới Dương Châu thì có chỗ không nói ra được. Đến khi thấy nàng đổi mặc nam trang, đi cùng với bọn Tư Đồ Hạc, trong lòng nói không hết sự vui mừng. Trên đường đi, y cố tìm cơ hội trò chuyện gần gũi nàng. Nhưng Tăng Nhu không rời khỏi bọn sư huynh đệ một bước, gặp y thì chỉ then thò mỉm cười không nói câu nào. Vì Tiểu Bảo muốn nói với nàng vài câu thân thiết nhưng thủy chung vẫn không có dịp, bất giác trong lòng ngứa ngáy. Nếu y chỉ là chủ soái quân Thanh thì đã sớm mượn việc công làm chuyện riêng, điều một tên thân binh vào doanh hầu hạ, nhưng thân là Hương chủ Thiên địa hội, chọc gheo phụ nữ trong hội là điều bị nghiêm cấm, trước mặt các huynh đệ cũng khó coi, nên chỉ đành nuốt nước bọt khan, chờ cơ hội tốt.

Hồi 39

*Tiền bối tâm tình như lược chải
Tiểu sinh tung tích tựa bèo trôi*

Dọc đường quan viên đưa đón, biếu xén hậu hĩ. Vi Tiểu Bảo tự nhiên người tới thì không cự tuyệt, dềnh dàng xuống nam, hành lý ngày càng nặng. Đối với huynh đệ trong Thiên địa hội, Vi Tiểu Bảo nói chúng ta làm bại hoại việc lại trị của người Thát Đát, quà biếu thu nhận càng nhiều, bách tính lại càng oán hờn, quan viên các nơi tiếng tăm không tốt, tương lai khỏi nghĩa tạo phản, càng dễ thành công. Bọn Từ Thiên Xuyên đều thấy rất đúng.

Mấy hôm sau, đã tới Dương Châu. Từ Tổng đốc Lương Giang Ma Lặc Cát, Tuần phủ Giang Ninh Mã Hựu trở xuống Bố chánh sứ, Án sát sứ, Học chính, Tri đạo, Lương đạo, Hà công đạo Hoài Dương, Tri phủ Dương Châu, Tri huyện Giang Đô cho tới võ quan các cấp đều đã sớm được tin, ra ngoài thành vài dặm đón tiếp.

Hành viên của Khâm sai đặt ở nha môn Đạo đài đạo Hoài Dương, Vi Tiểu Bảo cảm thấy quá gò bó, chỉ nghỉ lại một đêm thì nói với Đạo đài muốn chuyển qua chỗ khác. Y nghĩ nơi đóng hành viên không gì bằng ở trong Lệ Xuân viện, nhà vua cho Mặc áo gấm về làng, nên trở về nơi ở cũ là vinh dự nhất. Nhưng Khâm sai đại thần lại đóng hành viên trong kỹ viện thì rốt lại cũng không nói ra được, nghĩ thầm ngày trước lúc ở Dương Châu, hùng tâm đại chí vẫn ôm ấp trong lòng thì ngoài việc mở vài nhà kỹ viện là nhỏ sạch thuộc được trong vườn thuộc được trước chùa Thiên Trí.

Thuộc được Dương Châu nổi tiếng thiên hạ, vườn thuộc được trước chùa Thiên Trí là bề thế nhất, hàng ngàn giống thuộc được nổi tiếng, hoa to như cái bát. Năm Vi Tiểu Bảo mười tuổi từng cùng một lũ trẻ con nghịch ngợm tới đó chơi, thấy thuộc được nở rất đẹp, liền bẻ hai đóa cầm chơi, bị hòa thượng trong chùa nhìn thấy giật lại, còn đánh y mấy tát. Vi Tiểu Bảo vừa đá vừa cắn, đánh nhau ầm ĩ với hòa thượng ấy, bị đại hòa thượng to béo ấy đè xuống đất, đá cho vài đá. Bọn trẻ con la ó sấn tới, nhờ bừa thuộc được. Hòa thượng kia kêu ầm lên, trong chùa có một đám hòa thượng và nhà bếp đổ ra, tay cầm gậy gộc, đánh đuổi bọn trẻ nghịch ngợm. Vi Tiểu Bảo vì là thủ phạm đứng đầu, bị đánh không ít, trên đầu sưng vù một cục, trở về Lệ Xuân viện lại bị mẹ phạt phải nhịn đói một bữa. Tuy sau cùng y cũng vào nhà bếp ăn vụng một bữa thật no, nhưng đối với việc “Chùa Thiên Trí hái hoa chịu nhục” ấy lại cảm thấy nhục nhã. Hôm sau lại tới trước chùa, đứng xa xa ngoác miệng chửi lớn, chửi từ mẹ Phật Như Lai tới con

gái hòa thượng, nói “Rồi có một ngày lão tử sẽ nhổ sạch thược dược trước chùa, đập ngôi chùa thối tha của các người thành đất bằng, cuốc lên làm hố phân”, chửi đến lúc hòa thượng trong chùa đổ ra, y ba chân bốn cẳng bỏ chạy mới thôi.

Qua vài năm, y cũng đã quên chuyện ấy. Hôm ấy trở về Dương Châu, muốn chọn chỗ làm hành viên mới nhớ tới chùa Thiên Trí, lập tức nói với Tri đạo Hoài Dương, có ý tới giày xéo một phen. Viên Đạo dài ngẫm nghĩ “Chùa Thiên Trí là nơi Phật môn thắng địa, cổ sát ngàn năm. Khâm sai tới đóng, chỉ e sẽ biến nơi đó thành một trường hồ đồ”. Liền nói “Bẩm đại nhân, chùa Thiên Trí phong cảnh quả thật rất đẹp, đại nhân cao kiến, ty chúc quả rất khâm phục. Có điều nếu ở trong chùa thì việc ăn uống e không tiện lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Có gì là không tiện? Dời Bồ tát trong chùa đi là được rồi”. Viên Đạo dài nghe nói dời Bồ tát trong chùa đi, càng hoảng sợ nhảy dựng lên, nghĩ thầm nếu gây ra tai họa, bách tính trong thành Dương Châu công phần thì khó mà thu xếp, lúc ấy lập tức tươi cười thỉnh an, hạ giọng nói “Bẩm đại nhân, yên hoa Dương Châu nổi tiếng thiên hạ. Đại nhân suốt trên đường vất vả mới tới tề xứ, ty chúc tự nhiên phải hết lòng hầu hạ, đã chọn được không ít cô nương xinh đẹp giỏi đàn hát để hầu đại nhân thưởng giám. Trong chùa thì giường thô ghế cứng, e là rất chán”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm kể cũng có lý, cười nói “Theo người thấy thì hành viên đặt ở đâu là được?”. Viên Đạo dài nói “Trong các thương nhân buôn muối ở Dương Châu có một người họ Hà, Hà Viên trong nhà y được gọi là đứng đầu các danh viên ở Dương Châu. Y có ý lấy lòng

Khâm sai đại nhân, đã chuẩn bị rất chu đáo, mong mọi đại nhân quang lâm. Chỉ là y quan chức quá nhỏ, không dám mở lời. Nếu đại nhân không chê bỏ, thì không ngại gì cứ dời giá tới xem thử”.

Thương nhân buôn muối họ Hà giàu có, Vi Tiểu Bảo lúc nhỏ thường đi ngang ngoài tường nhà y, nghe bên trong vang ra tiếng đàn sáo du dương, mười phần hăm mộ, chỉ là không có cơ duyên bước vào nhìn một lần, lúc ấy liền nói “Hay lắm, vậy cứ tới đó ở vài hôm, nếu không vừa ý thì chúng ta sẽ dời đi là được. Dương Châu có nhiều thương nhân buôn muối, tất cả chúng ta tới đó ăn ở cũng không hết của cải của họ đâu”.

Trong Hà Viên lầu gác chạm mây, suối đá quanh co, phòng ốc trang nhã, kiến trúc khéo đẹp, vừa nhìn là biết mỗi tấc đất cũng tốn không ít vàng ròng bạc trắng. Vi Tiểu Bảo vô cùng vừa ý, sai thân binh tùy tùng đều ở trong vườn, bốn võ tướng bọn Trương Dũng suất lĩnh quan quân chia nhau đóng trong công sở nhà dân chung quanh.

Lúc ấy Dương Châu phồn hoa, đứng đầu thiên hạ. Từ thời Đường đã có câu “Mười dặm rèm châu, hăm bốn lỗ cầu trăng gió”. Đến đầu thời Thanh, thương nhân buôn muối đất Hoài tập trung ở đó, lại càng hưng thịnh. Theo sử sách ghi chép, cuối thời Minh phủ Dương Châu có hơn ba mươi bảy vạn năm ngàn đình (đàn ông từ mười sáu tuổi trở lên), lúc nhà Thanh thay thế nhà Minh, Dương Châu bị quân Thanh tàn sát, năm Thuận Trị thứ ba chỉ còn chín ngàn ba trăm hai mươi đình, đến năm Khang Hy thứ sáu lại tăng lên tới có hơn ba mươi chín vạn bảy ngàn chín trăm

đình, không những nguyên khí đã hoàn toàn khôi phục, mà còn hơn cả lúc trước.

Sáng sớm hôm sau, quan viên lớn nhỏ trong thành Dương Châu theo ban tới hành viên của Khâm sai tham kiến. Vi Tiểu Bảo tiếp kiến xong, tuyên đọc thánh chỉ. Y không biết chữ nghĩa trong thượng dụ của Khang Hy, đã bảo sư gia dạy cho học thuộc lòng, lúc ấy từng chữ từng chữ đọc ra, kể ra trí nhớ y cũng tốt, không hề đọc nhầm chữ nào, tuy trong lúc vội vã cầm ngược tờ thượng dụ, nhưng người ngoài không ai phát hiện ra.

Các quan nghe hoàng đế hạ chỉ miễn thuế cho các huyện thuộc phủ Dương Châu ba năm, lại chẩn tuất cho các hộ cô quả gặp nạn binh lửa lúc mở nước, xây dựng Trung liệt từ thờ cúng bốn trung thần Sử Khả Pháp, không ai không hô lớn "Vạn tuế", khấu đầu lạy tạ hoàng ân hạo đẳng.

Vi Tiểu Bảo tuyên chỉ xong, nói "Các vị đại nhân, lúc huynh đệ rời kinh, hoàng thượng có dặn, tỉnh Giang Tô sản vật phong phú, nhưng mấy năm gần đây việc lại trị lỏng lẻo, việc binh bị cũng không chỉnh tề, sai huynh đệ tra xét chỉnh đốn cho tốt. Hoàng thượng thương yêu bách tính Dương Châu như thế, chúng ta làm quan, phải tận tâm kiệt lực, báo đáp ơn vua mới phải". Văn võ bá quan đồng thanh khen phải, nhưng bất giác đều thầm rầu rĩ. Thật ra câu ấy là Sách Ngạch Đồ dạy y. Vi Tiểu Bảo biết muốn thu được nhiều lễ vật biếu xén hối lộ thì một là phải biết đối phương muốn gì, hai là phải biết đối phương sợ gì, nên dọa dẫm quan viên văn võ Giang Tô một phen, thế không tránh được, chỉ có điều câu ấy phải nói sao cho không nặng không nhẹ, vừa vặn ăn khớp,

lại phải đầy đủ giọng điệu văn nhã của quan lại, nếu không thỉnh giáo Sách Ngạch Đồ thì không xong.

Làm xong văn chương quan dạng rồi, tự có quan viên địa phương đi chọn đất xây dựng Trung liệt từ, kê khai danh sách các hộ cần phát chẩn, sai người về các làng quê bốn phía tuyên dụ đức ân của hoàng thượng miễn thuế. Bấy nhiêu công việc không phải một sớm một chiều có thể làm xong, trong thời gian ấy Vi Tiểu Bảo cứ việc nằm trên vàng bạc ở Dương Châu hưởng phúc. Suốt mấy hôm sau, Tổng đốc, Tuần phủ mời tiệc, Bố chánh sứ, Án sát sứ mời tiệc, các đạo mời tiệc, tự nhiên là bày biện sang trọng, trân hào la liệt, cực kỳ xa xỉ, không cần phải nói.

Hàng ngày Vi Tiểu Bảo đều muốn tới Lệ Xuân viện thăm mẹ, chỉ là thù tạc không lúc nào rảnh nên thủy chung vẫn không tiện. Mẹ của Khâm sai đại nhân làm kỹ nữ ở Dương Châu, chuyện đó thì ngàn vạn lần không thể để lộ ra được. Mất mặt lời cái xấu còn là chuyện nhỏ, làm mất thể thống của triều đình mới là chuyện lớn, huống chi Vi Tiểu Bảo làm quan lớn đã lâu mà trước nay vẫn không đón mẹ lên Bắc Kinh hưởng phúc, để mặc cho bà luân lạc phong trần, quả thật vô cùng bất hiếu, bị Ngự sử dâng một tờ tham hặc thì ngay cả hoàng đế cũng không sao che chở. Nghĩ thầm chỉ có cách chờ mọi việc đã xong, rón rén cải trang về Lệ Xuân viện thăm mẹ, sau đó sai thân binh đưa mẹ lên Bắc Kinh ở, cốt làm sao cho thần không hay quỷ không biết mới được. Trước đó y vẫn quyết ý dưới chân bôi dầu, vừa thấy tình hình không xong là sẽ lập tức ngựa tốt thêm roi, thoảng đi cho thoảng, không ngờ càng làm quan chức càng lớn,

càng làm quan càng vui sướng, lúc ấy lại định đón mẹ lên Bắc Kinh, là có ý làm quan lâu dài không nghĩ nữa.

Mấy hôm sau Tri phủ Dương Châu Ngô Chi Vinh mời tiệc để Khâm sai tấy trần. Ngô Chi Vinh nghe được chỗ Đạo đài là Khâm sai đại nhân từng có ý lấy chùa Thiền Trí làm hành viên, nghĩ thầm chỗ hay nhất của chùa Thiền Trí chẳng qua chỉ là vườn thược dược trước chùa, Khâm sai đại nhân có ý tới chùa ở nhất định là thích ngắm hoa. Y giỏi việc lấy lòng, mấy hôm trước đó đã dựng một rạp hoa cạnh vườn thược dược, sai thợ giỏi dùng cây tùng không lột vỏ kết thành, cành lá trên cây vẫn xanh tươi, bàn ghế trong rạp đều dùng cây đá tự nhiên, trong rạp trồng đầy cây, hoa, thảm cỏ, lại dùng ống tre dẫn nước, lưu chuyển quanh rạp, róc rách thành tiếng, cực kỳ khéo léo, uống rượu ở đó cũng như đang ở giữa nơi đồng nội núi non, so với hoa sảnh rường chạm ngọc khắc của các nhà phú quý lại có một phong vị khác hẳn.

Nào ngờ Vi Tiểu Bảo là con người cực kỳ dung tục, toàn thân không có một đốt xương nào là văn nhã, tới rạp hoa rồi, câu đầu tiên là hỏi "Tại sao có cái rạp hoa này ? A, phải rồi, nhất định là hòa thượng trong chùa dựng lên để làm pháp sự, đặt lò hương, để tiện thí cháo cho cô hồn".

Ngô Chi Vinh một phen tâm huyết trở thành công cốc, bất giác trên mặt mười phần nhăn nhó, còn cho là Khâm sai có ý mỉa mai, chỉ đành cười gượng nói "Ty chức học văn thô thiển, bố trí ở đây không vừa ý đại nhân, thật đáng muôn chết".

Vi Tiểu Bảo thấy các quan lại đã sớm kính cẩn đứng chờ, liền gọi mọi người ngồi vào chỗ. Tổng đốc Lương Giang ứng thù với Vi Tiểu Bảo vài hôm, đã trở về lý sở ở Giang Ninh. Tuần phủ, Bố chánh Giang Tô thì lý sở ở Tô Châu, lúc ấy đều lưu lại Dương Châu bầu bạn với Khâm sai đại thần. Những tân khách còn lại nếu không phải là Đạo đài thì đều là thương nhân buôn muối có quan hàm.

Yến tiệc ở Dương Châu mười phần tinh tế, phong phú, chỉ nói các thức trà quả khai vị trước khi ăn tiệc cũng đã có tới vài mươi món, Vi Tiểu Bảo tuy là người bản địa nhưng cũng không thể biết hết.

Uống trà một lúc, mặt trời dần dần ngã về phía tây. Ánh nắng chiếu lên mấy ngàn gốc thược dược ngoài rạp hoa, lóng lánh tươi đẹp, quả thật nhìn như gấm dệt. Vi Tiểu Bảo lại càng nhìn càng tức giận, nhớ lại mối hận năm xưa bị tăng nhân trong chùa đánh chửi, lập tức muốn nhổ hết thược dược hiện có lên đốt sạch, chỉ là phải tìm được có mối để ra tay. Đang ngẫm nghĩ thì Tuần phủ Mã Hựu cười nói “Vi đại nhân, nghe giọng nói của đại nhân thì dường như cũng từng qua lại ở một dải Hoài Dương. Hoài Dương thủy thổ trọng hậu, đã sinh được nhân tài, lại sản ra hoa đẹp”. Các quan chỉ biết Khâm sai là người Mãn Châu Chánh Hoàng kỳ, nhưng viên Tuần phủ trong vài hôm nay nghe giọng nói của y đầy chất Dương Châu, nên nhân cơ hội lấy lòng y một phen.

Vi Tiểu Bảo đang nghĩ tới tăng nhân chùa Thiên Trì đáng ghét, buột miệng nói “Dương Châu thì hòa thượng là không tốt”.

Tuần phủ sững sốt, không rõ y thật sự muốn nói gì. Bố chánh sứ Mộ Thiên Nhan là người khôn ngoan lại có học vấn, liền đỡ lời “Vi đại nhân nói rất đúng. Hòa thượng Dương Châu chạy theo thế lợi, lấy lòng quan phủ, coi thường người nghèo, từ xưa đã thế”. Vi Tiểu Bảo cả mừng, cười nói “Đúng lắm, Mộ đại nhân là người đọc sách, biết trong sách có viết như thế”. Mộ Thiên Nhan nói “Chuyện cổ *Vương Bá Bích sa lung* thời Đường, không phải là xảy ra ở Dương Châu sao?”. Vi Tiểu Bảo rất thích nghe kể chuyện cổ, vội hỏi “Cái gì mà chuyện cổ *Hoàng bố tử sa lung*?” (*).

Mộ Thiên Nhan nói “Chuyện này xảy ra ở chùa Thạch Tháp Dương Châu. Trong niên hiệu Càn Nguyên nhà Đường, chùa Thạch Tháp gọi là viện Mộc Lan. Thi nhân Vương Bá lúc trẻ nghèo túng...”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Té ra người ấy tên Vương Bá, không phải là một mảnh vải vàng”. Lại nghe y nói tiếp “... Ở nhờ trong viện Mộc Lan. Hòa thượng trong chùa lúc ăn cơm thì gõ chuông báo hiệu, Vương Bá nghe tiếng chuông cũng vào phạn đường ăn cơm. Các hòa thượng ghét y, có lần mọi người ăn cơm trước, ăn xong mới gõ chuông. Vương Bá nghe tiếng chuông, vào tới phạn đường, chỉ thấy các sư đã tan hết, cơm canh đã không còn chút gì...”.

Vi Tiểu Bảo đập bàn một cái, tức giận nói “Con mẹ ừ hòa thượng đáng ghét...”. Mộ Thiên Nhan nói “Đúng

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Vi Tiểu Bảo nghe “*Vương Bá Bích sa lung*” (Lồng the xanh của Vương Bá) hành “*Hoàng bố tử sa lung*” (Vải vàng sánh lồng the).

thế, ăn một bữa cơm thì đáng bao nhiêu chứ ? Lúc ấy Vương Bá trong lòng xấu hổ, bèn đề thơ lên vách rằng :
Lên thêm đã hết khách tây đông, Chuông muện đồ lê
nghĩ thẹn thùng”.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Đồ lê là thằng dây tó nào ?”. Các quan gần gũi y vài hôm, đã biết vị Khâm sai đại nhân này không phải là người đọc sách, phần đông những người Bát kỳ có công danh phú quý lúc ấy không phải là nhờ đọc sách, nên cũng không ngạc nhiên. Mộ Thiên Nhan nói “Đồ lê tức là hòa thượng”. Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Té ra là bọn lừa trọc. Về sau thế nào ?”.

Mộ Thiên Nhan nói “Về sau Vương Bá làm quan lớn, triều đình phái y trấn thủ Dương Châu, y lại tới viện Mộc Lan. Đám hòa thượng kia tự nhiên là ra sức lấy lòng y. Y tới nhìn thơ đề trên tường ngày trước xem có còn không, chỉ thấy trên tường có một cái lông bằng sa rất đắt tiền chụp lên chỗ y đề thơ, để khỏi hư hỏng. Vương Bá rất cảm khái, viết thêm vào đó hai câu nữa :
Ba chục năm nay lấm đất bụi, Bây giờ mới được lụa xanh
phong”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhất định là y đã lôi bọn lừa trọc kia ra đánh cho một trận phải không ?”. Mộ Thiên Nhan nói “Vương Bá là kẻ sĩ phong nhã, nghĩ đề hai câu thơ tỏ ý mỉa mai là đủ rồi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu là mình thì đời nào lại dễ dàng bỏ qua như thế ? Có điều bảo mình đề thơ, thì mình không có bản lĩnh ấy. Lão tử chỉ biết ỉa đá, không biết đề thơ”.

Kể chuyện cổ một lúc, dọn trà rót rượu. Vi Tiểu Bảo nhìn quanh bốn phía, thấy Vương Tiến Bảo ngồi gần đó đang mỗi hớp một chén, uống rất thỏa thuê, chợt động tâm niệm, nói “Vương tướng quân, người từng nói ngựa chiến

ăn thực dược sẽ đặc biệt khỏe mạnh, phải không?”. Vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu. Vương Tiến Bảo không hiểu ý, nói “Chuyện đó...”. Vì Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng tuyển chọn ngựa tốt, nào là ngựa Mông Cổ, ngựa Tây Vực, ngựa đất Xuyên, ngựa đất Điền, hoàng thượng đều giao cho chúng ta phải nuôi dưỡng cẩn thận, đừng không?”. Khang Hy để ý tới việc nuôi ngựa, Vương Tiến Bảo biết như thế, liền nói “Đại nhân nói rất đúng”. Vì Tiểu Bảo nói “Người hiểu biết tính ngựa, lúc ở Bắc Kinh, người nói nếu cho ngựa chiến ăn thực dược thì sẽ chạy nhanh hơn gấp đôi. Hoàng thượng thương ngựa như thế, chúng ta làm nô tài, tự nhiên phải tuân theo thánh ý. Nếu cuộc tất cả hoa thực dược ở đây mang về kinh sư giao cho Ty Xa giá bộ Binh nuôi ngựa, hoàng thượng biết được, nhất định sẽ rất vui lòng”.

Mọi người vừa nghe, người nào cũng thần sắc vô cùng kỳ lạ. Hoa thực dược có thể làm ngựa khỏe mạnh thì đây là lần đầu tiên nghe thấy, nhìn dáng vẻ vâng vâng dạ dạ của Vương Tiến Bảo thì rõ ràng y không cho là đúng, chỉ là không dám công nhiên phản bác mà thôi. Nhưng Vì Tiểu Bảo mở miệng là hoàng thượng, ngậm miệng là hoàng thượng, đội cái mũ hoàng thượng to tướng, ai dám hơi có lời nói khác? Nhìn thấy mấy ngàn gốc thực dược này sẽ bị phá hủy trong tay y, từ nay trở đi Dương Châu sẽ mất đi một cảnh đẹp, lại không biết vì Vì đại nhân này tại sao lại cấm hân hoa thực dược đến thế? Mọi người ngó mặt nhìn nhau, không nói nên lời.

Tri phủ Ngô Chi Vinh nói “Vi đại nhân học thức uyên bác, quả thật khiến người ta khâm phục. Cây thực

duộc này còn gọi là Xích thước, trong *Bản thảo cương mục* có nói tới, nói có công năng tán ứ hoạt huyết. Trong tên gọi thước được có chữ được, đủ thấy cổ nhân đã biết nó là thuốc tốt. Ngựa ăn thước được rồi, huyết mạch lưu thông, tự nhiên sẽ chạy như bay. Lúc đại nhân về kinh, ty chức sẽ phái người cuốc hết thước được ở đây cho đại nhân mang về kinh thành". Các quan vừa nghe thấy, trong lòng đều chửi thầm Ngô Chi Vinh ty tiện vô sỉ, để lấy lòng quan trên mà hủy hoại một nơi danh thắng của Dương Châu. Vi Tiểu Bảo vỗ tay cười nói "Ngô đại nhân làm việc lão luyện, rất tốt, rất tốt". Ngô Chi Vinh cảm thấy vô cùng vinh dự, vội vàng đứng lên thỉnh an, nói "Tạ ơn đại nhân khen thưởng".

Bố chánh sứ Mộ Thiên Nhan bước ra rạp hoa, tới khóm thước được hái một đóa hoa to như cái bát, quay trở vào tiệc, hai tay đưa cho Vi Tiểu Bảo, cười nói "Xin đại nhân gài đóa hoa này lên mũ, ty chức có một chuyện cổ xin kể cho đại nhân nghe".

Vi Tiểu Bảo vừa nghe lại có chuyện cổ, liền đón lấy đóa hoa, chỉ thấy đóa hoa thước được này cánh hoa màu đỏ rực, mỗi cánh đều có một vệt ngang màu vàng, vô cùng tươi đẹp, liền cài lên mũ.

Mộ Thiên Nhan nói "Chúc mừng đại nhân. Loại thước được này có tên là Kim đới vi, là một giống thước được vô cùng quý hiếm. Trong thư tịch cổ có ghi chép, ai nhìn thấy loại Kim đới vi này về sau sẽ làm Tể tướng".

Vi Tiểu Bảo cười nói "Chuyện đó có đúng không?". Mộ Thiên Nhan nói "Chuyện này xảy ra thời Bắc Tống. Lúc ấy Hàn Ngụy công Hàn Kỳ trấn thủ Dương Châu, cũng ở vườn

thuộc được trước chùa Thiền Trí này, đột nhiên có một cây nở bốn đóa hoa lớn, cánh hoa đỏ rực, giữa có chỉ vàng, chính là loại Kim đới vi này. Loại thuộc được này trước đó chưa có, vô cùng quý báu kỳ lạ. Thuộc hạ bấm báo lên, Hàn Ngụy công đích thân tới xem, mười phần ưa thích, thấy có bốn đóa, liền nghĩ mời thêm ba vị khách nữa cùng tới thưởng hoa". Vi Tiểu Bảo lấy đóa hoa trên mũ xuống nhìn, quả nhiên đỏ vàng xen lẫn, phía ngoài óng ánh, vệt vàng bao quanh lại càng không hoa nào có.

Mộ Thiên Nhan nói "Lúc ấy ở Dương Châu có hai nhân vật nổi tiếng, một là Vương Khuê, một là Vương An Thạch, đều là người rất có học vấn kiến thức. Hàn Ngụy công nghĩ thầm có bốn đóa hoa mà chỉ có ba người, không khỏi chưa hoàn toàn tốt đẹp, phải mời thêm một người nữa nhưng khó có người có danh vọng xứng đáng. Đang lúc ngần ngừ chợt có một người tới thăm, chính là Trần Thăng Chi, cũng là một vị đại danh sĩ. Hàn Ngụy công cả mừng, hôm sau mở đại yến trước vườn thuộc được, hái bốn đóa Kim đới vi xuống, mỗi người cài một đóa trên mũ. Chuyện này gọi là Tứ tướng kê hoa yến, bốn người về sau đều làm Tể tướng".

Vi Tiểu Bảo cười nói "Thế thì thú vị thật. Bốn vị nhân huynh ấy đều là người đọc sách có tiếng, biết làm thơ viết văn, chứ huynh đệ thì không sánh được". Mộ Thiên Nhan nói "Không phải như thế. Thời Bắc Tống chuyên lấy người đọc sách làm Tể tướng. Nhà Đại Thanh ta ngồi trên lưng ngựa mà được thiên hạ, hoàng thượng coi trọng nhất là bậc anh hùng hảo hán có trí có dũng". Vi Tiểu Bảo nghe chín chữ "Bậc anh hùng hảo hán có trí có dũng", bất giác vô cùng vui mừng, gật đầu lia lịa.

Mộ Thiên Nhan nói “Hàn Ngụy công được phong làm Ngụy quốc công, chuyện đó không cần nói. Vương An Thạch được phong là Kinh quốc công, Vương Khuê được phong là Kỳ quốc công, Trần Thăng Chi được phong là Tú quốc công. Bốn vị danh thần không những đều làm Tể tướng mà còn đều được phong quốc công, người nào cũng vừa giàu sang vừa sống lâu. Vì đại nhân thiếu niên thành đạt, hiện đã được phong tước bá, thăng một cấp sẽ là tước hầu, lại thăng lên nữa sẽ là tước công. Cho dù phong tước vương, tước thân vương thì cũng chỉ là chuyện nay mai thôi”. Vì Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Chỉ mong được như kim khâu của Mộ đại nhân, tất cả các vị ở đây cũng đều được thăng quan phát tài”. Các quan nhất tề đứng lên, nâng chén rượu lên, nói “Kính chúc Vi đại nhân gia quan tấn tước, công hầu muôn đời”.

Vi Tiểu Bảo đứng lên, cùng các quan cạn chén, nghĩ thầm “Viên quan này đã có học vấn, lại có khâu tài, biết kể chuyện cổ, làm người ta vui thích. Nếu bảo y lên Bắc Kinh làm việc, thỉnh thoảng nghe y kể chuyện, lại không hay hơn các tiên sinh kể chuyện à? Người này trời sinh là đại vương vô môn ngửa, lấy tên là Mộ Thiên Nhan, rõ ràng là muốn triều kiến hoàng thượng”.

Mộ Thiên Nhan lại nói “Về sau Hàn Ngụy công mang quân trấn thủ Tây Cương. Người Tây Hạ thấy y là sợ gần chết, không dám dấy quân xâm phạm biên giới. Dương thời người Tây Hạ rất sợ hai vị đại thần của nhà Tống, một vị là Hàn Ngụy công Hàn Kỳ, một vị là Phạm Văn Chính công Phạm Trọng Yêm. Lúc ấy có hai câu là : Trong quân có ông Hàn, Tây tặc nghe danh sợ vỡ gan. Trong quân có ông Phạm, Tây tặc nghe danh sợ thất

đảm. Sắp tới Vi đại nhân mang quân trấn thủ Tây Cương, đó là Trong quân có ông Vi, Tây tặc nghe danh vội xuống quỳ!”.

Vi Tiểu Bảo rất vui sướng, nói “Hai chữ Tây tặc rất hay, Bình Tây vương là Tây...”, đột nhiên nghĩ thầm “Ngô Tam Quế còn chưa dấy quân tạo phản, không thể gọi y là Tây tặc”, vội vàng đổi giọng “Bình Tây vương trấn thủ Tây Cương, cũng được thái bình vô sự, rất có công lao”. Ngô Chi Vinh nói “Bình Tây vương trí dũng song toàn, lao khổ có công, được phong thân vương, thế tử lại là Phò mã. Tương lai Vi đại nhân đại phú đại quý, thọ sánh Nam Sơn, nhất định cũng không khác gì Bình Tây vương”. Vi Tiểu Bảo trong lòng chửi thầm “Mẹ kiếp, người lại muốn ta không khác gì thằng đại Hán gian Ngô Tam Quế. Con rùa đen ấy nay mai sẽ cả nhà bị chém, tịch biên gia sản, người lại nói ta giống như y à!”.

Mộ Thiên Nhan ngày thường dụng tâm dò xét động tĩnh trong triều, hôm trước vừa đọc đề báo, thấy hoàng thượng hạ chỉ triệt phiên, đoán là Ngô Tam Quế phải gặp rủi ro, lúc ấy thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt thoáng khác lạ, lại càng minh bạch trong lòng, nói “Vi đại nhân là đại thần do hoàng thượng đích thân đề bạt, lại là người tâm phúc của thánh thượng, cột trụ của triều đình, lương đồng của quốc gia. Bình Tây vương trước mắt tuy quan tước cao, nhưng rốt lại cũng không thể sánh được với Vi đại nhân. Ngô Phủ tôn ví dụ như thế, có điểm rất không đúng. Tổ tiên của Vi đại nhân, thời Đường có Trung Vũ vương Vi Cao, từng đại phá bốn mươi tám vạn quân Thổ Phồn, oai chấn Tây thùy. Năm xưa Chu Thử tạo phản, sai người xin Vi Trung Vũ vương cùng khởi binh, Trung

Vũ vương trung thành với hoàng đế, đời nào chịu làm việc đại nghịch bất đạo như thế? Lập tức chém đầu sứ giả của phản tặc, lại phát binh giúp đỡ triều đình đánh dẹp phản tặc, lập được công lớn. Vi đại nhân tướng mạo đường đường, phúc khí rất lớn, không ai bằng được, chắc là phúc trạch của Vi Trung Vũ vương để lại”.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu. Thật ra y ngay cả họ của mình là gì cũng không biết, chỉ vì mẹ y tên Vi Xuân Phương nên lấy họ mẹ, không ngờ họ Vi còn có một nhân vật có lai lịch lớn như vậy, viên Bố chánh này nói bừa là tổ tiên của mình, đây là trát vàng lên mặt mình, nhưng nghe ý tứ trong lời lẽ của y rõ ràng đã đoán được việc Ngô Tam Quế muốn tạo phản, tài trí của người này thật không tầm thường.

Ngô Chi Vinh bị Mộ Thiên Nhan phản bác như thế, trong lòng không phục nhưng không dám công nhiên đụng chạm tới thượng ty, liền nói “Nghe nói Vi đại nhân là người Chánh Hoàng kỳ”. Ý tứ trong câu nói tự nhiên là “Y là người Mãn Châu, có quan hệ gì với Vi Cao thời Đường chứ?”. Mộ Thiên Nhan cười nói “Ngô Phủ tôn chỉ biết một mà không biết hai. Hiện nay thánh thiên tử ở ngôi, đối với vạn dân trong thiên hạ đều nhất thị đồng nhân, Mãn Hán một nhà, cần gì phải kỳ thị như thế?”. Câu ấy quả thật có phần cường từ đoạt lý, nhưng Ngô Chi Vinh không dám phân biện nữa, nghĩ thầm nếu nói thêm vài câu biết đâu lại đắc tội với Khâm sai, lập tức luôn miệng khen phải.

Mộ Thiên Nhan nói “Bình Tây vương là người phủ Cao Bưu Dương Châu chúng ta, Ngô Phủ tôn có phải là người một nhà với Bình Tây vương không?”. Ngô Chi

Vinh hoàn toàn không phải là người Dương Châu, vốn không có họ hàng gì với Ngô Tam Quế, nhưng lúc ấy Ngô Tam Quế khí thế lấy lòng, y xu viêm phụ nhiệt, cho họ Ngô là vinh dự, bèn nói “Theo gia phả trong họ, thì vai vế của ty chúc thấp hơn Bình Tây vương một bậc, phải gọi vương gia là chú”.

Mộ Thiên Nhan gât gât đầu, cũng không đếm xỉa gì tới y nữa, nói với Vi Tiểu Bảo “Vi đại nhân, hoa thược được Kim đới vi này tuy đã không còn hiếm có như thời Tống, nhưng nở rộ như thế cũng là chuyện khó có. Hôm nay vừa khéo nở đúng lúc Vi đại nhân tới thưởng hoa, đây không phải là tình cờ, nhất định là có ý trời. Ty chúc có một ý nhỏ, xin đại nhân định đoạt”. Vi Tiểu Bảo nói “Xin đại nhân chỉ giáo”.

Mộ Thiên Nhan nói “Hai chữ chỉ giáo làm sao dám nhận? Hoa thược được này trong cửa hiệu bán thuốc có bán, đại nhân muốn dùng để nuôi ngựa thì chắc loại trong cửa hiệu đã chế biến sẽ hiệu nghiệm hơn. Ty chúc sẽ sai mua thật nhiều, chở về kinh sư để dùng. Còn như những hoa thược được ở đây, nghĩ chúng có công báo tin mừng cho đại nhân, nên chẳng cứ tạm thời giữ lại? Ngày khác Vi đại nhân đeo ấn phá giặc, bái tướng phong vương, cũng như Hàn Ngụy công, Vi Trung Vũ vương, lại trở lại nơi này thưởng hoa, lúc ấy Kim đới vi nhất định sẽ nở rộ, nghênh đón quý nhân, há không phải là một câu chuyện hay sao? Theo ty chúc nghĩ, sắp tới nhất định sẽ có người diễn lại chuyện này”.

Vi Tiểu Bảo vô cùng cao hứng, nói “Người nói ban hát sẽ đóng vai ta biểu diễn à?”. Mộ Thiên Nhan nói “Đúng thế, lúc ấy tự nhiên là phải có một tiểu sinh tuấn

tú đẹp trai đóng vai Vi đại nhân, lại có mấy tên kếp hát râu bạc, râu đen, mặt vằn vện, mũi trắng chia nhau đóng vai bọn ta”. Các quan đều hô hô cười rộ. Vi Tiểu Bảo cười nói “Vỏ ấy gọi tên là gì?”. Mộ Thiên Nhan quay qua hỏi Tuần phủ Mã Hựu “Vỏ ấy xin Phủ đài đại nhân đặt tên cho”. Y thấy Tuần phủ này giờ không lên tiếng, nghĩ thầm không thể thờ ơ với y.

Mã Hựu cười nói “Tuong lai Vi đại nhân sẽ được phong vương, vỏ ấy nên gọi là *Vi vương kê hoa thoi*”. Các quan nhất tề tán thưởng.

Vi Tiểu Bảo trong lòng rất vui, không nghĩ tới nỗi hận trước kia nữa, nghĩ thầm “Lão tử thì không làm được Tể tướng rồi, còn đại phá Tây tặc, làm một chức vương gia chơi thì có thể được, nếu lại nhỡ hết bấy nhiêu thược dược, chỉ e là có diễm không hay”. Đưa mắt nhìn ra một cái, thấy Kim đới vi trọng rạp hoa ít nhất cũng có vài mươi đóa, nghĩ thầm “Ơ đây có nhiều Tể tướng quá, chẳng lẽ các người ai cũng được làm Tể tướng sao? Phủ đài, Phiên đài thì còn có thể mong mỏi, chứ thẳng Ngô Chi Vinh đầu giặc óc chó này thì nói thế nào cũng không giống, sắp tới gã mũi trắng trong ban hát nhất định là đóng vai y”. Y biết rõ là Bố chánh nói năng quanh co, hao tổn tâm cơ một phen là cốt bảo toàn mấy ngàn gốc thược dược trước chùa Thiên Trí, yếu quyết hàng đầu của việc làm quan là mọi người bỏ qua cho nhau, cái đó gọi là Kiệu hoa lộng lẫy người khiêng người, người đã dâng bốc ta, ta cũng không thể dốc ý đi một mình, để quan viên trong cả thành Dương Châu đều mất mặt, lúc ấy không nhắc tới chuyện thược dược nữa, cười nói “Sắp tới cho dù có một vỏ diễn như thế thì chúng ta cũng

không thể xem được, chẳng bằng trước mắt cứ nghe hát thôi!”.

Các quan đồng thanh khen phải. Ngô Chi Vinh đã chuẩn bị trước, bèn truyền lệnh ra, chỉ nghe ngoài rạp hoa có tiếng vòng ngọc khua lanh canh, kế có mùi hương thoảng tới. Vì Tiểu Bảo lập tức phấn chấn hẳn lên, nghĩ thầm “Có gái đẹp để nhìn rồi”, quả nhiên thấy một cô gái tha thướt bước vào rạp hoa, hướng về Vi Tiểu Bảo làm lễ xong, duyên dáng nói “Khâm sai đại nhân và các vị đại nhân vạn phúc kim an, tiểu nữ xin hát hầu”.

Chỉ thấy cô gái ấy khoảng ba mươi tuổi, ăn mặc lộng lẫy nhưng nhan sắc bình thường, nhạc công thổi sáo lên, nàng bắt đầu hát, là hai bài thơ Dương Châu của Đỗ Mục :

“Non xanh thấp thoáng nước mênh mang, Thu hết Giang Nam cỏ úa vàng. Hăm bốn lỗ cầu trăng sáng chiếu, Không nghe tiếng sáo mỹ nhân vang”.

“Chờ rượu bơ thờ khắp núi sông, Trên tay gái Sở nhẹ lưng ong. Mười năm tỉnh giấc Dương Châu lại, Còn giữa lầu xanh tiếng phụ lòng”.

Tiếng sáo du dương, giọng ca uyển chuyển, vô cùng dễ nghe. Nhưng Vi Tiểu Bảo nhìn tới ca kỹ ấy, trong lòng lại cảm thấy bực bội.

Cô gái kia hát xong, lại một ca kỹ khác bước ra. Người này khoảng ba mươi bốn ba mươi lăm tuổi, cử chỉ nhàn nhã, giọng ca rất tinh luyện, bắt đầu từ chỗ rất thấp rất nhỏ rồi lên cao vút, biến hóa đa đoan, hát một bài từ *Vọng Hoài Hải* của Tần Quán Chi :

“Phần sao Ngưu Đẩu, liền bên Hoài Hải, Dương Châu muôn giếng mây lồng. Hoa nở đường thơm, oanh kêu người tỉnh, rèm châu mười dặm xuân phong. Khí mạnh tựa cầu vồng. Rong ruối xuân vàng tía, cờ lọng theo cùng. Thủy dương ngổ rẽ, họa kiều nam bắc khói xanh trong”.

Bài từ này quả thật là hát tới mức tuyệt diệu, nhưng Vi Tiểu Bảo nghe thì mười phần bực dọc, nhìn không được ngáp một cái.

Lúc ấy bài *Vọng Hoài Hải* mới hát được một nửa, Ngô Chi Vinh cảm thấy bất ngờ, thấy Khâm sai đại nhân rất không vui vẻ, liền xua xua tay, người ca kỹ kia liền dừng lại không hát nữa, làm lễ lui ra. Ngô Chi Vinh tươi cười nói “Vi đại nhân, hai kỹ nữ ấy đều rất nổi tiếng ở Dương Châu, bài hát thì tả cảnh phồn hoa của Dương Châu, không biết đại nhân thấy thế nào?”.

Nào ngờ Vi Tiểu Bảo nghe hát, thứ nhất là người hát phải trẻ tuổi xinh đẹp, thứ hai là phải hát những khúc tiểu diệu phong lưu, thứ ba là phải hát cho mùi mẫn gợi tình. Hôm trước Trần Viên Viên sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, lại vừa nói vừa hát, liên tục giải thích, mới khiến y nghe được hết bài *Viên Viên khúc*. Hai ca kỹ trước mắt thì dung mạo bình thường, dáng vẻ cứng đờ, bài hát lại không biết là nói những gì, y ngáp một cái tỉnh ra cũng đã là rất khách khí, nghe Ngô Chi Vinh hỏi liền nói “Cũng được, cũng được. Có điều hơi xưa một chút. Loại hàng cũ nhiều năm này, huynh đệ không chuộng”.

Ngô Chi Vinh nói “Vâng, vâng. Đỗ Mục Chi là người thời Đường, Tần Thiếu Du là người thời Tống, đúng là

quá cũ rồi. Có một bài thơ mới, là một thi nhân tân tiến hiện nay làm ra, người này tên Tra Thân Hành, thành danh chưa lâu, là tả phong vận gái quê Dương Châu, rất là mới lạ, rất là mới lạ". Bèn vẫy tay ra hiệu, bọn người hầu truyền lệnh ra, lại một ca kỹ bước vào.

Vi Tiểu Bảo nói "Hàng cũ nhiều năm" là chỉ ca kỹ, Ngô Chi Vinh lại tưởng y nói thi từ quá cũ. Vi Tiểu Bảo về những Đỗ Mục Chi, Tần Thiệu Du gì gì mà y nói đều không biết là gì, chỉ hiểu câu "Phong vận gái quê Dương Châu, rất là mới lạ, rất là mới lạ", nghĩ thầm "Đã là gái quê Dương Châu rất là mới lạ, thì xem thử cũng không hề gì".

Ca kỹ kia bước vào rạp hoa, Vi Tiểu Bảo không nhìn thì cũng thôi, nhưng vừa nhìn thấy thì bất giác lửa giận từ tim dậy, ý ghét cạnh gan sinh, đã định phát tác lập tức. Nguyên là người ca kỹ này năm mươi thì không đủ nhưng bốn mươi thì có thừa, bên tóc đã thấy sợi bạc, trên trán rất nhiều nếp nhăn, mắt lẽ ra phải to lại nhỏ, miệng lẽ ra phải nhỏ lại to. Thấy nàng ôm đàn tỳ bà, Vi Tiểu Bảo lửa giận càng bùng bùng, nghĩ thầm "Bằng vào người mà cũng bắt chước Trần Viên Viên!". Lại nghe dây đàn rung động, giống như tiếng ngọc ngân nga, giọng hoàng ly trời tiếng Bắc Kinh, cũng rất dễ nghe. Chỉ nghe nàng hát :

*"Hoài Sơn hơi núi xanh, Hoài Thủy nước trong vắt.
Sôi ngược bóng lâu đài, Lan can hoa rực rực. Ai hay ngoài cửa son, Vẫn có lều tranh cát. Sơn phấn người không dùng, Quần xanh buông sát đất".*

Giọng ca trong vắt, câu nào cũng ăn khớp với nhịp đàn, lúc như nước chảy róc rách, lúc như chuông bạc

leng keng, đến câu “Quần xanh buông sát đất” cuối cùng tiếng tỳ bà như có như không, chậm rãi ngân nga, các quan ai nghe cũng tâm thần ngây ngất, có người ngung thần nhắm mắt, có người ngoẹo cổ lắc đầu. Tiếng tỳ bà vừa tắt, các quan đồng thanh ồ lên khen ngợi. Mộ Thiên Nhan nói “Thơ hay, khúc hay, đàn cũng hay. Đúng là quần vải thoa gai, không che được thiên hương quốc sắc. Bất kể là làm thơ hay xướng khúc, cứ từ chỗ đam mê mà thấy được vẻ đẹp tự nhiên thì đó là công phu hạng nhất”.

Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng, hỏi người ca kỹ “Người biết hát bài *Thập bát mô* không ? Hát một khúc nghe xem”.

Các quan vừa nghe thấy, ai cũng thất sắc. Nàng ca kỹ kia lại càng sắc mặt trắng bệch, đột nhiên nước mắt chảy ròng ròng, xoay người chạy đi, chát một tiếng, chiếc đàn tỳ bà rơi xuống đất, nhưng nàng ca kỹ ấy cũng không nhặt lên, chạy thẳng ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, nói “Người không biết hát, ta cũng không trách phạt người, cần gì phải hoảng sợ như thế?”.

Bài *Thập bát mô* là một tiểu khúc cực kỳ dâm dăng, liên tiếp sờ vào mười tám chỗ trên thân thể phụ nữ, sờ một chỗ lại có một ví dụ để hình dung. Các quan tuy người nào cũng đã nghe qua, nhưng ở nơi yến tiệc phong nhã này làm sao có thể công nhiên nhắc tới ? Như thế không phải là rất điểm nhục quan châm sao ? Nàng ca kỹ kia tài đàn và giọng ca đã nổi tiếng ở Dương Châu từ lâu, không những giỏi hát mà còn biết làm thơ, danh

động công khanh, loại phú thương đại cổ ở Dương Châu muốn gặp mặt nàng một lần cũng không dễ mà được. Vi Tiểu Bảo hỏi một câu như thế, đối với nàng là điều sỉ nhục rất lớn.

Mộ Thiên Nhan hạ giọng nói “Vi đại nhân muốn nghe tiểu khúc thì lúc nào chúng ta sẽ tìm một người biết hát tới, nghe thử một phen”. Vi Tiểu Bảo nói “Ngay cả bài *Thập bát mô* cũng không biết hát, thì con đi già ấy thật kém cỏi quá. Lúc nào ta sẽ mời người tới Lệ Xuân viện ở phường Minh Ngọc, bọn đi ở đó biết nhiều tiểu khúc lắm”. Vừa nói câu ấy ra, lập tức cảm thấy không ổn, nghĩ thầm “Lệ Xuân viện thì bất kể thế nào cũng không mời y tới được. Được cái là ở Dương Châu có rất nhiều kỹ viện, chín danh viện lớn, chín danh viện nhỏ, cứ tùy tiện vào nhà nào chơi cũng xong”. Liên nhắc chén rượu lên, cười nói “Uống rượu đi, uống rượu đi”.

Đám văn quan nghe y ăn nói thô tục, đều hơi nhăn mặt, mượn cớ uống rượu, người nào cũng làm như không nghe không thấy. Bọn võ tướng thì trên mặt lại có nét vui vẻ, đều thấy cùng Khâm sai đại nhân rất là chí đồng đạo hợp.

Đúng lúc ấy, chợt thấy một tên sai dịch cúi đầu đi ra ngoài rạp hoa, Vi Tiểu Bảo nhìn thấy bóng lưng y, trong lòng chợt rung động “Dáng vẻ người này rất quen, là ai thế nhỉ?”. Nhưng sau đó tên sai dịch ấy không trở vào nữa, qua một lúc sau, y cũng quên luôn.

Lại uống thêm vài chén, Vi Tiểu Bảo chỉ cảm thấy đám văn quan này ứng thù rất vô vị, đã không mời ban hát, lại không mở sòng bạc, quả thật chán ngắt, trong lòng chỉ hát

bài *Thập bát mô* “Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới cạnh đầu tóc thư thư...”, không nhìn được nữa, đứng lên nói “Huynh đệ uống đủ rồi, xin cáo từ”, rồi chấp chấp tay nhìn về phía mấy viên quan lớn Tuần phủ, Bố chánh sứ, Án sát sứ rồi bước ra. Các quan cùng ra ngoài rạp hoa, đưa y lên kiệu.

Vi Tiểu Bảo về tới hành viên, dặn thân binh nói là muốn nghỉ ngơi, bất kể là khách nào tới cũng cản lại không cho vào gặp, rồi vào phòng thay một bộ quần áo cũ rách. Đây là bộ quần áo cũ Song Nhi ra chợ mua mấy hôm trước, mua xong lại xé rách vài chỗ, vứt xuống đất giẫm đạp một lúc, lại đổ vào rất nhiều dầu thắp đèn, đã trở thành bẩn thỉu nhớp nhúa không sao chịu được. Mũ giày và cả dây buộc bím tóc cũng đều thay dùng loại hàng rẻ hư cũ. Y bốc trong lò than một vốc tro, dùng nước hòa tan, bôi bừa lên mặt và cánh tay, soi vào gương quả nhiên đã khôi phục lại dáng vẻ Vi Tiểu Bảo làm thằng hầu nhỏ trong Lệ Xuân viện năm xưa.

Song Nhi giúp y thay quần áo, cười nói “Tuống công, Khâm sai đại thần Bao Long Đồ trong vở hát cải trang đi dò xét cũng giống thế này à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Cũng không khác lắm, có điều Bao Long Đồ sinh ra mặt đã đen, không cần xoa nước tro”. Song Nhi nói “Tôi đi theo người được không? Người đi một mình nếu gặp phải chuyện gì thì không có ai giúp đỡ”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Chỗ ta tới thì các tiểu thư xinh đẹp không tới được”. Nói xong cất tiếng hát “Sờ đi, sờ hai cái, sờ phải khuôn mặt hảo Song Nhi của ta...”, rồi đưa tay sờ lên mặt nàng. Song Nhi đỏ mặt lên, cười hì hì tránh qua một bên.

Vi Tiểu Bảo cho một tập ngân phiếu dày vào bọc, lại giắt theo một gói bạc vụn, chụp lấy Song Nhi hôn khẽ lên má nàng một cái, rồi lỏn ra cửa sau đi. Thân binh canh giữ cửa sau quát hỏi “Người nào đấy?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta là em rể của anh họ của con trai của bà vú nhà họ Hà, người quản được à?”. Tên thân binh kia ngẩn người, còn chưa nghĩ ra là quan hệ thân thích thế nào, Vi Tiểu Bảo đã ra khỏi cửa.

Đường lớn hẻm nhỏ ở Dương Châu thì y đã thuộc lòng, cơ hồ nhắm mắt cũng không đi lạc, không bao lâu đã tới phường Minh Ngọc cạnh Tây Hồ, nghe văng vẳng có tiếng đàn sáo trong các nhà đưa ra, chen với tiếng xai quyền xướng khúc, hô yêu gọi lục. Bấy nhiêu âm thanh vừa lọt vào tai, quả thật còn hay hơn tiên nhạc trên trời gấp mười lần, trong lòng nói không hết sự khoan khoái. Đi tới ngoài Lệ Xuân viện, chỉ thấy sân cổng như cũ, không khác gì lúc ra đi năm xưa. Y rón rén vào viện, đẩy cửa phòng lớn vào.

Y nhón chân đi tới ngoài phòng mẹ, vừa thò đầu vào, thấy trong phòng không có ai, biết mẹ đang tiếp khách, nghĩ thầm “Mẹ kiếp, không biết lại là thằng khách ôn dịch nào đang chơi mẹ mình, làm cha hờ của mình đây”. Đi tới giữa phòng, thấy chần nệm trên giường vẫn là những đồ dùng ngày trước, chỉ là đã cũ rách nhiều hơn, nghĩ thầm “Mẹ làm ăn không tốt, cha hờ của mình không nhiều”. Y nghiêng đầu qua, thấy chiếc giường nhỏ của mình vẫn kê ở một bên, ở đầu giường đặt một đôi hài cũ của mình, chần nệm trên giường đã giặt sạch sẽ. Y bước tới ngồi xuống giường, nhìn thấy một chiếc quần vải chúc bầu xanh cũ của mình gấp ngay ngắn ở góc

giường, trong lòng hơi xấu hổ “Mẹ vẫn chờ mình về. Con mẹ nó, lão tử khoải hoạt ở Bắc Kinh, lại không sai người đưa tiền về cho mẹ, quả thật chẳng nhớ gì cả”. Rồi nằm ngang ra giường chờ mẹ về.

Theo quy củ trọng kỹ viện, nếu khách chơi ngủ lại thì có phòng lớn sạch sẽ riêng, các kỹ nữ ở trong phòng nhỏ, lại rất đơn giản thô sơ. Các kỹ nữ trẻ tuổi xinh đẹp đang gặp vận đỏ thì phòng ở còn khá hơn, chứ Vi Xuân Phương mẹ Vi Tiểu Bảo tuổi đã không còn trẻ, làm ăn khó khăn, chủ chứa đối xử với nàng tự nhiên rất qua loa, chỗ ở là một căn phòng vách ván.

Vi Tiểu Bảo nằm một lúc, chợt nghe bên kia vách có người cao giọng chửi mắng, chính là giọng chủ chứa “Lão nương bỏ ra bạc trắng xóa ra mua người về, mà người cứ đùn đẩy không chịu ra tiếp khách, hừ, thế thì mua người về làm Quan Thế Âm Bồ tát để thờ cúng trong viện à? Đánh, đánh mạnh vào!”, kế nghe tiếng roi đánh vào da thịt, tiếng la hét, tiếng kêu khóc tiếng chửi mắng, hòa vào nhau thành một tràng.

Những âm thanh này từ nhỏ Vi Tiểu Bảo đã nghe quen tai, biết là chủ chứa mua cô nương trẻ tuổi về, bức bách nàng tiếp khách, đánh một trận roi quả thật cũng rất bình thường. Nếu cô nương nhỏ nhất định không chịu, thì nào là châm kim vào kẽ móng tay, nung đỏ que sắt đốt thịt, đủ loại hình phạt tàn khốc đều sẽ dùng tới. Những âm thanh này thì trong kỹ viện là không thể tránh khỏi, y cách biệt đã lâu, lúc ấy lại nghe thấy, có chút cảm giác nhớ lại mộng cũ, cũng không thấy cô nương kia có gì đáng thương.

Cô nương kia khóc nói “Người đánh chết ta đi, ta chết cũng không tiếp khách, đập đầu chết cho người xem!”. Chủ chứa sai quy nô đánh thật mạnh. Lại đánh thêm hai ba mươi roi, cô nương kia vẫn kêu khóc không chịu nghe lời. Quy nô nói “Hôm nay không đánh nữa, ngày mai nói chuyện tiếp”, chủ chứa nói “Lôi con khốn này ra ngoài”. Quy nô đỡ cô nương kia đi ra, lát sau lại trở vào phòng. Chủ chứa nói “Con khốn này dùng cách cứng không được, các người dùng cách mềm đi, cho thị uống Mê xuân tửu”. Quy nô nói “Thị lại không chịu uống rượu”. Chủ chứa nói “Ngu xuẩn! Trộn Mê xuân tửu vào trong thịt, lại không được à?”, quy nô nói “Vâng, vâng. Thất thư, người giỏi thật đấy”.

Vi Tiểu Bảo ghé mắt nhìn qua khe vách, thấy chủ chứa mở tủ lấy ra một bình rượu, rót một chén đưa cho quy nô. Chỉ nghe thị nói “Bảo Xuân Phương hầu rượu hai vị công tử ấy, trong người họ nhiều tiền lắm đấy. Họ nói sẽ ngủ lại trong viện để chờ bạn. Loại trẻ con này không ưng ý Xuân Phương đâu, để ta qua nói với họ, bảo họ buộc lượm con khốn kia, nếu may mắn thì lừa được họ lấy ba bốn trăm lượng bạc cũng không phải khó”. Quy nô cười nói “Chúc mừng Thất thư phát tài, ta cũng nhờ cậy vào phúc của người, trả một món nợ đánh bạc”. Chủ chứa cười “Quân chết đường chết chợ, vất vả khó nhọc kiếm được vài lượng bạc thì nướng hết cả vào ba mươi hai quân bài xương. Chuyện này mà làm không xong, thì coi chừng ta cắt cái đuôi rùa của người đấy”.

Vi Tiểu Bảo biết Mê xuân tửu là một loại rượu thuốc, uống vào thì bất tỉnh nhân sự, trong kỹ viện các nơi dùng để làm các kỹ nữ trẻ tuổi không chịu tiếp khách

ngất đi, trước kia nghe tới thì cảm thấy mười phần thần kỳ, nhưng lúc ấy đã biết chẳng qua chỉ là rượu pha một ít mông hăn được, có thể nói là rất tầm thường, nghĩ thầm “Cha hờ của mình hôm nay lại là hai công tử thiếu niên à? Là đứa đầy tớ nào, phải qua nhìn thử”.

Y rón rén lón ra ngoài sảnh Cam Lộ dùng để tiếp đón những khách giàu có, đứng trên một cái dôn đá tròn vẫn quen đứng, ghé mắt nhìn vào trong. Trước kia mỗi khi có khách sang tới, nhất định y sẽ đứng trên cái dôn đá này nhìn trộm, chỗ này khe vách đặc biệt lớn, nhìn vào bên trong, nhìn một cái là thấy được hết, khách khứa lại đang ngồi, không thấy được ngoài cửa sổ có bóng người, trước kia y đã nhìn trộm không biết mấy trăm lần, vẫn chưa lần nào đập phải đình.

Chỉ thấy trong sảnh nến đỏ thấp sáng, mẹ mình phấn son đầy mặt, mặc một cái áo đoạn màu phấn hồng, trên đầu giắt một đóa hoa hồng, đang tươi cười rót rượu cho hai người khách. Vì Tiểu Bảo nhìn kỹ mẹ, nghĩ thầm “Té ra mẹ đã già như thế, chuyện làm ăn này không lâu dài được, cũng chỉ có hai thằng khách ôn dịch mù này mới mời mẹ qua hầu rượu. Mẹ hát tiểu điệu cũng không hay, nếu mình tới viện này chơi, nếu mẹ không phải là mẹ mình, thì có cho một ngàn lượng bạc mình cũng không gọi bà”. Chỉ nghe mẹ y cười nói “Hai vị công tử gia uống xong chén này, tôi sẽ hát bài *Tương tư ngũ canh điệu* cho hai vị uống rượu”.

Vì Tiểu Bảo thâm thở dài một tiếng, nghĩ thầm “Tiểu điệu của mẹ thì hát đi hát lại cũng chỉ có vài bài, không phải *Tương tư ngũ canh điệu* thì là Một cảnh trúc tía buông tha thuốt, nếu không thì là bài Một chiếc quạt

nan dài bảy tấc, Một người quạt quạt hai người mát, vẫn không chịu học thêm vài bài. Bà làm đi cũng không chuyên tâm”, nhưng chợt xoay chuyển ý nghĩ, suýt cười thành tiếng “Mình học võ công cũng không chịu chuyên tâm, té ra tính lười biếng của mình là do mẹ truyền lại”.

Chợt nghe một thanh âm trong trẻo vang lên “Không cần đâu!”. Ba chữ ấy vừa lọt vào tai, Vi Tiểu Bảo toàn thân lập tức rung động, suýt nữa ngã nhào từ cái đòn đá xuống, từ từ liếc mắt nhìn vào, chỉ thấy một bàn tay thon thon trắng như ngọc đang dè xuống chén rượu, từ bàn tay ấy theo tay áo nhìn lên, chỉ thấy một khuôn mặt xinh đẹp nghiêng nghiêng, không phải A Kha thì là ai? Vi Tiểu Bảo tim đập thình thịch, mừng sợ xen lẫn không sao kìm được “Tại sao A Kha lại tới Dương Châu ? Tại sao lại tới Lệ Xuân viện, gọi mẹ mình hầu rượu ? Nàng là con gái cải dạng nam trang tới đây, không gọi người khác mà chỉ gọi mẹ mình, nhất định là dụng châm tới mình rồi. Té ra rốt lại nàng cũng có lương tâm, còn nhớ ông chồng đã bái thiên địa với nàng là mình. Ái chà, hay quá, thật là hay quá! Ta và cô vợ chồng sum họp, hôm nay động phòng hoa chúc, ta sẽ hai tay ôm cô vào lòng...”

Đột nhiên có một giọng đàn ông vang lên “Ngô hiền đệ khoan uống đã, chờ mấy vị bằng hữu Mông Cổ tới...”. Vi Tiểu Bảo trong tai ù lên, lập tức biết là chuyện không hay, trước mắt trời đất xoay chuyển, nhất thời không nhìn thấy gì, nhắm mắt định thần một lúc, mở mắt nhìn vào thì vị công tử thiếu niên ngồi bên cạnh A Kha không phải Nhị công tử Trịnh Khắc Sảng ở Đài Loan thì là ai ?

Vi Xuân Phương mẹ Vi Tiểu Bảo cười nói “Tiểu tướng công đã không uống, thì đại tướng công uống thêm một chén”, rồi rót cho Trịnh Khắc Sảng một chén rượu, ghé một bên mông ngồi vào lòng y. A Kha nói “Này, người tôn trọng một chút chứ”, Vi Xuân Phương cười nói “Ái chà, tiểu tướng công da mặt mỏng, không quen nhìn thấy chuyện này. Trở đi hàng ngày người cứ tới đây chơi, chỉ sợ còn chê người ta không đủ phong tình nữa kia. Tiểu tướng công, để ta gọi một cô nương nhỏ tới làm bạn với người, được không?”. A Kha vội nói “Không, không, không cần ! Người ngồi xuống cho tử tế đi!”. Vi Xuân Phương cười nói “A, người ghen rồi, trách ta bồi tiếp đại tướng công mà không bồi tiếp người”, rồi đứng lên ngồi vào lòng A Kha.

Vi Tiểu Bảo nhìn thấy vừa tức giận lại vừa buồn cười, nghĩ thầm “Trên đời lại có chuyện lạ lùng thế này, vợ mình tới kỹ viện chơi mẹ mình”. Chỉ thấy A Kha đưa tay ra đẩy một cái, Vi Xuân Phương đứng chân không vững, ngã ngồi xuống đất. Vi Tiểu Bảo cả giận, nghĩ thầm “Con đĩ con, người xô mẹ chồng người, không có trên dưới gì cả!”.

Vi Xuân Phương lại không tức giận, cười hì hì đứng lên, nói “Tiểu tướng công sợ xấu mặt, người qua đây ngồi vào lòng ta được không?”. A Kha tức giận nói “Không được !”, rồi nói với Trịnh Khắc Sảng “Ta muốn đi! Chỗ nào gặp mặt người ta không được, tại sao lại nhất định phải là chỗ này?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Mọi người đã hẹn rõ là ở đây, không gặp mặt không đi. Ta cũng không biết té ra đây lại là nơi nhơ bẩn thế này. Này, người ngồi xuống quy quy củ củ cho ta xem nào”, câu cuối cùng là

nói với Vi Xuân Phương. Vi Tiểu Bảo càng nghĩ càng tức giận, nghĩ thầm “Hôm trước trên bờ sông Liễu Giang ở Quảng Tây, người năn nỉ lão tử tha cho cái mạng chó của người, đã lập lời trọng thệ, quyết không nói một câu nào với vợ ta, hôm nay lại cùng tới đây chơi mẹ ta. Chơi mẹ ta thì cũng thôi, nhưng không biết người đã nói với vợ ta mấy ngàn câu, mấy vạn câu rồi. Hôm trước không cắt lưỡi người đi, quả thật là lão tử vô cùng thất sách”.

Vi Xuân Phương lấy lại tinh thần, đưa tay ôm đầu Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng hất cánh tay nàng ra, nói “Người đi ngoài đi, hai anh em ta có mấy câu cần nói với nhau. Chờ ta gọi thì người hãy vào”. Vi Xuân Phương không biết làm sao, đành bước ra khỏi sảnh. Trịnh Khắc Sảng hạ giọng nói “Kha muội, không nhin chuyện nhỏ sẽ hỏng chuyện lớn, muốn đại sự thành công, thì chúng ta phải nhẫn nại một chút”. A Kha nói “Gã vương tử Cát Nhĩ Đan kia không phải người tốt, tại sao y lại hẹn người tới đây gặp nhau?”.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy năm chữ “Vương tử Cát Nhĩ Đan”, nghĩ thầm “Thằng khốn Mông Cổ này cũng tới, hay lắm, hay lắm, có quá nửa là các người bàn chuyện tạo phản. Lão tử sẽ điều binh khiển tướng, một mẻ lưới quét sạch các người”.

Chỉ nghe Trịnh Khắc Sảng nói “Mấy hôm nay trong thành Dương Châu tra xét rất nghiêm ngặt, khách nhân trong các lữ điểm khách sạn chỉ cần không phải là khách quen là bọn nha dịch bổ khoái đã hỏi han không thôi, nếu để lộ tung tích thì rất không hay. Trong kỹ viện này không có bọn công sai tới lằng nhằng. Chúng ta ở lại đây thì rất yên ổn. Ta và cô thì cũng thôi, chứ bọn vương tử

Cát Nhĩ Đan Mông Cổ đáng vẻ rất lạ mắt. Mà nói lại, tướng mạo cô xinh đẹp như thiên tiên thế này, nếu tro trong khách điểm thì người trong cả thành Dương Châu đều muốn nhìn thấy cô, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện". A Kha chúm chím cười nói "Không cần người mồm mép tron tuột lấy lòng đâu". Trịnh Khắc Sảng đưa tay ôm vai nàng, hôn nhẹ lên môi nàng một cái, cười nói "Ta tại sao lại mồm mép tron tuột chứ? Nếu tiên nữ cũng xinh đẹp như cô, thì bọn Lã Thuần Dương, Thiết Quả Lý cũng không chịu xuống trần đâu, vị thần tiên nào cũng ở lại trên trời, mất cứ nhìn đăm đăm vào cục cung của mình thôi". A Kha xì một tiếng, mỉm cười cúi đầu xuống.

Vi Tiểu Bảo nộ khí xung thiên, không sao kìm được nữa, đưa tay mò thanh chủy thủ, định xông vào liều mạng một phen, nhưng lập tức xoay chuyển ý nghĩ "Thằng tiểu tử này võ công cao cường hơn mình, A Kha lại giúp đỡ y. Mình mà xông vào, nhất định gian phu dâm phụ sẽ mưu sát chồng ruột. Trong thiên hạ loại người nào cũng làm được, nhưng Võ Đại lang thì không được làm". Lúc ấy nén giận, đối với đáng vẻ thân thiết của hai người chỉ đành nhắm mắt không nhìn.

Chỉ nghe A Kha nói "Ca ca, rốt lại...". Hai chữ ca ca vừa buông ra, Vi Tiểu Bảo lại tức lộn ruột, nghĩ thầm "Con mẹ nó, không biết xấu hổ, gọi cả hai tiếng ca ca". Đoạn sau câu nói của nàng thì y chưa nghe. Chỉ nghe Trịnh Khắc Sảng nói "Y ở chỗ sáng, chúng ta trong bóng tối. Bọn võ sĩ thủ hạ của Cát Nhĩ Đan quả thật rất lợi hại, bảo đảm với ta lần này không dâm người y thùng vài lỗ không xong". A Kha nói "Thằng đầy tớ ấy quả thật khinh người quá đáng, mối thù này mà không trả được

thì kiếp này nhất định ta sẽ không sao vui vẻ. Người biết đấy, ta vốn không chịu nhận cha, chỉ vì y ưng thuận trả thù cho ta, phải tám hảo thủ võ công cùng đi với ta để hành sự, ta mới nhận y". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Ai đắc tội với cô? Cô muốn trả thù thì cứ nói rõ với chồng cô, không có chuyện gì mà không làm được, cần gì phải nhận thẳng đại Hán gian Ngô Tam Quế làm cha".

Trịnh Khắc Sảng nói "Muốn đâm chết y cùng không phải chuyện gì khó, chỉ có điều quan binh Thất Sát canh phòng nghiêm mật, sau khi đắc thủ muốn rút lui an toàn thì không phải dễ, chúng ta phải nghĩ được kế vạn toàn mới nên hạ thủ". A Kha nói "Cha đã ưng thuận sai người đi giết người ấy, cũng không phải hoàn toàn vì ta, y muốn dấy quân đánh người Thất Sát, người ấy là một chướng ngại rất lớn. Y dặn ta ngàn vạn lần đừng nói với mẹ ta, ta đoán y còn có ý khác". Trịnh Khắc Sảng nói "Cô có nói với mẹ cô chưa?". A Kha lắc lắc đầu, nói "Chưa. Nhưng chuyện thế này càng bí mật càng tốt, biết đâu mẹ lại cản trở, ta làm sao không nghe lời, như thế không hay, chẳng bằng không nói". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Cô ta muốn hành thích ai? Người này tại sao lại là một chướng ngại trong việc Ngô Tam Quế dấy binh?".

Chỉ nghe Trịnh Khắc Sảng nói "Mấy hôm nay ta đã quan sát tình hình ra vào của y, bảo vệ quả thật rất nghiêm ngặt, muốn tới gần y rất khó. Ta nghĩ tới nghĩ lui, thì thằng đầy tớ này là kẻ hiếu sắc, nếu có người đóng giả làm ca kỹ gì đó thì có thể tới gần y". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Hiếu sắc à? Y nói là Phủ dài hay là Phiên dài?". A Kha nói "Trừ phi là ta và sư tỷ cải trang, có điều đáng về hạ tiện của loại đàn bà ấy thì ta không học

được". Trịnh Khắc Sảng nói "Không bằng tìm cách thông đồng với nhà bếp, hạ thuốc độc vào rượu". A Kha tức tối nói "Hạ độc giết chết y thì ta không hả giận được. Ta muốn chặt một cánh tay của y, cắt luôn cái lưỡi cứ ăn nói bậy bạ với ta! Thằng tiểu quỷ ấy, ta... ta rất căm hận!".

Vừa nghe ba chữ "Thằng tiểu quỷ", Vi Tiểu Bảo đầu óc choáng váng, lập tức hiểu ra, trong lòng không ngừng nói "Té ra là mưu sát chồng ruột", tuy y biết A Kha một lòng một dạ hướng về Trịnh Khắc Sảng nhưng ngàn vạn lần không ngờ là nàng lại căm hận mình tới mức như thế, nghĩ "Ta có chuyện gì không phải với cô đâu?". Nghi vấn ấy trong chớp mắt đã hiểu, chỉ nghe Trịnh Khắc Sảng nói "Kha muội, thằng tiểu tử ấy mê cô, trước nay không hề dám đắc tội chút nào với cô. Ta biết cô muốn giết y, thật ra là để cho ta hả giận. Tình ý của cô, ta... ta thật không biết làm sao báo đáp".

A Kha dịu dàng nói "Y khinh rẻ làm nhục ngươi một phần còn làm ta căm hận hơn làm nhục ta mười phần. Nếu y đánh ta chửi ta, ta nể mặt sư phụ, con giận này cũng nuốt xuống được, nhưng y lại đối xử với ngươi... đối xử với ngươi vô lễ hết lần này tới lần khác, khiến người ta vừa nghĩ tới là chỉ hận không được lập tức băm thịt lột da y". Trịnh Khắc Sảng nói "Kha muội, bây giờ ta báo đáp cô được không?". Rồi đưa tay phải qua ôm nàng. A Kha trên mặt đầy vẻ then thùng, rúc đầu vào lòng y.

Vi Tiểu Bảo trong lòng vừa ghen vừa giận vừa khổ, đột nhiên đỉnh đầu bị siết chặt, bím tóc đã bị người ta tóm lấy. Y giật nảy mình, kể thấy tai lại bị tóm chặt, đang định la lên thì nghe có một giọng rất quen quát khề "Thằng nhãi

khốn nạn, đi theo ta!”. Câu “Thằng nhãi khốn nạn” thì bình sinh không biết đã bị người này chửi mấy ngàn lần, lúc ấy cũng không nghĩ ngợi gì nữa, ngoan ngoãn bước đi.

Người túm tóc kéo tai y, thủ pháp rất tinh luyện, nhưng cũng nhờ bình sinh đã túm tóc kéo tai y không biết mấy ngàn lần, chính là Vi Xuân Phương mẹ y.

Hai người vào tới phòng, Vi Xuân Phương đá ngược về phía sau đóng cửa lại, buông y ra. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Mẹ, con về đây!”, Vi Xuân Phương chăm chú nhìn y hồi lâu, đột nhiên ôm chặt y, nghẹn ngào sụt sịt. Vi Tiểu Bảo cười nói “Không phải là con đã về thăm mẹ sao? Tại sao mẹ khóc chứ?”. Vi Xuân Phương sụt sịt nói “Người chết mất xác ở đâu thế? Ta tìm người khắp trong thành ngoài thành Dương Châu, cầu thần lạy Phật, cũng không biết đã hứa bao nhiêu điều tâm nguyện, dập đầu bao nhiêu cái. Tiểu Bảo ngoan, rốt lại người đã về với mẹ rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Con không phải là trẻ con nữa, ra ngoài dạo dạo, mẹ không cần phải lo lắng”.

Vi Xuân Phương nước mắt rùng rùng, thấy con cao hẳn lên, người cũng nở nang ra, trong lòng rất vui mừng, lại bật tiếng khóc, chửi “Thằng nhãi khốn nạn nhà người, đi chơi khắp nơi, cũng không nói với mẹ một tiếng, đi lâu như thế, lần này mà không cho người ăn một trận mắng xào thịt thì thằng nhãi khốn nạn người không biết lão nương lợi hại đâu”.

Cái gọi là “Mắng xào thịt” là lấy roi tre đánh vào mông, Vi Tiểu Bảo không “ăn” đã lâu, nghe thấy nhin

không được phì cười. Vi Xuân Phương cũng cười theo, rút khăn tay ra đưa cho y chùi vết bẩn trên mặt, chùi đi chùi lại, vừa cúi đầu xuống, thấy vật trước cái áo mới của mình đầy nước mắt nước mũi, lại dính rất nhiều tro than trên mặt con, bất giác xót của, chát một tiếng tát y một cái rất nặng, chửi “Cái áo mới này của ta là mới may tết năm rồi, cũng chưa mặc được mấy lần. Thằng nhãi khốn nạn, ngươi vừa về không làm chuyện gì hay, đã làm bẩn cái áo mới của lão nương, bảo ta làm sao ra tiếp khách nữa chứ?”.

Vi Tiểu Bảo thấy mẹ tiếc cái áo mới mà giận tới mức đỏ cả mặt, nộ khí bùng lên, liền cười nói “Mẹ, mẹ không cần tiếc. Ngày mai con sẽ may cho mẹ một trăm cái áo mới, còn đẹp gấp mười lần cái áo này”. Vi Xuân Phương tức giận nói “Thằng nhãi khốn nạn, lại thối da bò, ngươi thì có bản lĩnh cái rắm gì? Bằng vào tính nết của ngươi mà ra ngoài chơi trở về còn phát tài được à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tài thì chưa phát, có điều đánh bạc gặp may, thắng được một ít”.

Vi Xuân Phương đối với bản lĩnh cờ bạc gian lận của con cũng tin được ba phần, bèn chìa tay ra, nói “Đưa đây ! Trong người ngươi còn không ít tiền, qua không đầy nửa giờ nữa, lại đi tiêu sạch mất thôi”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Lần này thắng quá lớn, nói thế nào cũng tiêu không hết đâu”, Vi Xuân Phương vung tay lên, lại tát y một cái.

Vi Tiểu Bảo cúi đầu xuống tránh qua, nghĩ thầm “Vừa gặp mình đã vung tay định đánh, thì phía bắc có công chúa, phía nam có mẹ già”, đang định đưa tay vào

bọc lấy bạc ra, thì quy nô ở ngoài kêu lên “Xuân Phương, khách gọi cô kia, ra mau đi!”.

Vi Xuân Phương nói “Tới đây!” rồi bước tới trước chiếc gương trên bàn soi một cái, vội vàng đánh phấn thêm, nói “Người nằm ở đây cho ta, lão nương trở về sẽ tra hỏi người, người... người không được đi đấy!”. Vi Tiểu Bảo thấy trong ánh mắt của mẹ đầy vẻ lo âu, sợ mình lại đi biệt không biết tìm ở đâu, liền cười nói “Con không đi đâu, mẹ cứ yên tâm!”. Vi Xuân Phương chửi một tiếng “Thằng nhãi khốn nạn”, trên mặt có vẻ vui mừng, giữ giữ vạt áo, bước ra ngoài.

Vi Tiểu Bảo nằm xuống giường, kéo chăn đắp lên người, nằm được một lúc, Vi Xuân Phương đã bước vào phòng, tay cầm một bình rượu, thấy con nằm trên giường, lập tức yên tâm, quay ra ngoài định đi. Vi Tiểu Bảo biết Trịnh Khắc Sảng bắt mẹ đi lấy thêm rượu, đột nhiên tâm niệm nhất động, nói “Mẹ, mẹ mang rượu thêm cho khách à?”. Vi Xuân Phương nói “Phải, người ngoan ngoãn nằm đấy cho ta, lúc trở về mẹ sẽ lấy cái gì ngon cho mà ăn”. Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ đi lấy rượu cho con uống vài hớp”. Vi Xuân Phương chửi “Quân tham ăn, trẻ con uống rượu làm gì?”, rồi cầm bình rượu bước ra.

Vi Tiểu Bảo vội nhìn qua khe hở trên vách, thấy phòng bên cạnh không có ai, lập tức sải chân một bước nhảy ra khỏi phòng, lón vào phòng ấy mở tủ lấy bình Mê xuân tửu của chủ chứa trở lại phòng mình dúm xuống dưới chăn, rút nút bình ra, nghĩ thầm “Thằng tiểu tử con hoang Trịnh Khắc Sảng định hạ thuốc độc vào rượu của mình, hôm nay lão tử cứ ra tay trước làm mạnh với người một phen”.

Qua không bao lâu Vi Xuân Phương mang một bình rượu đầy bước vào phòng nói “Mau uống vài hớp đi”. Vi Tiểu Bảo nằm trên giường cầm lấy bình rượu ngồi lên uống một hớp, Vi Xuân Phương nhìn con uống vụng rượu của khách, trên mặt không kìm được thoáng lộ vẻ thương yêu. Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ, trên mặt mẹ hình như có vết tro than”, Vi Xuân Phương vội bước tới trước gương xem. Vi Tiểu Bảo nhắc bình rượu trong chân lên, trút hơn nửa bình Mê xuân tửu vào bình rượu.

Vi Xuân Phương nhìn thấy trên mặt sạch sẽ, không có vết tro than nào, lập tức biết là con giở trò ma, định đánh lạc hướng mình để tiện uống vụng thêm vài hớp rượu, lập tức xoay người lại giắt lấy bình rượu, chửi “Thằng nhãi khốn nạn chui từ trong bụng lão nương ra, ta còn không biết quỷ kế của ngươi à? Hừ, trước đây không biết uống rượu, ra ngoài du đäng bấy nhiêu ngày, chuyện gì xấu xa cũng học được cả rồi”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ, vị tiểu tướng công kia tính tình không tốt, mẹ nói thế nào để dỗ cho y uống thêm vài chén, y say rồi không nói gì, thì lừa đại tướng công lấy ít tiền dễ hơn”.

Vi Xuân Phương nói “Lão nương làm ăn suốt cả đời, trò chơi ấy còn phải chờ ngươi dạy à?”, trong lòng thấy chủ ý của con trai rất phải, lại nghĩ “Thằng nhãi khốn nạn về nhà, đúng là chuyện mừng to bằng trời, tốt nhất là tối nay thằng ôn dịch kia không gọi mình ngủ đêm, để lão nương bầu bạn với con trai”. Rồi cầm bình rượu, vội vã bước ra.

Vi Tiểu Bảo nằm trên giường, lúc thì cảm tức, lúc lại đắc ý, nghĩ thầm “Lão tử đúng là phúc tướng, thằng

giặc thối tha họ Trịnh này, người nào chơi không được, lại tới đây chiếm tiện nghi với mình, định làm cha hờ của lão tử. Hôm nay ta lại không đâm người một kiếm, rắc cho một ít Hóa thi phấn à?”. Nghĩ tới sau khi rắc Hóa thi phấn vào vết thương của Trịnh Khắc Sảng, qua không bao lâu y sẽ biến thành một vũng nước vàng, A Kha tỉnh dậy thì “ca ca” của nàng từ đây mất tăm mất tích, không biết đi đâu. Cho dù nàng nghĩ nát óc cũng không đoán được là chuyện gì, “Con mẹ nó, cô gọi ca ca à, cứ gọi thêm vài tiếng đi, sắp không được gọi nữa rồi”.

Y nghĩ tới lúc cao hứng, lồm cồm bò dậy, lại tới ngoài sảnh Cam Lộ nhìn vào, chỉ thấy Trịnh Khắc Sảng vừa uống cạn một chén rượu, A Kha đã nâng chén rượu kê lên miệng, hớp một hớp nhỏ, Vi Tiểu Bảo cả mừng, thấy mẹ lại rót rượu cho Trịnh Khắc Sảng. Trịnh Khắc Sảng xua tay nói “Đi ra đi, đi ra đi, không cần người hầu hạ”. Vi Xuân Phương dạ một tiếng, lúc đặt bình rượu xuống thì tay áo đã che khuất một đĩa giò sấy xắt lát.

Vi Tiểu Bảo cười khê một tiếng, nghĩ thầm “Mình có giò sấy ăn rồi”, vội vàng trở vào phòng.

Qua không bao lâu, Vi Xuân Phương bung đĩa giò sấy vào, cười nói “Thằng nhãi khốn nạn, người chết mất xác ở ngoài có cái ngon thế này mà ăn không?”, rồi cười hì hì ngồi xuống cạnh giường nhìn con ăn uống ngồm ngoàm, so với mình ăn còn thấy vui hơn.

Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ, mẹ không uống rượu chứ?”, Vi Xuân Phương nói “Ta đã uống vài chén rồi, uống nữa sợ say mất, người lại trốn đi”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Nếu không cho mẹ ngất đi thì không làm được”. Liền nói

“Con không đi là được. Mẹ lâu quá mẹ con ta không gặp nhau, tối nay mẹ đừng đi bầu bạn với hai thằng ôn dịch ấy, cứ ở đây bầu bạn với con”.

Vi Xuân Phương cả mừng, thấy con quyến luyến mình như thế, không còn như lúc y chưa được bảy tám tuổi, không ngờ lại ra ngoài ném đủ mùi khổ sở một phen, rốt lại cũng đã nghĩ tới việc đối xử tốt với mẹ, bất giác mặt mày rạng rỡ, nói “Được, tối nay mẹ sẽ ngủ với Tiểu Bảo ngoan”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mẹ, con tuy ở ngoài, nhưng ngày nào cũng nhớ tới mẹ, nào, để con cởi áo ngoài cho mẹ”. Công phu võ móng ngựa của y dùng với hoàng đế, giáo chủ, công chúa, sư phụ không ai không cực kỳ linh nghiệm, lúc ấy dùng với mẹ, lập tức thu được kỳ công. Vi Xuân Phương ứng thù với khách chơi rất nhiều, tay đàn ông sờ soạng lên người cũng coi như khúc gỗ, nhưng con trai đưa tay cởi áo cho mình, bất giác toàn thân mềm ra, cười khanh khách mấy tiếng.

Vi Tiểu Bảo cởi áo ngoài cho mẹ, lại cởi thắt lưng cho nàng. Vi Xuân Phương phì một tiếng, đập khề vào tay y một cái, cười nói “Để ta tự cởi”. Đột nhiên hơi thấy xấu hổ, chui vào trong chăn cởi quần ra, từ trong chăn thò tay đưa ra ngoài. Vi Tiểu Bảo lấy ra hai đĩnh bạc, tất cả ba mươi mấy lượng nhét vào tay mẹ, nói “Mẹ, cái này là cho mẹ đây”. Vi Xuân Phương vô cùng vui mừng, đột nhiên rơi nước mắt, nói “Ta... ta giữ cho người, qua vài năm nữa, còn phải cưới vợ cho người”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Con đã cưới vợ rồi”, rồi thối tất đĩa đèn dầu, nói “Mẹ, mẹ ngủ trước đi, con chờ mẹ

ngủ xong sẽ ngủ”, Vi Xuân Phương cười chửi “Thằng nhãi khốn nạn, thật là lăm trờ”, rồi nhắm mắt lại. Nàng vất vả suốt ngày, lại uống mấy chén rượu, thấy con trở về, lại càng vui mừng khôn xiết, nhưng vừa nằm yên không bao lâu đã thiu thiu thiếp đi. Vi Tiểu Bảo nghe mẹ thở đều đều, bèn nhón chân bước nhẹ ra cửa, chợt động tâm, lại quay vào lấy cái quần của mẹ vút lên nóc màn, nghĩ thầm “Nếu mẹ tỉnh lại, không có quần cũng không thể bắt mình”.

Đi tới ngoài sảnh Cam Lộ nhìn vào, thấy Trịnh Khắc Sảng ngồi ngựa trên ghế, A Kha thì phục xuống bàn, đều đã không hề động dậy, Vi Tiểu Bảo cả mừng, đợi thêm một lúc, thấy hai người vẫn bất động, lập tức bước vào trong, xoay tay gài cửa lại, rồi lập tức nghĩ “Không cần đóng cửa, nếu thằng tiểu tử này giả say thì đóng cửa lại không chạy được”. Rút chủy thủ ra cầm ở tay, bước tới gần, đưa tay trái ra xô xô Trịnh Khắc Sảng, y hoàn toàn không động dậy, quả nhiên đã ngất đi, lại đẩy đẩy A Kha. Nàng ậm ừ vài tiếng nhưng không ngồi lên. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Cô ta uống rất ít rượu, chỉ e là không bao lâu sẽ tỉnh lại”, liền cầm thanh chủy thủ vào ống giày, đỡ nàng ngồi lên.

A Kha hai mắt nhắm nghiền, mơ màng nói “Ca ca, ta... ta không uống được nữa”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Hảo muội tử, uống thêm một chén nữa”. Rồi rót ra một chén rượu đầy, tay trái kê vào môi nàng, dốc rượu vào.

Nhìn thấy A Kha mơ mơ màng màng uống chén Mê xuân tửu, nghĩ thầm “Lão tử với cô đã bá thiên địa có mai mối dàng hoàng, cô lại không chịu động phòng hoa chúc với chồng, lại tới Lệ Xuân viện này làm dĩ con,

muốn chồng làm khách ôn dịch buộc lợc cho cô, thật là hèn hạ”.

A Kha vốn đã vô cùng xinh đẹp, lúc ấy sau khi say rượu, dưới ánh nến lại càng hiện rõ vẻ thiên kiều bách mị. Vi Tiểu Bảo lửa dục bùng lên, bất kể là Trịnh Khắc Sảng sống chết tỉnh mê thế nào, ôm ngang A Kha lên, bước vào phòng lớn cạnh sảnh.

Gian phòng lớn này là tiếp khách sang ngủ lại, một cái giường lớn rộng tới sáu thước, chăn gối gồi thêu, bày biện lộng lẫy. Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng đặt A Kha xuống giường, quay ra bung giá nến vào đặt lên bàn trước giường, chỉ thấy A Kha sắc mặt ửng hồng xinh đẹp, bất giác tim đập thành thịch, càng đập càng mạnh, cúi xuống cởi áo trường bào của nàng, lộ ra tấm áo lót màu xanh nhạt bên trong.

Y đưa tay cởi cúc áo lót của nàng, đột nhiên sau lưng nghe có tiếng bước chân, một người xông vào, đang định quay đầu, tím tóc đã bị túm chặt, vành tai đau buốt lên, lại bị Vi Xuân Phương nắm chặt. Vi Tiểu Bảo hạ giọng kêu “Mẹ, buông tay ra mau!”.

Vi Xuân Phương chửi “Thằng nhãi khốn nạn, chúng ta tuy nghèo nhưng không được phá hoại quy củ trong viện. Chín danh viện lớn ở Dương Châu đâu có chuyện lấy trộm tiền của khách. Mau bỏ ra!”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Không phải con ăn cắp tiền đâu”.

Vi Xuân Phương dùng sức kéo bím tóc y, ra sức lôi y về phòng, chửi “Người không ăn trộm tiền của khách, thì cởi quần áo người ta làm gì? Mấy mươi lượng bạc này nhất định là ăn trộm ở đâu rồi. Vắt vả nuôi người

lớn lên, không ngờ người lại đi trộm cắp”, uất ức ứa nước mắt, cầm hai nén bạc trên đầu giường ném xuống đất.

Vì Tiểu Bảo khó lòng giải thích, nếu nói người khách kia là nữ nhân cải dạng nam trang, thật ra vốn là vợ mình, một là chuyện rất dài, hai là nói thế nào mẹ cũng không tin, chỉ nói “Tại sao con phải ăn trộm tiền của người ta? Mẹ xem, trong người con còn có rất nhiều bạc”. Rồi rút trong bọc ra một tập ngân phiếu dày, nói “Mẹ, tất cả số tiền này đều là cho mẹ, sợ nhất thời làm mẹ hoảng sợ, thông thả con sẽ đưa”.

Vì Xuân Phương thấy có mấy mươi tờ ngân phiếu vài trăm lượng, chỉ hoảng sợ mở to hai mắt, nói “Cái này... cái này... đồ giặc cướp, người... người... người còn không phải là lấy trong người hai vị tướng công này sao? Người đầu thai kiếp khác, lại làm thằng nhãi khôn nạn mười kiếp cũng không có được bấy nhiêu tiền như thế, mau trả cho người ta đi. Chúng ta làm ăn ở trong viện này, có bản lãnh thì lừa người ta lấy mười vạn tám vạn, cũng là bọn khách ôn dịch cam tâm tình nguyện, hai tay bung lên tặng. Chỉ cần lấy trộm của người ta một đồng, Nhị Lang thần quyết không tha người, kiếp sau lại phải làm nghề này. Tiểu Bảo, mẹ là vì tốt cho con thôi!”. Nói đến đoạn sau, giọng nói chuyển qua dịu dàng, lại nói “Sáng mai người ta tỉnh dậy, không thấy bấy nhiêu tiền, lẽ nào lại không kêu âm lên? Các lão gia công sai trong nha môn một phen tra xét được, bắt người giải đi, lại không đánh cho rách da nát thịt sao? Tiểu Bảo ngoan, chúng ta không thể lấy tiền ấy của người ta được”. Nói đi nói lại, cũng chỉ là muốn con trả lại tiền.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mẹ cứ lằng nhằng thế này, chuyện này nhất thời không nói rõ được, lại làm ầm lên cho bọn chủ chùa, quy nô biết được, mọi người kéo tới đây thì chuyện này hỏng hết”. Chợt động tâm niệm, đã quyết định chủ ý, liền nói “Được, được. Mẹ, cứ theo lời mẹ thôi”, rồi dắt tay mẹ tới sảnh Cam Lộ, nhét cả tập ngân phiếu dày vào bọc Trịnh Khắc Sảng rồi lộn trái hai túi áo ra, vỗ vỗ vào người, nói “Con một lượng bạc cũng không có nữa, mẹ yên tâm chưa”, Vi Xuân Phương thở dài một tiếng, nói “Được, phải như thế mới được”.

Vi Tiểu Bảo trở về phòng mình, thấy mẹ mặc một cái quần cũ, bất giác phì một tiếng cười sặc lên. Vi Xuân Phương co ngón tay lại, cốc vào trán y một cái, chửi “Ta dậy đi tiểu, tìm không thấy quần đâu, biết ngay là ngươi đi làm chuyện hay”. Nói xong không kìm được bật cười. Vi Tiểu Bảo nói “Ái chà, không xong, phải đi cầu” rồi ôm bụng vội vã chạy ra. Vi Xuân Phương sợ y lại tới sảnh Cam Lộ, thấy y chạy vào nhà xí sau viện, lúc ấy mới yên tâm, nghĩ thầm “Ngươi mà chạy ra hoa sảnh, thì không thoát khỏi con mắt của lão nương đâu”.

Vi Tiểu Bảo chạy ra cửa bên cạnh, sải chân chạy về Hà Viên. Thân binh canh cửa đưa tay ra cản lại, quát “Người nào thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta là Khâm sai đại nhân, ngươi không nhận ra à?”. Tên thân binh kia giật mình, nhìn kỹ lại thì quả là Khâm sai đại nhân, vội nói “Vâng, đại nhân...”. Vi Tiểu Bảo không chờ y nói hết, đã sải chân chạy mau vào phòng, nói “Hảo Song Nhi, mau

lên, giúp ta biến trở lại thành Khâm sai đại nhân", vừa nói vừa giật quần áo trên người xuống.

Song Nhi hầu hạ y rửa mặt thay áo, cười nói "Khâm sai đại nhân vì hành tra xét, có tra ra được chân tướng không?". Vi Tiểu Bảo nói "Tra xét được rồi, chúng ta mau đi bắt người, cô mau mau mặc quần áo thân binh, gọi thêm tám tên thân binh đi theo ta". Song Nhi nói "Có cần gọi bọn Từ lão gia không?". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Trịnh Khắc Sảng và A Kha đã ngất đi, đưa tay ra là bắt được, không mất chút sức lực nào. Nếu bọn Từ Thiên Xuyên đi theo, lại không cho mình giết chết thằng tiểu tử thối tha họ Trịnh kia. Gọi thân binh cùng đi là để ra vẻ dọa mẹ mình, chủ chứa và bọn quy nô một trận thôi". Bèn nói "Không cần đâu".

Song Nhi mặc quần áo thân binh vào, nói "Chúng ta gọi Tăng cô nương cùng đi, được không?". Trong đội thân binh chỉ có nàng và Tăng Nhu là con gái cải dạng nam trang, hai cô gái mấy hôm nay ở cùng với nhau, dĩ nhiên mười phần thân thiết. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Muốn bế A Kha về đây thì một mình cô ta không được, phải hai người khiêng mới xong. Khâm sai đại nhân không thể động thủ như người dưới, lại không thể để cánh tay thối tha của bọn thân binh đụng chạm vào thân thể thơm tho của vợ mình được". Bèn nói "Rất tốt, cô gọi cô ta cùng đi, nhưng đừng gọi các đệ tử khác của phái Vương Ôc".

Tăng Nhu vốn đang mặc quần áo thân binh, trong giây lát đã tới. Vi Tiểu Bảo dắt hai cô gái và tám tên thân binh, lại tới Lệ Xuân viện. Hai tên thân binh bước lên gõ cửa, quát "Tham tướng đại nhân tới, mau mở cửa tiếp đón". Bọn thân binh đã được dặn dò, chỉ nói Vi Tiểu

Bảo là Tham tướng, muốn dọa bọn chủ chùa quy nô thì một viên Tham tướng đã lòng lầy có thừa.

Đập cửa một hồi lâu, cánh cửa mới kết một tiếng mở ra, một tên quy nô bước ra kêu lên “Có khách!”, hai tiếng ấy xướng lên rất không có khí thế. Vi Tiểu Bảo sợ y nhận ra, không dám nhìn y. Một tên thân binh quát “Tham tướng lão gia giá đáo, gọi chủ chùa mau ra hầu hạ”.

Vi Tiểu Bảo vào tới sảnh, chủ chùa ra đón, cũng không nhìn Vi Tiểu Bảo, nói “Mời lão gia vào hoa sảnh uống trà”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Người không nhìn ta thì rất tốt, khỏi nhận ra ta, cũng không cần gặp mẹ, cứ sai họ khiêng A Kha và Trịnh Khắc Sảng đi là được”. Chỉ là chủ chùa ngày thường tiếp đón khách khứa mười phần chu đáo, đối với quan lại lại càng cung kính khách khí, hôm nay lại lạnh nhạt như thế, giọng nói cũng rất kỳ lạ, bất giác hơi thấy kinh ngạc.

Y bước vào sảnh Cam Lộ, chỉ thấy bàn tiệc chưa dọn dẹp, Trịnh Khắc Sảng vẫn ngồi ngửa trên ghế, đang định ra lệnh, chợt thấy một người ăn mặc lộng lẫy bước tới, nói “Vi đại nhân, xin chào!”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, tự nhủ “Người nhận ra ta à?” nhìn kỹ lại người ấy, vô cùng hoảng sợ, khom lưng đưa tay định rút thanh chủ thủ trong ống giày ra. Đột nhiên trên tay bị siết chặt, sau lưng đã có người nắm chặt cổ tay y, lạnh lùng nói “Ngồi xuống cho tử tế, không được động võ!”. Tay trái nắm gáy y nhắc lên, đẩy vào ghế. Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ, chỉ nghe Song Nhi la lên một tiếng, đã động thủ với người kia, Tăng

Nhu sấn lên đánh giúp, bên cạnh có một công tử áo gấm phát chuông chém tới nàng, hai người giao đấu.

Vi Tiểu Bảo ngưng thần nhìn ra, công tử áo gấm kia vốn là phụ nữ cải dạng nam trang, là A Kỳ sư tử của A Kha. Người đánh nhau với Song Nhi thân hình cao gầy, chính là Lạt ma Tây Tạng Tang Kết, lúc ấy mặc quần áo thường, trên đầu đội mũ, mang bím tóc giả. Người ăn mặc sang trọng đầu tiên là vương tử Mông Cổ Cát Nhĩ Đan. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình thật cũng hồ đồ, đã nghe Trịnh Khắc Sảng nói rõ ràng là hẹn bọn Cát Nhĩ Đan ở đây, tại sao không đề phòng chuyện này? Mình vừa gặp A Kha, trong lòng đã mờ mờ mịt mịt, ngay cả họ của lão tử là gì cũng quên luôn, con mẹ nó, lão tử họ gì vốn cũng không biết, cũng không trách được”.

Chợt nghe Song Nhi ài chà một tiếng, đã bị Tang Kết điểm trúng huyết đạo trên hông, ngã lảo lổ xuống đất. Lúc ấy Tăng Nhu vẫn còn ác đấu với A Kỳ, A Kỳ chiêu thức tuy tinh diệu, nhưng khổ nổi xuất thủ không có nội lực, mấy lần đánh trúng Tăng Nhu nhưng không làm nàng bị thương. Tang Kết bước lên, trong vòng hai chiêu đã điểm ngã Tăng Nhu. Tám tên thân binh hoặc bị Tang Kết điểm ngã, hoặc bị Cát Nhĩ Đan đánh chết, nằm la liệt ở thiên tỉnh ngoài sảnh.

Tang Kết cười hắc hắc một tiếng, ngồi xuống nói “Vi đại nhân, sư phụ ngươi đâu?”. Nói xong đưa hai tay ra tới trước mặt y. Chỉ thấy mười ngón tay y đều mất đốt trên cùng, ngón tay vốn có ba đốt, bây giờ chỉ còn hai đốt, vô cùng kỳ quái đáng sợ, Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ “Hôm ấy y lật kinh thư, ngón tay dính vào thuốc độc của mình, người này rõ ràng lập tức quyết đoán chặt

luôn mười đầu ngón tay. Hôm nay lão tử rơi vào tay y, có vay có trả, y chặt mười ngón tay của mình cũng không hề gì, chỉ sợ là y lại chặt luôn đầu mình”.

Tang Kết thấy y hoảng sợ ngẩn ra, vô cùng đắc ý, nói “Vi đại nhân, hôm trước ta thấy ngươi là một thằng nhỏ, không ngờ ngươi lại là một quý nhân trong triều, đắc tội nhiều lắm”. Vi Tiểu Bảo nói “Không dám. Hôm trước ta chỉ cho rằng ngươi là một Lạt ma tầm thường, không biết ngươi là một vị đại anh hùng, đắc tội nhiều lắm”. Tang Kết hừ một tiếng, hỏi “Tại sao ngươi biết ta là đại anh hùng?”. Vi Tiểu Bảo nói “Có người hạ độc vào kinh thư, định hại sư phụ ta, lại bị sư phụ ta nhận ra, không dám đưa tay chạm vào, ngươi cứ nhất định đòi xem kinh thư, sư phụ ta không biết làm sao, chỉ đành đưa cho ngươi. Đại Lạt ma, sau khi ngón tay ngươi bị trúng độc, lập tức quyết đoán, chặt rụng ngón tay bị dính thuốc độc đi, thật là cao minh! Tự mình cắt cổ mình tự sát thì dễ, chứ tự mình chặt mười ngón tay của mình thì từ xưa đến nay chưa có vị đại anh hùng nào làm qua. Nhớ lại năm xưa Quan Vân Trường cạo xương rửa độc, không cau mày một cái nhưng đó cũng là người khác cạo xương cho y, chứ bảo y tự chặt ngón tay mình, thì nhất định là ngàn vạn lần không làm được. Ngươi còn lợi hại hơn cả Quan Vân Trường, há không phải là một vị thiên hạ đệ nhất đại anh hùng từ xưa đến nay sao?”.

Tang Kết biết rõ là y vô mông ngựa, chẳng qua muốn mình đối với y thủ hạ lưu tình, so với việc nài nỉ xin tha mạng cũng không khác nhau bao nhiêu, có điều mấy câu ấy tính ra cũng rất dễ nghe, cũng cảm thấy rất khoan khoái. Hôm ấy mình chặt đứt mười ngón tay nên mới

giữ được tính mạng, tuy hai tay bị tàn phế, võ công giảm sút rất nhiều, nhưng nghĩ tới lúc ấy việc sống chết chỉ cách nhau một sợi tóc, mình lại có thể cương dũng như thế, trong lòng cũng thường cảm thấy kiêu hãnh. Y mang theo mười hai tên sư đệ tới Trung nguyên cướp đoạt bộ *Tứ thập nhị chương kinh*, kết quả mười hai người đều mất mạng, mình còn bị tàn phế hai tay, chuyện rủi ro như thế tự nhiên là im lặng không nói với ai, trước nay cũng không có ai dám hỏi y tại sao lại chặt mười đầu ngón tay đi, vì thế những câu Vi Tiểu Bảo vừa nói, đây là lần đầu tiên được nghe thấy.

Đại Lạt ma vẻ mặt âm trầm không kìm được thoáng nét tươi cười, nói “Vi đại nhân, bọn ta biết người giá lâm Dương Châu, mọi người hẹn nhau nhất tề tới đây gặp người. Người chuyên giở trò với Bình Tây vương, phá hỏng không ít đại sự của lão nhân gia người. Phò mã muốn về Vân Nam thăm nhà, cũng bị người cản trở, phải không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tin tức của các vị rất linh thông, thật là cao cường. Lần này ta rời kinh là hoàng thượng sai làm chuyện gì, các người có biết không?”. Tang Kết nói “Xin thỉnh giáo”.

Vi Tiểu Bảo nói “Nói thế làm gì, nói thế làm gì. Hoàng thượng nói Vi Tiểu Bảo, người tới Dương Châu làm việc, chỉ sợ Ngô Tam Quế sai người hành thích người, trăm có chỗ không yên tâm. May là con trai y đang trong tay trăm, nếu người bị ba dài hai ngắn gì đó, trăm sẽ đem thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng ra cũng chém thành ba dài hai ngắn như thế là được. Ngô Tam Quế sai người chạm tới một ngón tay của người, thì thằng tiểu tử Ngô Ứng Hùng cũng sẽ bớt đi một ngón tay. Lão tiểu tử Ngô Tam

Quế mà sai người giết người, thì cũng như y tự giết con mình. Ta nói : hoàng thượng, con trai người khác thì ta đều có thể làm, chứ con Ngô Tam Quế thì nhất định không làm. Hoàng thượng hô hô cười rộ, chính vì như thế, nên ta mới tới Dương Châu”.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nhìn nhau một cái, đều thoáng biến sắc. Tang Kết nói “Lần này ta và vương tử điện hạ tới Dương Châu tìm người, lúc đầu nghĩ hoàng đế phái Khâm sai đại thần, nhất định là một nhân vật cao minh thế nào, nào ngờ bọn ta đứng xa xa nhìn, té ra lại là người quen cũ, ngay A Kỳ cô nương đây cũng biết người”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Bọn ta là người tình cũ mà”.

A Kỳ cầm một chiếc dưa trên bàn lên, ấn vào trán y một cái “Ai là người tình cũ của người?”.

Tang Kết nói “Bọn ta hẹn với Trịnh nhị công tử ở Đài Loan gặp nhau ở đây, vốn là định thương lượng làm thế nào ra tay với người, không ngờ người lại tự dẫn mình tới cửa, giúp bọn ta đỡ tốn rất nhiều sức lực”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế. Hoàng thượng tra hỏi tên thủ hạ râu xồm Hãn Thiếp Ma của vương tử liên tiếp ba ngày, chuyện gì cũng biết cả rồi”.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nghe tới tên Hãn Thiếp Ma, đều giật nảy mình, cùng đứng phắt lên, hỏi “Cái gì?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Cũng chẳng có gì. Hoàng thượng nói với Hãn Thiếp Ma bằng tiếng Mông Cổ, ky lý cô lô, ta không hiểu câu nào. Về sau hoàng thượng thưởng y

rất nhiều tiền, sai y qua làm thủ hạ dưới quyền của đại nhân Thượng thư bộ Binh Minh Châu, không được vài ngày lại phái ta giục y mau về bản đồ. Những chuyện hành quân đánh trận này, ta đều không biết. Ta nói với hoàng thượng : Hoàng thượng, Mông Cổ Tây Tạng rất lạnh, người muốn phái binh đi đánh nhau, nô tài xin người cho nghỉ, tới Dương Châu phồn hoa dạo chơi thôi”.

Cát Nhĩ Đan có vẻ lo lắng, hỏi “Người nói tiểu hoàng đế định phái quân đánh Mông Cổ, Tây Tạng à?”. Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Những chuyện loại này thì ta không rõ lắm. Hoàng thượng nói : Tốt nhất là chúng ta đối phó với một mình thằng đầy tớ già kia. Nếu Mông Cổ, Tây Tạng giúp đỡ chúng ta thì chúng ta sẽ coi họ là bạn bè, nếu họ giúp đỡ thằng đầy tớ già kia thì chúng ta không còn cách nào, chỉ đành tiên phát chế nhân”. Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nhìn nhau một cái, cảm thấy hơi yên tâm, lại cùng ngồi xuống. Cát Nhĩ Đan hỏi tình hình Hãn Thiếp Ma, Vi Tiểu Bảo miêu tả dung mạo cử chỉ của y rất sống động, không sợ Cát Nhĩ Đan và Tang Kết không tin.

Vi Tiểu Bảo thấy hai người đều cau mày, đoán hai người được tin Hãn Thiếp Ma đầu hàng nhà Thanh, việc Mông Cổ, Tây Vực câu kết với Ngô Tam Quế đã không giấu được tiểu hoàng đế, sợ Khang Hy ra tay trước là mạnh, hiện Song Nhi và Tăng Nhu đều đã bị điểm huyết ngã lăn dưới đất, tám tên thân binh quá nửa đã mất mạng, lần này y rón rén tới Lệ Xuân viện, chỉ sợ người ta phát hiện ra bí mật về thân thế của mình, vì thế bọn Từ Thiên Xuyên, Trương Dũng, Triệu Tề Hiền không ai biết, xem ra nếu mang y băm thít lột da, làm món Đầu

sư tử nổi tiếng ở Dương Châu thì bất kể là nướng cũng được, luộc cũng được, thậm chí có pha thêm bột thịt cua vào cũng không ai tới cứu, đã không có cách nào thoát thân, chỉ đành thuận miệng bịa đặt còn hơn ngồi chờ chết, nói “Hoàng thượng nói vương tử Cát Nhĩ Đan võ công cao cường, anh hùng vô địch, cũng mười phần khâm phục”.

Cát Nhĩ Đan mỉm cười hỏi “Hoàng đế cũng luyện võ công à? Sao y biết ta biết võ công?”. Vi Tiểu Bảo nói “Hoàng thượng tự nhiên là biết võ công, lại rất không kém. Hôm trước diện hạ đại hiến thân thủ ở chùa Thiếu Lâm, đánh cho phương trượng chùa Thiếu Lâm cam bái hạ phong. Ba vị Thủ tọa Đạt Ma đường, La Hán đường, Bát Nhã đường thấy gió là chạy, huynh đệ đều nhất nhất kể lại với hoàng thượng”. Hôm ấy Cát Nhĩ Đan cụp đuôi rời chùa Thiếu Lâm, bây giờ nghe Vi Tiểu Bảo cực lực tán dương, rất có thể diện trước mặt Tang Kết, không tìm được lộ ra vẻ đắc ý.

Vi Tiểu Bảo nói “Võ công của Hối Thông đại sư phương trượng chùa Thiếu Lâm, trong võ lâm hiện nay cũng tính là hạng nhất hạng hai, nhưng vương tử diện hạ chỉ phát tay áo một cái, Hối Thông Phương trượng đã đứng không vững, ngã ngồi ngay xuống, may mà lúc y ngồi xuống thì móng lại chạm đúng vào tấm bồ đoàn, nếu không đã ngã gãy mấy cái xương già rồi...”. Thật ra hôm ấy Cát Nhĩ Đan là bị Hối Thông phát tay áo tăng bào hất ngã ngồi vào ghế, không đứng lên được, nhưng Vi Tiểu Bảo lại nói ngược lại, nghĩ thầm “Hối Thông sư huynh đối xử với mình không kém, nhưng hôm nay sư đệ gặp nạn huyết quang, trước mắt sẽ phải viên tịch tọa

hóa, đi về Tây thiên, chỉ đành không tức là sắc, sắc tức là không, sư huynh thắng tức là thua, thua tức là thắng”. Ngoài miệng thì nói bừa đi, trong lòng thì nghĩ rồi lên, hai con mắt cứ nhìn đông ngó tây, liếc mắt một cái, thấy A Kỳ như cười mà không phải cười, hai mắt cứ dán vào mặt Cát Nhĩ Đan, ánh mắt chứa chan tình ý.

Vì Tiểu Bảo chợt động tâm niệm “Cô nương độc ác này muốn làm vương phi Mông Cổ”, liền nói “Hoàng thượng nói : Vương tử Cát Nhĩ Đan võ công đã cao cường, tướng mạo lại tuấn tú, ý muốn cưới vương phi thì phải cưới một cô nương trẻ tuổi xinh đẹp, cũng biết võ công mới nên...”, nhìn trộm A Kỳ một cái, quả nhiên thấy nàng chợt đỏ mặt, đáng vẻ mười phần quan tâm, bèn nói tiếp “Trần Viên Viên tuy nổi tiếng là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng hiện đã lớn tuổi rồi, Cát Nhĩ Đan cần gì phải cưới nàng ta?”.

A Kỳ nhìn không được nói “Ai bảo là y muốn cưới Trần Viên Viên chứ ? Lại nói bậy !”. Cát Nhĩ Đan lắc đầu nói “Làm gì có chuyện ấy?”.

Vì Tiểu Bảo nói “Đúng đấy. Ta nói : Bẩm hoàng thượng, vương tử Cát Nhĩ Đan diện hạ có một cô nương thân thiết, tên là A Kỳ cô nương...”. A Kỳ xì một tiếng, vẻ mặt mười phần vui mừng. Cát Nhĩ Đan cười hê hê nhìn nàng. Vì Tiểu Bảo nói tiếp “...Vị A Kỳ cô nương này võ công đứng thứ ba thiên hạ, chỉ là không bằng đại Lạt ma Tang Kết và vương tử Cát Nhĩ Đan diện hạ, chứ so với hoàng thượng, hì hì, dường như còn cao hơn một chút, nô tài nói đây là sự thật, xin hoàng thượng đừng trách...”.

Tang Kết này giờ đã rất bức bối, nhưng nghe y nói với hoàng đế mình võ công đệ nhất thiên hạ, tuy biết rõ thằng tiểu quỷ này nói mười câu thì không tin được nửa câu, nhưng cũng không kìm được vui vẻ tự đắc, hừ một tiếng trong mũi, tỏ vẻ không tin.

Vi Tiểu Bảo nói tiếp “Hoàng thượng nói : Ta không tin, tiểu cô nương kia võ công có cao cường thì chẳng lẽ lại cao hơn cả sư phụ của cô ta à? Ta nói : Hoàng thượng có chỗ còn chưa biết. Sư phụ của tiểu cô nương này là một vị ni cô mặc áo trắng, võ công vốn rất cao cường, tính ra là đứng thứ ba trong thiên hạ, nhưng có một lần tỷ võ với đại Lạt ma Tang Kết, bị đại Lạt ma Tang Kết một chuồng đánh ra, vị sư thái ấy vung chuồng đón đỡ, nội công toàn thân bị hóa tán không còn tăm tích, vì thế phải nhường danh hiệu võ công đứng thứ ba thiên hạ cho đệ tử của bà ta”.

A Kỳ nghe y nói toạc sư thừa lai lịch của mình ra, trong lòng kinh nghi bất định “Tại sao y lại biết sư phụ mình?”.

Tang Kết tuy chưa từng giao thủ với Cửu Nạn, nhưng toàn bộ mười hai tên sư đệ đều chết phi mạng dưới tay thầy trò bà ta, đó là điều sỉ nhục lớn nhất trong đời, lúc ấy nghe Vi Tiểu Bảo nói Cửu Nạn bị mình đánh một chuồng hóa tán hết nội lực, quả thật là trát vàng lên mặt mình. Y và Cát Nhĩ Đan lúc đầu rất lo lắng, đều sợ Vi Tiểu Bảo nói toạc chuyện dở của mình ra, nên đều muốn giết ngay người này để diệt khẩu, đến khi nghe y chuyển chuyện đại bại của mình thành đại thắng, cũng không muốn giết y vội. Tang Kết nhìn A Kỳ chằm chằm một lúc, nghĩ thầm “Bây giờ ta mới biết, té ra ngươi là

đồ đệ của ni cô áo trắng kia. Trong chuyện này chỉ e có chút kỳ quái”.

A Kỳ hỏi “Người nói chuyện Trần Viên Viên gì đó, rồi sao nữa?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Trần Viên Viên thì ta đã chính mắt nhìn thấy ở Côn Minh. Không giấu gì cô nương, bà ta so với ta thì lớn tuổi hơn nhiều, có điều sáu chữ Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân quả thật là danh bất hư truyền, ta vừa gặp xong, lập tức hồn phách bay bổng, tay chân lạnh ngắt, toàn thân nổi gai ốc, trong lòng chỉ nói : Trên đời lại có người đẹp như thế này sao? A Kỳ cô nương, sư muội A Kha của cô tính ra cũng rất đẹp, nhưng so với Trần Viên Viên thì dung mạo đáng vẻ đều kém xa”.

A Kỳ tự nhiên biết A Kha dung mạo xinh đẹp hơn mình rất xa, lại biết Vi Tiểu Bảo điên đảo thần hồn vì A Kha, mà cả y cũng nói thế thì e câu này không phải giả, nhưng trên miệng vẫn không chịu phục, nói “Thằng nhãi người là đồ mê gái, thấy người ta có ba phần nhan sắc thì nói lên thành mười phần. Trần Viên Viên năm nay ít nhất cũng bốn mươi tuổi, cho dù là trước kia xinh đẹp thì bây giờ cũng không còn đẹp nữa rồi”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu lia lịa nói “Không đúng, không đúng. Như A Kỳ cô nương năm nay chẳng qua chỉ mười tám mười chín tuổi, đương nhiên là rất đẹp rồi. Qua ba mươi năm nữa nhất định sẽ rất xinh đẹp, nếu cô không tin, thì ta đánh cược với cô. Nếu sau ba mươi năm nữa nếu cô không đẹp thì ta sẽ chặt đầu đưa cho cô”.

A Kỳ cười hì một tiếng, bất kể cô gái nào nghe người ta khen mình xinh đẹp tự nhiên cũng rất vui vẻ, mà lại

khen ngợi trước mặt tình lang của mình, lại càng trong lòng mừng rỡ, hướng chi nàng đối với dung mạo của mình vốn rất tự tin, tương lai ba mươi năm nữa mình cũng không tới nỗi khó coi quá.

Vi Tiểu Bảo chỉ mong nàng ưng thuận đánh cược, như thế thì Cát Nhĩ Đan biết đâu sẽ nể mặt ý trung nhân, lại để mình sống thêm ba mươi năm nữa, đến lúc ấy sẽ quyết hơn thua cũng chưa muộn, không ngờ Tang Kết hừ một tiếng, lạnh lùng nói “Đáng tiếc là người sống không qua đêm nay rồi. Phương dung của A Kỳ cô nương ba mươi năm sau thì người không có phúc được nhìn thấy đâu”.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì, nói “Chuyện đó không hề gì, chỉ mong đại Lạt ma và vương tử điện hạ nhớ lời ta, ngày này ba mươi năm sau sẽ thấy Vi Tiểu Bảo sáng suốt có tiên kiến”. Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ ba người nhìn không được đều hô hô cười rộ.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta tới Côn Minh là chuyện vài tháng trước đây, ta là đưa công chúa Kiến Ninh tới gả cho con trai Ngô Tam Quế, ba người các vị đều biết rồi. Vốn đó là chuyện rất rất đáng mừng, nhưng vừa vào tới thành Côn Minh, chỉ thấy trên đường phố nào cũng đều có người kêu gào khóc rống, cứ cách vài nhà lại có một chiếc quan tài, rất nhiều phụ nữ và trẻ con chít khăn tang, khóc tới mức trời sầu đất thảm”.

Cát Nhĩ Đan và A Kỳ cùng hỏi “Vì sao thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta cũng cảm thấy rất kỳ quái. Hỏi quan lại ở Vân Nam, mọi người đều ấp a ấp úng không ai chịu nói. Về sau ta sai thân binh ra nghe ngóng mới biết

được, nguyên là sáng sớm hôm ấy Trần Viên Viên nghe nói xa giá công chúa tới, đích thân ra nghênh tiếp. Bà vừa bước xuống kiệu, mười mấy vạn đàn ông ở Côn Minh đều phát điên, ai cũng tranh nhau tới nhìn bà, đều nói thiên hạ đệ nhất tiên nữ giáng trần, ta xô người đẩy, giẫm đạp lên nhau chết mấy ngàn người. Tướng sĩ dưới trướng Bình Tây vương ra sức đàn áp, về sau nhìn thấy Trần Viên Viên, mọi người lại chen lấn nhau, ai cũng há to miệng, chảy nước bọt, chỉ là nhìn Trần Viên Viên”.

Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ ba người người nhìn ta ta nhìn người, đều nghĩ thầm “Thằng nhỏ này kể chuyện nhất định là thêm mắm dặm muối, có điều e là Trần Viên Viên quả thật sắc đẹp phi phàm, nếu có thể nhìn thấy một lần thì hay quá”.

Vì Tiểu Bảo thấy ba người dần dần đã tin, lại nói “Vương tử điện hạ, dưới trướng Bình Tây vương có một viên Tổng binh tên là Mã Bảo, người nghe qua tên họ y chưa?”. Cát Nhĩ Đan và A Kỳ đều gật gật đầu. Hai người bọn họ từng cùng Mã Bảo tới chùa Thiếu Lâm, làm sao không biết? Cát Nhĩ Đan nói “Hôm trước ở chùa Thiếu Lâm, người cũng thấy y rồi mà”. Vì Tiểu Bảo nói “Là y à? Ta lại quên mất. Hôm ấy ta chỉ để ý xem vương tử điện hạ đại hiển thần công đánh bại cao tăng chùa Thiếu Lâm, không rảnh mà nhìn tới người khác, mà nếu có lúc nào rảnh, cũng chỉ nhìn trộm dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn của A Kỳ cô nương vài cái”. A Kỳ xì một tiếng, nhưng trong lòng thì rất vui vẻ.

Cát Nhĩ Đan hỏi “Mã Tổng binh thì thế nào?”. Vì Tiểu Bảo thở dài một tiếng, nói “Mã Tổng binh hôm ấy cũng có chuyện, y vâng lệnh Bình Tây vương bảo vệ Trần

Viên Viên, nào ngờ y nhìn Trần Viên Viên mấy cái lại cũng mờ mịt hồ đồ, lại bước tới sờ sờ bàn tay vừa trắng vừa nõn nà của bà ta. Về sau Bình Tây vương biết được, đánh y bốn mươi quân côn. Mã Tổng binh lên nói với người ta rằng : Ta sờ được tay trái Trần Viên Viên, vốn cho rằng vương gia sẽ chặt một cánh tay của ta. Nếu biết chỉ bị đánh bốn mươi quân côn, thì cứ sờ nốt tay phải của nàng. Tám mươi quân côn chưa chắc đã đánh ta chết được. Dưới trướng của Bình Tây vương có tất cả mười đại Tổng binh, chín Tổng binh còn lại đều rất hâm mộ. Lúc câu ấy truyền tới tai Bình Tây vương, y lại ra lệnh từ nay trở đi ai sờ tay Trần Viên Viên thì sẽ bị chặt tay. Con rể của Bình Tây vương là Hạ Quốc Tướng, cũng là một trong mười đại Tổng binh, y sai một người thợ giỏi làm hai bàn tay giả trước. Y nói thế nào cũng có lúc mình gặp bà mẹ vợ xinh đẹp như thiên tiên này, vạn nhất nhìn không được sờ tay bà ta, không bằng tự mình cứ làm một bàn tay giả, để khỏi lúc cần lại không kịp làm, cái đó gọi là cái gì đó thì không lo”.

Cát Nhĩ Đan chỉ nghe tới mức há miệng ngẩn người. Tang Kết không ngừng lắc đầu, luôn miệng nói “Hoang đường, hoang đường!”, cũng không biết là nói mười đại Tổng binh hoang đường hay nói Vi Tiểu Bảo hoang đường. A Kỳ nói “Người gặp Trần Viên Viên, có sờ tay bà ta không?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện đó cũng có lý do. Trước khi ta tới gặp Trần Viên Viên, Ngô Ứng Hùng có tới gặp ta nói ta ngàn dặm xa xôi đưa công chúa tới gả cho y, y rất cảm kích. Y lấy trong bọc ra một vật, ánh vàng lóng lánh, viên đầy phỉ thúy, bảo ngọc, hồng bảo thạch, ngọc mắt mèo, nguyên là một cái khóa tay bằng vàng”.

A Kỳ hỏi “Khóa tay gì mà lại quý báu như thế?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đúng thế, lúc ấy ta bèn hỏi y chơi trò gì thế, cứ cho rằng y tặng lễ vật cho ta. Nào ngờ y cười khanh khách, khóa hai tay ta lại. Ta giật nảy mình kêu lên : Phò mã, tại sao ngươi lại bắt ta? Ta phạm tội gì? Ngô Ứng Hùng nói : Khâm sai đại nhân, ngươi không nên hiểu lầm, huynh đệ là có ý tốt thôi. Nếu ngươi đi gặp dì Viên của ta thì không mang cái khóa này không được, để đề phòng ngươi nhin không được, đưa tay ra sờ bà. Nếu chỉ sờ tay bà thôi, phụ vương nể mặt ngươi là Khâm sai đại nhân, cũng không có chuyện gì, chỉ sợ ngươi sờ một cái, sờ hai cái, sờ ba cái thì phụ vương không khỏi sẽ phạm vào tội giết chết Khâm sai đại thần. Đại nhân cố nhiên không ổn, nhưng họ Ngô ta cũng sẽ hồng bát. Ta hoảng sợ nhảy dựng lên, bèn đeo khóa tay tới gặp Trần Viên Viên”.

A Kỳ càng nghe càng thấy buồn cười, nói “Quả thật là ta không tin”. Vi Tiểu Bảo nói “Lần sau cô tới Bắc Kinh, cứ bảo Ngô Ứng Hùng lấy cái khóa tay ấy ra mà xem, chứ không sợ gì cô không tin. Đó là y luôn mang theo bên người, để tiện lúc gặp Trần Viên Viên sẽ lập tức lấy ra khóa tay mình, chỉ cần chạm một chút là không xong”. Tang Kết hừ một tiếng, nói “Trần Viên Viên là thứ mẫu của y, chẳng lẽ y cũng dám có hành động phi lễ à?”. Vi Tiểu Bảo nói “Đương nhiên là y không dám, vì thế lúc nào cũng mang cái khóa tay bằng vàng bên người”. A Kỳ nói “Y tới Bắc Kinh, cần gì phải mang theo?”.

Vi Tiểu Bảo ngẩn ra, nghĩ thầm “Hồng bát, tù và da bò vỡ rồi”. Nhưng y đầu óc cực kỳ mau lẹ, lập tức nói Ngô Ứng Hùng vốn định lập tức trở về Côn Minh, không

muốn ở Bắc Kinh lâu. Ở lại Bắc Kinh là bất đắc dĩ thôi”. Tang Kết nhìn y một cái, nói “Đó là người mang oán trả ơn đấy. Người ta khóa tay giúp người, rất có giao tình, người lại cản trở y, không cho y về Vân Nam”.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói “Ngô Ủng Hùng có ơn gì với ta chú? Y có mối thù không đội trời chung với ta”. Tang Kết ngạc nhiên nói “Y đắc tội với người chuyện gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Con không đắc tội à? Khóa hai tay cho ta, so với giết lão tử còn độc ác hơn. Lúc ấy nếu không phải đeo cái khóa tay ấy, thì ta đã sờ cả mặt Trần Viên Viên rồi. Ờ, Đại Lạt ma, vương tử diện hạ, chỉ cần ta sờ được khuôn mặt xinh đẹp hơn đóa hoa một vạn lần của Trần Viên Viên thì Ngô Tam Quế có chém một bàn tay của ta cũng chẳng sao. Cho dù y chặt thêm của ta một chân, làm món giò sấy Tuyên Thành Vân Nam cũng có đáng gì?”.

Ba người đầu óc bay tới Vân Nam, tưởng tượng dung mạo tuyệt thế của Trần Viên Viên, nghe y nói mấy câu này lại không cười nữa.

Vi Tiểu Bảo hăng giọng một tiếng, làm ra vẻ mặt thần bí khôn lường, hạ giọng nói “Có một bí mật rất lớn, ba vị nghe xong không được tiết lộ ra đâu đấy. Vốn là không thể nói ra, có điều nói chuyện với ba vị rất hợp, không ngại gì nói với người tri kỷ”. Cát Nhĩ Đan vội hỏi “Bí mật gì thế?”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Hoàng thượng điều binh khiển tướng, định đánh Ngô Tam Quế”. Ba người bọn Tang Kết nhìn nhau cười một tiếng, đều nghĩ “Thế thì có gì là bí mật ? Hoàng đế không đánh Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế cũng sẽ dấy quân đánh hoàng đế”. Vi Tiểu Bảo nói “Các người có biết tại sao hoàng

thượng muốn dùng quân với Vân Nam không? Chuyện này hơi khó đoán đấy”.

A Kỳ nói “Chẳng lẽ cũng vì Trần Viên Viên à?”. Vi Tiểu Bảo đập bàn một cái, làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nói “Ồ! Tại sao cô biết được?”. A Kỳ nói “Là ta đoán bừa thôi”.

Vi Tiểu Bảo rất khen ngợi, nói “Cô nương đúng là Nữ Gia Cát, đoán việc như thần. Hoàng thượng làm hoàng đế, cái gì cũng có, chỉ thiếu một Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân thôi. Lần trước tại sao hoàng thượng phái một thằng nhỏ như ta tới Vân Nam mà lại không phái bậc đại thần công cao vọng trọng? Chính là muốn ta chính mắt nhìn xem, rốt lại người đàn bà ấy có đúng là rất đẹp không, lại bảo ta thăm dò khẩu khí của Ngô Tam Quế, xem y có chịu dâng Trần Viên Viên vào cung không. Phái các đại thần râu bạc đi làm chuyện này rốt lại cũng có chỗ không tiện, đúng không? Nào ngờ ta vừa nói một câu, Ngô Tam Quế đã đập bàn giận dữ, nói : Người đưa có một công chúa tới, mà muốn đổi một Quan Âm sống của ta à? Hừ hừ, cho dù một trăm công chúa, ta cũng không đổi”.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan nhìn nhau một cái, thầm cảm thấy đã mắc lừa Ngô Tam Quế, té ra trong chuyện này có dính dáng tới nữ sắc. Ngô Tam Quế năm xưa Một phen nổi giận bởi hồng nhan, chính là vì Trần Viên Viên mà làm mất giang sơn ba trăm năm của nhà Đại Minh, chuyện ấy thiên hạ đều biết. Tiểu hoàng đế tuổi trẻ phong lưu, những chuyện như thế này kể ra cũng hợp lý.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Tiểu Huyền tử, ngươi là Điều Sinh Ngu Thang, quyết không tham lam vợ của con rùa đen. Nhưng Tiểu Quế tử ta đại nạn lâm đầu, đành nói xấu ngươi vài câu, ngàn vạn lần đừng tưởng thật”. Thấy Tang Kết và Cát Nhĩ Đan thần sắc đều nghiêm trọng, lại nói “Ta thấy Ngô Tam Quế nổi giận, liền không dám nói nữa. Lúc ấy ta ở Vân Nam, tuy mang theo mấy ngàn quân mã, nhưng làm sao chống nổi thiên quân vạn mã dưới trướng Ngô Tam Quế? Chỉ đành nuốt giận ăn tiền, đúng không?”. Cát Nhĩ Đan gật gật đầu.

Vi Tiểu Bảo nói “Một buổi tối, gã râu xồm Hãn Thiếp Ma kia tới gặp ta, y nói là vương tử điện hạ phái y tới Côn Minh liên lạc với Ngô Tam Quế. Y ở Côn Minh phát giác ra tình thế không hay, nói người Mông Cổ là con cháu Thành Cát Tư Hãn, đều là anh hùng hảo hán, tại sao lại ra trận bỏ mình vì một người đàn bà xinh đẹp của Ngô Tam Quế. Y xin ta ngầm đưa y về Bắc Kinh gặp hoàng đế, muốn đích thân nói với hoàng đế là Trần Viên Viên không có liên quan gì tới vương tử Mông Cổ và Lạt ma Tây Tạng. Vương tử Mông Cổ Cát Nhĩ Đan đã có A Kỳ cô nương, không cần Trần Viên Viên nữa. Lạt ma Tây Tạng cũng có... có rất nhiều cô nương Tây Tạng xinh đẹp...”. Tang Kết quát “Nói bậy! Lạt ma Hoàng giáo bọn ta nghiêm thủ giới luật thanh quy, quyết không tham hoa hiếu sắc”. Vi Tiểu Bảo vội nói “Đó là Hãn Thiếp Ma nói, không liên quan gì tới ta. Đại Lạt ma, Hãn Thiếp Ma lấy lòng hoàng đế để y yên tâm, không sợ người cướp đoạt Trần Viên Viên, e là thế thôi”. Tang Kết hừ một tiếng, nói “Lần sau gặp Hãn Thiếp Ma, phải hỏi kỹ y rốt lại là y bịa đặt hay người bịa đặt, làm bại hoại tiếng tăm của ta như thế”.

Vi Tiểu Bảo trong lòng mừng rỡ “Y muốn chết vắn Hãn Thiếp Ma, xem ra nhất thời cũng không giết mình ngay”, vội nói “Đúng, đúng. Lần sau người cứ gọi ta tới đối chứng với Hãn Thiếp Ma là được. Các người giúp Ngô Tam Quế tạo phản, nói thật chẳng được gì hay. Cho dù tạo phản thành công, hai người các vị cho dù trong người không mang một cái khóa tay, cũng sẽ run run sợ sợ...”. Chợt thấy Tang Kết trên mặt có vẻ giận dữ, vội nói “Đại Lạt ma sắc tức là không không là tức sắc, thấy Trần Viên Viên đương nhiên sẽ không động tâm, có điều, có điều... Ờ!”.

Tang Kết hỏi “Có điều cái gì?”. Vi Tiểu Bảo nói “Lần trước ta tới Côn Minh, Trần Viên Viên ra đón công chúa, không phải đã làm chết mấy ngàn người sao? Gia đình những người chết ấy không làm lễ cầu siêu, vì đột nhiên không mời được hòa thượng đạo sĩ”. A Kỳ hỏi “Tại sao lại thế?”. Vi Tiểu Bảo nói “Có rất nhiều hòa thượng thấy Trần Viên Viên xong lại động lòng trần, trong vòng một ngày, ở Côn Minh có mấy ngàn hòa thượng hoàn tục, không xuất gia nữa. Cô nghĩ xem, đột nhiên mất đi mấy ngàn hòa thượng, thì tự nhiên không đủ người cầu siêu”.

Ba người bọn Cát Nhĩ Đan đều nửa tin nửa ngờ, đều cảm thấy y nói không khỏi có chỗ hoang đường, nhưng đối với sắc đẹp của Trần Viên Viên thì quyết không còn nghi ngờ gì nữa.

A Kỳ liếc Cát Nhĩ Đan một cái, khẽ nói “Côn Minh cổ quái như thế, ta không đi nữa, người muốn giúp Ngô Tam Quế, thì người tự đi đi”. Cát Nhĩ Đan vội nói “Ai nói muốn đi Côn Minh chứ? Ta cũng không muốn gặp

Trần Viên Viên. Ta thấy A Kỳ cô nương của chúng ta biết đâu cũng chẳng thua kém gì Trần Viên Viên”. A Kỳ sắc mặt sa sầm, nói “Người nói ta biết đâu cũng chẳng thua kém gì Trần Viên Viên, rõ ràng là nói ta thua kém bà ta. Người là muốn đi gặp bà ta”. Nói xong đứng phắt lên, nói “Ta đi đây”.

Cát Nhĩ Đan cuống lên, vội nói “Không, không, ta thề với trời, đời này kiếp này quyết không nhìn Trần Viên Viên một cái”. A Kỳ đổi hờn làm vui, ngồi xuống trở lại. Vi Tiểu Bảo nói “Người nhất định không nhìn Trần Viên Viên một cái, câu ấy đúng lắm. Bất kể là ai, chỉ gặp bà ta một lần thì nhìn bà ta một cái mà đủ à? Nhìn một trăm lần, một ngàn lần cũng thấy chưa đủ”. Cát Nhĩ Đan chửi “Thằng tiểu quỷ nhà người rất giỏi nói bậy. Ta thề vĩnh viễn không gặp mặt Trần Viên Viên là được. Nếu mà gặp thì cứ cho hai mắt ta mù luôn đi”. A Kỳ cả mừng, chăm chăm nhìn y đầy vẻ thương yêu.

Vi Tiểu Bảo nói “Ta nghe tiểu hoàng đế nói thật không hiểu rõ tại sao hai người các người lại giúp đỡ Ngô Tam Quế. Nếu vì muốn có Trần Viên Viên thì không có cách nào, thiên hạ chỉ có một Trần Viên Viên, ngay tiểu hoàng đế cũng không có. Ngoài người mỹ nữ ấy ra, Ngô Tam Quế có cái gì thì tiểu hoàng đế cũng có nhiều gấp mười. Nếu hai người các vị giúp hoàng đế, thì vàng bạc châu báu muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu”.

Tang Kết lạnh lùng nói “Tây Tạng và Mông Cổ tuy nghèo, nhưng cũng không tham vàng bạc châu báu”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Hai người bọn họ không cần vàng bạc châu báu, cũng không cần gái đẹp, thì muốn cái gì nhất?”. Xoay chuyển ý nghĩ “Phải rồi, đại trượng phu

không thể một ngày không có tiền, đại trượng phu không thể một ngày không có quyền. Vì Tiểu Bảo mình là tiểu trượng phu, hai người bọn họ là đại trượng phu", liền nói "Tiểu hoàng đế nói Cát Nhĩ Đan chỉ là vương tử, cũng chưa to lắm, nếu giúp ta đánh Ngô Tam Quế, thì ta có thể phong y làm quốc vương Mông Cổ".

Cát Nhĩ Đan hai mắt ánh lên tia mừng rỡ, run giọng nói "Hoàng... hoàng đế nói thế thật à?". Vì Tiểu Bảo nói "Đương nhiên! Tại sao ta lại lừa ngươi chứ?". Tang Kết nói "Trong thiên hạ cũng không có hàm quốc vương Mông Cổ. Nếu hoàng đế có thể phong diện hạ làm Chuẩn Cát Nhĩ hãn thì diện hạ cũng có thể thỏa mãn rồi". Vì Tiểu Bảo nói "Có thể chứ, có thể chứ! Chúc Chính Cá Nhi hảo ấy, hoàng đế nhất định sẽ phong", nghĩ thầm "Chính Cá Nhi hảo là cái gì hay ho con mẹ nó nhỉ? Chẳng lẽ còn có Nhất bán Cá Nhi hảo sao?" (*).

Tang Kết thấy vẻ mặt y, đoán là y không hiểu, nói "Mông Cổ chia làm mấy bộ, Chuẩn Cát Nhĩ là một bộ lớn nhất trong đó. Vua Mông Cổ không gọi là quốc vương, mà gọi là Hãn. Vương tử diện hạ còn chưa làm tới Hãn". Vì Tiểu Bảo nói "Té ra là thế. Vương tử diện hạ chỉ cần giúp hoàng thượng thì làm Chính Cá Nhi hãn có gì là khó? Hoàng đế hạ một đạo thánh chỉ, phái vài vạn binh mã tới, những người Mông Cổ khác lại dám chống cự à?". Cát Nhĩ Đan nghe thấy cả mừng nói "Nếu hoàng thượng chịu như thế thì tự nhiên là dễ làm rồi".

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Vì Tiểu Bảo nghe Chuẩn Khách Nhĩ hãn ra thành Chính Cá Nhi hảo và hiểu là "Một đứa nhỏ tốt".

Vì Tiểu Bảo vỗ ngực một cái, nói “Người không cần lo, đảm bảo cứ hỏi ta là được. Hoàng thượng chỉ căm hận một mình Ngô Tam Quế. A Kỳ cô nương tuy đẹp, nhưng chỉ cần không cho hoàng đế nhìn thấy thì đảm bảo y cũng không cướp cô đâu. Còn như Tang Kết đại Lạt ma, nếu người giúp hoàng thượng, tự nhiên hoàng thượng sẽ phong người làm quan lớn cai quản toàn bộ Tây Tạng”. Y không biết chức quan ấy gọi là gì, nên không dám nói bừa.

Tang Kết nói “Toàn bộ Tây Tạng là do Phật sống Đạt Lai cai quản, nhưng không thể do hoàng thượng tùy tiện phong được”. Vì Tiểu Bảo nói “Người khác làm Phật sống được, tại sao người làm không được? Tây Tạng có tất cả bao nhiêu Phật sống?”. Tang Kết nói “Còn một vị Phật sống Ban Thiền, tất cả có hai vị”. Vì Tiểu Bảo nói “Phải rồi, một ngày không quá ba bữa, cái gì cũng phải có ba mới đúng đạo lý. Chúng ta xin hoàng thượng phong thêm một vị Phật sống Tang Kết nữa, đại Phật sống Tang Kết chuyên quản Đạt gì đó, hai vị tiểu Phật sống Ban gì đó”. Tang Kết trong lòng chột rúng động “Thằng đây tởm nhỏ này nói bừa một hơi, cũng có chút đạo lý”. Nghĩ tới chỗ ấy, khuôn mặt xương xẩu lập tức hiện ra vẻ tươi cười.

Vì Tiểu Bảo lúc ấy chỉ muốn sống còn thoát thân, bất kể đối phương có yêu cầu gì cũng luôn miệng đáp ứng, hướng chỉ là phong làm Chuẩn Cát Nhĩ hãn, Phật sống Tây Tạng thì y lại không mất đồng vốn nào, bèn nói “Không phải là ta thối da bò, chứ kể sách huynh đệ nghĩ ra thì hoàng thượng có chín phần chín là nghe theo. Mà nói lại, nếu hai vị giúp đỡ đánh Ngô Tam Quế thì

hoàng đế không những phải phong thưởng hai vị mà huynh đệ cũng lập được công lớn, không thăng quan phát tài không xong. Có câu rất hay là Trong triều có bạn dễ làm quan. Huynh đệ làm quan lớn trong triều, hai vị chia nhau làm quan lớn ở Mông Cổ, Tây Tạng. Ta nói nhé, chẳng bằng ba người chúng ta kết nghĩa anh em đi, từ nay trở đi ba người có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, không cần sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày, chỉ mong chết cùng ngày cùng tháng cùng năm. Thiên hạ ngoài tiểu hoàng đế ra thì có ba người chúng ta là to, như vậy há không phải rất tốt đẹp sao?”, nghĩ thầm “Câu Chỉ mong chết cùng năm cùng tháng cùng ngày ấy cũng rất quan trọng. Chỉ cần hai người các người gặt đầu, thì không thể giết ta rồi. Nếu muốn giết ta cũng như tụt sọt”.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan trước khi tới Dương Châu đã điều tra rõ ràng, biết gã Khâm sai thiếu niên này là Vi Tiểu Bảo bẽ tội được sủng ái nhất của hoàng đế, nhẹ bước đường mây, thăng quan cực nhanh, chỉ là ngàn vạn lần không ngờ lại là thiếu niên vốn đã quen biết. Cát Nhĩ Đan với y vốn không có thù oán, Tang Kết thì bị y hại chết mười hai sư đệ, phải chặt mười đầu ngón tay, vốn cầm hận y thấu xương, nhưng nghe y nói xong, nghĩ thầm bọn sư đệ đã chết không thể sống lại, mười ngón tay đã chặt không thể mọc lại, nếu một chuồng đập chết người này thì chẳng qua cũng là để hả giận, lại giúp Ngô Tam Quế được một việc lớn chứ mình thì chẳng được lợi ích gì, còn nếu kết bái với y lại vô cùng có lợi, có rất nhiều chuyện hay. Hai người người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, đều từ từ gặt đầu.

Vi Tiểu Bảo mừng rỡ vì được quá lòng mong mỏi, không ngờ nói bừa một phen lại làm động tâm được hai gã ác nhân này, sợ hai người hối hận, vội nói “Đại ca, nhị ca, nhị tẩu, chúng ta kết bái thôi. Nhị tẩu thì không kết bái được, người cứ bái thiên địa với nhị ca, đều là người nhà”. A Kỳ đỏ mặt xì một tiếng, chỉ cảm thấy thẳng nhỏ này nói chuyện làm người ta rất thích thú.

Tang Kết đột nhiên vươn tay ra, chát một tiếng đập gãy một mảnh góc bàn. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Lại cái gì thế này?”. Chỉ nghe Tang Kết dần giọng nói “Vi đại nhân, những câu người nói hôm nay, ta cứ tạm tin người. Nhưng nếu sau này người lại phản phúc vô thường, nuốt lời chỉ lo cho mình, thì người sẽ như cái góc bàn này đây”.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Đại ca nói gì thế, ba anh em ta cùng làm việc, mọi người đều có chỗ hay. Nếu huynh đệ đánh lừa các người, các người phát binh Mông Cổ, Tây Tạng đánh nhau với hoàng đế, hoàng đế nổi giận, nhất định sẽ chém đầu ta. Hai vị ca ca nghĩ xem, huynh đệ có dám đối đầu với các người không?”. Tang Kết gật gật đầu, nói “Nói thế cũng phải”.

Lúc ấy ba người bèn bày đèn nến trong sảnh, hướng ra ngoài quỳ xuống lạy, kết nghĩa anh em, Tang Kết đứng đầu, Cát Nhĩ Đan đứng thứ hai, Vi Tiểu Bảo làm tam đệ. Y lạy đại ca, nhị ca xong, lại dập đầu với A Kỳ, miệng gọi “Nhị tẩu”, lời lẽ rất thân thiết, nghĩ thầm người làm nhị tẩu của ta, về sau thấy ta chộc ghẹo A Kha vợ ta, thì cũng không can thiệp nữa chứ?

A Kỳ cầm bình rượu lên, rót ra bốn chén, cười nói “Hôm nay ba anh em các người kết nghĩa, chỉ mong trở đi có thủy có chung, làm nên sự nghiệp, tiểu muội kính ba vị một chén”. Tang Kết cười nói “Chén rượu này tự nhiên phải uống rồi”. Nói xong đưa tay đón chén rượu.

Vi Tiểu Bảo vội nói “Đại ca, khoan đã! Đây là rượu thừa, không uống được, chúng ta gọi người đổi đi”. Bèn cao giọng gọi “Người đâu, mang rượu ra đây”, hơi cảm thấy ngạc nhiên “Lê Xuân viện giở trò gì thế này, sao lâu như thế không thấy có người ra hầu rượu”. Lại nghĩ “Phải rồi, chủ chứa, quy nô thấy đánh nhau, lại giết chết quan binh, đều bỏ trốn cả rồi”.

Vừa nghĩ tới đó, lại thấy một tên quy nô bước vào cúi đầu hàm hồ nói “Chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Quy nô trong Lê Xuân viện có ai mà mình không biết? Thằng đây tớ này chắc là người mới chứ lẽ nào lại không có quy củ gì đối với khách như thế? Nhất định phải dọa thằng ngu này”, quát “Mau lấy hai bình rượu lên đây”. Tên quy nô kia nói “Vâng!”, rồi quay người ra.

Vi Tiểu Bảo thấy bóng lưng của tên quy nô, chợt động tâm niệm “Ồ! Người này là ai? Lúc ban ngày thường thuộc được ngoài chùa Thiền Trí cũng đã thấy y, tại sao y lại tới đây làm quy nô? Trong chuyện này nhất định có chỗ kỳ lạ”. Vừa ngưng thần ngẫm nghĩ, bất giác toàn thân toát mồ hôi lạnh, a một tiếng nháy bật dậy.

Tang Kết, Cát Nhĩ Đan, A Kỳ, ba người cùng hỏi “Chuyện gì thế?”. Vi Tiểu Bảo hạ giọng nói “Người này

là võ sĩ cao thủ thủ hạ của Ngô Tam Quế cải trang, nãy giờ chúng ta trò chuyện, nhất định y đã nghe được cả rồi". Tang Kết và Cát Nhĩ Đan giật mình, cùng nói "Vậy thì không để y sống được". Vi Tiểu Bảo nói "Hai vị đại ca hãy... hãy khoan động thủ, chúng ta làm như không biết, để xem y có tất cả bao nhiêu người, có... có quý kẻ gì nữa". Lúc y nói mấy câu ấy, âm thanh cũng run lên. Nếu tên quy nô kia quả thật là vệ sĩ của Ngô Tam Quế cải trang thì y cũng không sợ hãi như thế. Nguyên người ấy chính là Lục Cao Hiên trong Thần Long giáo.

Người này từ đảo Thần Long theo y tới Bắc Kinh, ở chung rất lâu, lúc ấy cải trang cực kỳ khéo léo, mặt mũi hoàn toàn khác lạ, nhưng nhìn bóng lưng y, cảm thấy rất quen. Lúc ban ngày ở ngoài chùa Thiên Trí vẫn chưa nghĩ ra, bây giờ lại nhìn thấy trong Lệ Xuân viện, mới biết bên trong ắt có chuyện nhiều khê, nghĩ kỹ một lúc, mới sực hiểu ra. Nếu chỉ một mình Lục Cao Hiên cũng không sợ gì, nhưng lúc ở ngoài chùa Thiên Trí mình đã vô tình lộ ra, nói phải tới Lệ Xuân viện nghe hát, nên y lập tức tới đây cải trang thành quy nô, vậy thì có quá nửa là Bần đầu đà và Sáu đầu đà cũng đã tới đây, biết đầu Hồng giáo chủ cũng đích thân giá lâm, mà muốn nói Hồng giáo chủ kết bái với mình, phát thệ chết cùng ngày cùng tháng cùng năm thì đúng là thiên nan vạn nan. Y càng nghĩ càng sợ, mồ hôi trán toát ra nhỏ xuống.

Chỉ thấy Lục Cao Hiên tay bưng mâm gỗ, trên đặt hai bình rượu bước vào, cúi đầu đặt rượu lên bàn. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Y cúi đầu là sợ mình nhìn thấy chỗ sơ hở, hừ, không biết còn người nào tới nữa?", liền hỏi "Trong viện các người chỉ có một mình người thôi à?"

Mau gọi mấy người ra đây hầu rượu”. Lục Cao Hiên ờ một tiếng, vội quay người bước ra.

Vì Tiểu Bảo hạ giọng nói “Đại ca, nhị ca, nhị tẩu, các người cứ nhìn ánh mắt của ta mà hành động. Nếu ta trợn mắt lên, ngẩng đầu lên trời, thì các người hãy lập tức động thủ, giết chết những người mới vào, những người này võ công cao cường, không tầm thường đâu”. Bọn Tang Kết gật đầu ưng thuận, trong lòng lại nghĩ “Vệ sĩ thủ hạ của Ngô Tam Quế võ công có cao cường hơn cũng chẳng ra gì, cần gì mà phải sợ sệt chuyện nhỏ”.

Qua một lúc, Lục Cao Hiên dắt bốn kỹ nữ bước vào, chia nhau ngồi xuống cạnh bốn người. Vì Tiểu Bảo vừa nhìn, thấy bốn kỹ nữ này đều không quen, hoàn toàn không phải là các cô nương vốn có trong viện. Bốn kỹ nữ tướng mạo đều cực kỳ xấu xí, có người mắt lác, có người miệng méo, da hoặc vàng hoặc đen, hoặc bị phù lồi lõm, hoặc mặt đầy sẹo. Vì Tiểu Bảo cười nói “Các cô nương trong Lệ Xuân viện tướng mạo thật xinh đẹp quá”. Chỉ thấy cô nương mặt đầy sẹo ngồi cạnh Tang Kết đưa mắt nhìn y một cái, rồi lập tức thu ánh mắt lại.

Vì Tiểu Bảo nhìn thấy con người của nàng linh hoạt, nhân thân rất đẹp, nghĩ thầm “Bốn người này là trong Thần Long giáo, cố ý cải trang ra dáng vẻ thế này. Cô ta lại liên tiếp ra hiệu cho mình, là có ý gì?”. Rồi cầm lấy bình Mê xuân tửu vốn có rót cho bốn kỹ nữ mỗi người một chén, nói “Mỗi người cũng uống một chén đi”.

Trong kỹ viện vốn không lẽ nào có chuyện khách chơi rót rượu cho kỹ nữ, khách chơi vừa đưa tay định cầm bình rượu thì kỹ nữ đã sớm cầm lên rót rồi. Nhưng

bốn kỹ nữ này chỉ cúi đầu ngồi, Vi Tiểu Bảo rót rượu cho họ, bốn người lại càng không nói câu nào. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Bốn người này giả làm gái đi, công phu còn kém quá”, liền nói “Các người hầu hạ khách, tại sao không biết quy củ, tự mình không uống một chén trước?”. Nói xong lại rót một chén nói với Lục Cao Hiên “Người mới tới phải không? Làm quy nô cũng không biết cách. Các người không mời rượu khách, khách chơi mà tức giận, lại còn chịu tổn tiền à?”.

Lục Cao Hiên và bốn kỹ nữ cho rằng quy củ trong kỹ viện đúng là như thế, đều “Dạ” một tiếng rồi cùng bung rượu lên uống.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Thế mới được chứ. Trong viện còn có rùa đen gái đi nào nữa không, cứ gọi tất cả ra đây cho ta. Một cái Lệ Xuân viện to lớn thế này tại sao chỉ có năm người các người? Chỉ e có chút cổ quái”. Kỹ nữ da mặt vàng đưa mắt ra hiệu cho Lục Cao Hiên. Lục Cao Hiên quay người bước ra, dắt hai tên quy nô bước vào, cất giọng khàn khàn nói “Gái đi không có, rùa đen thì còn hai con”.

Vi Tiểu Bảo thấy buồn cười, nghĩ thầm “Gái đi, rùa đen là tiếng người ta gọi sau lưng, người làm quy nô, lẽ nào lại tự xưng là gái đi, rùa đen? Cho dù là khách chơi rất quen cũng không thể quá không khách khí như thế. Trong viện chỉ gọi là cô nương, bạn đường thôi. Ta vừa thử một lần, người đã lập tức lòi đuôi rồi. Hừ hừ, Hồng giáo chủ thần cơ diệu toán nhưng có năm mơ cũng không ngờ Vi Tiểu Bảo ta là lớn lên trong Lệ Xuân viện này đâu”.

Chỉ thấy hai tên quy nô kia đều cao lớn to béo, một là Bàn đầu đà cải trang, vừa nhìn là nhận ra ngay, người kia thì rõ ràng là Sáu đầu đà, nhưng tại sao thân hình lại cao như thế? Vừa xoay chuyển ý nghĩ, đã biết dưới chân y đi giày đế cao, nếu không phải là trong lòng đã biết trước thì đúng là ngàn vạn lần không nhìn ra. Y lại rót hai chén rượu, nói “Khách chơi bảo hai con rùa đen các người uống rượu, hai con rùa đen các người uống mau đi”.

Bàn đầu đà không nói tiếng nào, bung rượu uống. Sáu đầu đà nổi giận, nhìn không được chủ “Đồ con hoang nhà người mới là rùa đen!”. Lục Cao Hiên vội kéo kéo tay áo y, quát “Mau uống rượu đi! Người dám đắc tội với khách à?”. Sáu đầu đà lần này đóng vai quy nô, từng nghe giáo chủ nghiêm khắc răn dạy, trong lòng cả sợ, vội vàng uống rượu.

Vi Tiểu Bảo hỏi “Tất cả đều tới rồi phải không? Không còn ai nữa phải không?”. Lục Cao Hiên nói “Không còn ai nữa!”.

Vi Tiểu Bảo nói “Hong giáo chủ không giả làm rùa đen à?”, nói xong câu ấy hai mắt trợn ngược, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bọn bảy người Lục Cao Hiên nghe câu ấy đều giật nảy mình, bốn kỹ nữ nhất tề đứng dậy. Tang Kết đã vận khí chuẩn bị, hai tay đều vung ra, lập tức điểm trúng huyệt đạo trên lưng hai người Sáu đầu đà và Lục Cao Hiên.

Hai chỉ này phóng ra, Lục Cao Hiên theo tay đổ xuống, Sáu đầu đà chỉ hừ một tiếng rồi vung chưởng

đánh xuống đầu Tang Kết. Tang Kết giật nảy mình, nghĩ thầm công phu Lương chỉ thiên của mình hai tay cùng phóng ra, quả là thiên hạ vô song, từ khi mười ngón tay bị trúng độc chặt đi, ngón tay ngắn hơn một đoạn, ra tay không còn được linh hoạt như trước, nhưng chính vì ngắn bớt một đoạn nên nếu trúng vào người địch nhân thì lực đạo còn mạnh hơn trước ba phần, lúc ấy rõ ràng đã điểm trúng huyết đạo trên hông gã mập này, tại sao y lại như vô sự? Chẳng lẽ y cũng như Vi Tiểu Bảo, đã luyện thành Kim Cương hộ thể thần công sao?

Thật ra hai người này không ai biết Kim Cương hộ thể thần công. Vi Tiểu Bảo sở dĩ đao thương chém không vào chỉ là nhờ mặc tấm bảo y hộ thân, còn Sáu đầu đà vì dưới chân đi giày đế cao, bỗng không cao vọt lên một thước, Tang Kết cho là thân hình y thật sự cao lớn như thế, nên phóng chỉ điểm vào hông y lại trúng vào đùi y, Sáu đầu đà chỉ cảm thấy đau buốt, chứ huyết đạo hoàn toàn không bị phong tỏa.

Lúc ấy Bàn đầu đà đã giao đấu với Cát Nhĩ Đan. Kỹ nữ mặt đầy sẹo đang giao đấu với A Kỳ, một kỹ nữ khác nhảy xổ vào Vi Tiểu Bảo. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người điên à? Hung dữ như thế làm gì?”. Nhìn thấy kỹ nữ ấy mười ngón tay co lại như móc câu, thế tới rất hung dữ, trong lòng hoảng sợ, cúi đầu chui luôn xuống gầm bàn, dua tay nắm chân kỹ nữ ấy kéo một cái. Kỹ nữ ấy uống Mê xuân tửu xong, thuốc mê phát tác, đầu óc vốn đã choáng váng, bị y kéo một cái, đứng chân không vững, thân hình xiêu đi, ngã ngối xuống đất không đứng lên được nữa. Ba kỹ nữ giả còn lại cũng lần lượt ngất đi.

Sấu đầu đà và Tang Kết qua lại vài chiêu, vì đế giày quá cao rất bất tiện, vận kinh xuống hai chân, chát chát hai tiếng, bẻ gãy đế giày. Tang Kết chửi “Té ra là một thằng lùn”. Sấu đầu đà tức giận nói “Trước kia lão tử còn cao hơn ngươi, nhưng ta thích lùn, có can hệ gì tới ngươi?”. Tang Kết hô hô cười rộ, hai người miệng thì nói chuyện, nhưng tay vẫn không hề ngừng. Hai người đều là cao thủ võ lâm, sau khi qua lại mấy chiêu đều ngấm ngấm khâm phục đối phương. Tang Kết nghĩ thầm “Thủ hạ của Ngô Tam Quế lại có một vệ sĩ lùn mập võ công cao cường thế này”. Sấu đầu đà thì nghĩ thầm “Võ công cũng ngươi tuy cao, lại đi làm chó săn cho thằng tiểu quỷ Vi Tiểu Bảo, thì cũng không có gì là hay”.

Bên kia Cát Nhĩ Đan qua vài chiêu đã không chống nổi Bạng đầu đà. Chỉ là Bạng đầu đà uống một chén Mê xuân tửu, tay chân không linh hoạt, nên nhất thời không đánh ngã được y. A Kỳ thấy kỹ nữ giao đấu với mình chiêu thức linh hoạt, nhưng đánh không được mấy chiêu thì lập tức ngất đi, thầm thấy kỳ lạ, quay nhìn thấy Cát Nhĩ Đan không ngừng lùi lại, vội vàng sấn lên giúp đỡ, Bạng đầu đà trước mắt chợt tối sầm lại, thân hình loạng choạng mấy cái, chỉ cảm thấy trước ngực bị địch nhân đập trúng một chuồng, lực đạo cũng không mạnh lắm, y nhắm mắt lại, hai tay vung ra gạt cánh tay đối phương, hai ngón trở điểm vào nách đối phương, A Kha lập tức toàn thân mềm nhũn, từ từ ngã xuống, đè lên lưng Lục Cao Hiên. Đang lúc hoảng sợ, chỉ thấy Bạng đầu đà đột nhiên ngã sấp xuống đất.

Cát Nhĩ Đan kêu lên “A Kỳ, A Kỳ cô có sao không?”, đang phân tâm thì Bạng đầu đà vọt người lên, đánh một

quyển vào giữa ngực hất y bay ra hơn một trượng, đập mạnh vào tường. Bàn Sáu hai đầu đà nội lực hùng hậu, tuy uống phải thuốc mê nhưng chẳng qua chỉ là loại thuốc mê tầm thường trong kỹ viện, không có gì lợi hại, tuy hai người cảm thấy sắp ngất đi, nhưng vẫn cố gắng chi trì.

Lúc ấy Sáu đầu đà hai mắt đã thấy mọi vật lơ mờ, chỉ thấy bóng Tang Kết chấp chờn lúc tới lúc lui, y vung tay đánh ra đều bị Tang Kết nhẹ nhàng né tránh, vai trái và má phải của mình liên tiếp bị trúng hai quyền rất nặng. Lực đạo trên tay quyền của Tang Kết nặng tới mức nào, cho dù Sáu đầu đà da dày thịt nặng cũng chịu không nổi, không kìm được luôn miệng quát tháo, xoay người cuống của chạy ra, Lục Cao Hiên lắc lư đứng lên, huyết đạo trên người cũng chưa giải, cuống cuống chạy ra.

Cát Nhĩ Đan bị Bàn sáu đầu đà đánh bay ra đập lưng vào tường, xương sống như bị gãy vụn, đang hoảng sợ lại thấy địch nhân tay trái vịn bàn, nhắm mắt lại, chuồng phải che trước ngực không ngừng run lên, tựa hồ sợ bị người ta tập kích. Cát Nhĩ Đan nhìn thấy cơ hội tốt, tung người vọt tới phóng mạnh một cước đá trúng hông y, Bàn sáu đầu đà la lớn một tiếng, tay trái lật lại chụp vào ngực Cát Nhĩ Đan nhắc bổng y lên. Tang Kết sấn lên định cứu. Bàn sáu đầu đà hai mắt mở to, nắm Cát Nhĩ Đan vọt ra ngoài sảnh Cam Lộ, phi thân nhảy qua tường.

Tang Kết quát lớn "Buông người xuống!", rồi đuổi theo ra, nhảy lên nóc nhà, chỉ thấy tiếng người quát tháo dần dần đi xa.

Vi Tiểu Bảo từ gầm bàn bò ra, chỉ thấy dưới đất người nằm la liệt. Song Nhi và Tăng Nhu đang nằm ở góc sảnh, bốn kỹ nữ giả nằm ở dưới đất, Trịnh Khắc Sảng vốn là nằm phục trước bàn lúc đánh nhau cái ghế bị hất ngã, đã lăn xuống nằm dưới gầm bàn, A Kỳ nửa người dưới gác lên một cái ghế ngã, nửa người trên nằm dưới đất. Tất cả mọi người không ai động đậy, người bị điểm trúng huyết đạo, có người bị Mê xuân tửu làm ngất đi, đều như xác chết.

Y quan tâm nhất là Song Nhi, vội vàng đỡ nàng lên, thấy Song Nhi hai mắt chuyển động, hơi thở như thường, cảm thấy yên tâm, chỉ là y không biết giải huyết, chỉ đành bế ba người Song Nhi, Tăng Nhu, A Kỳ lên ngồi trên ghế.

Trong lòng y lại lo lắng cho mẹ, chạy vào phòng mẹ, chỉ thấy Vi Xuân Phương ngã vật cạnh giường. Vi Tiểu Bảo cả kinh, vội bước tới đỡ lên, thấy người bà mềm nhũn nhưng hơi thở và mạch vẫn như thường, đoán là bị người Thần Long giáo điểm huyết, bốn kỹ nữ quy nô trong Lệ Xuân viện nhất định đều bị như thế, huyết đạo bị điểm, qua vài giờ sẽ tự động giải khai, cũng không cần phải lo lắng.

Y trở vào sảnh Cam Lộ, nghiêng tai nghe ngóng, không hề có chút tiếng động nào chứng tỏ Bạt Sáu hai đầu đà hay Tang Kết, Cát Nhĩ Đan đã quay về, nghĩ thầm “Con dĩ mặt đầy sẹo liên tiếp đưa mặt ra hiệu cho mình, tựa hồ bảo mình để ý, người này cũng có lương tâm, không biết là ai”, liền bước tới cúi xuống đưa tay ra vuốt vuốt trên mặt kỹ nữ kia vài cái, một lớp tro đất

theo tay rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt trắng nõn. Vì Tiểu Bảo bật tiếng reo mừng, té ra là tiểu quận chúa Mộc Kiếm Bình. Y cúi đầu xuống khề hôn vào mặt nàng một cái, nói “Rốt lại cô rất có lương tâm với ta, nhất định là cô bị họ ép buộc đánh lừa ta”.

Đột nhiên sực nghĩ “Còn ba con đi giả kia là ai? Không biết có Phương cô nương trong đó không? Con đi con này chuyên nghĩ cách hại mình, nếu lần này không có ở đây thì thật kỳ lạ đấy”. Nghĩ tới Phương Di, trong lòng vừa thấy ngọt ngào, vừa thấy khó chịu, thấy kỹ nữ mặt vàng vóc đáng tha thuốt, xem ra có quá nửa là Phương Di, bèn đưa tay bóc lớp hóa trên mặt nàng.

Bùn đất rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt vô cùng kiều diễm, lớn hơn Phương Di khoảng năm sáu tuổi, dung mạo cũng đẹp hơn, té ra là phu nhân của Hồng giáo chủ. Nàng ngất đi nhưng hai má vẫn hồng như hoa đào, trên làn da như có nước ứa ra. Vì Tiểu Bảo trước kia tuy thấy Hồng phu nhân xinh đẹp làm động lòng người, nhưng chưa bao giờ dám nhìn với ánh mắt khinh bạc, lúc ấy nàng say mềm như bún, là cơ hội tốt đã tới, bèn đưa tay phải ra sờ sờ lên mặt nàng, thấy nàng hai mắt nhắm nghiền, không hay biết gì, y tim đập thành thịch, lại véo má nàng một cái.

Y quay lại nhìn hai kỹ nữ kia, thấy hai người đều thân hình phù lên, quyết không phải là Phương Di, trong đó có một người từng hung dữ đánh tới mình một chuồng. Vì Tiểu Bảo nhắc bình rượu lên, đổ lên mặt nàng một ít, kéo vạt áo nàng lên chùi một cái, khuôn mặt thật hiện ra, rõ ràng là thái hậu giả. Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Lần này công lao quả thật rất lớn. Hoàng thượng

và thái hậu muốn mình bắt con đi già này về báo thù mà trăm phương ngàn kế không sao bắt được, nào ngờ thì lại tới Lệ Xuân viện làm đi già. Đủ thấy trước nay mình gọi thì là con đi già, đúng là thần cơ diệu toán, có tiên kiến rất sáng suốt”.

Lại bước qua xóa bỏ lớp hóa trang trên mặt kỹ nữ giả thứ tư, khuôn mặt lộ ra chính là Phương Di. Vi Tiểu Bảo giật nảy mình “Tại sao bụng cô ta lại to thế này, chẳng lẽ tư thông với người ta có con rồi sao? Thiên linh linh, địa linh linh, con đi già đúng là làm đi già, con rùa đen nhỏ họ Vi này đúng là rùa đen nhỏ à?”, rồi đưa tay mò vào áo trong của nàng, chỗ chạm tay vào không phải là da thịt, lại kéo ra được một cái gối.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, cười nói “Luong tâm của người xem ra còn kém tiểu quận chúa rất nhiều. Cô ta chỉ sợ ta mắc vào độc thủ của các người, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho ta. Người thì chỉ sợ ta nhận ra, lại cải trang làm cả bà bầu bụng bự. Hô hô, con đi con nhà người có thai trong Lệ Xuân viện, để ta phá thai cho. Sáng phá thai, chiều phá thai, phá ra được một cái gối”.

Y bước ra ngoài nhìn một vòng, chỉ thấy mấy tên thân binh chết lẩn dưới đất, trong viện đèn lửa tắt hết, không có tiếng động nào, nghĩ thầm “Bạn Sáu hai đầu đà uống phải rượu thuốc, rốt lại cũng không đánh nổi hai người nghĩa huynh của mình, nhưng nếu bọn Hồng giáo chủ tới tiếp ứng thì kết quả rất khó nói. Hai vị ca ca, nếu hôm nay các người về trời thì thứ lỗi cho tiểu đệ không chết cùng ngày cùng tháng cùng năm được, thật rất không phải!”.

Quay trở vào sảnh, chỉ thấy Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình, Song Nhi, Tăng Nhu, A Kỳ sáu người đẹp, người thì hôn mê bất tỉnh, người thì không sao động dậy, người nào cũng xinh đẹp, người nào cũng kiều my, trong lòng rung động, nghĩ thầm "Trên giường bên kia còn có một tiểu cô nương xinh đẹp, còn đẹp hơn sáu người này. Đó là bà vợ nguyên phối đã báỉ thiên địa nhưng chưa động phòng hoa chúc của mình. Tối nay cô lại tới tìm ta, nếu chồng cô không ngó ngàng gì tới cô thì không khỏi quá vô tình vô nghĩa, quá không phải với cô sao?".

Đang định bước vào trong, chợt thấy Tăng Nhu hai mắt nhìn mình, mặt thoảng đỏ lên, thần sắc xấu hổ rất xinh đẹp, nghĩ thầm "Từ núi Vương Ốc tới Dương Châu, trên suốt đường đi, cô cứ thẹn thò tránh mặt ta, muốn nói với cô một câu cũng không được. Tối nay thì không thể khách khí với cô nữa". Bèn bế nàng lên mang vào trong phòng đặt xuống cạnh A Kha.

Chỉ thấy A Kha vẫn chưa tỉnh lại, mái tóc dài xõa ra, miệng hơi hé nụ cười, nàng trong lúc hôn mê có quá nửa vẫn đang trong một giấc mơ đẹp, thấy mình thân thiết với Trịnh Khắc Sảng.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Một là không làm, hai là làm thì không thôi, cứ mang bọn con đi già, con đi già, cô nương tốt, nữ nhân xấu các người tất cả vào đây. Đây là Lệ Xuân viện, nữ nhân tới kỹ viện thì còn làm chuyện gì hay chứ? Đây là các người tự tới, sau khi tỉnh dậy không thể trách ta được. Y từ nhỏ lòng mang chí lớn, muốn mở kỹ viện lớn ở Dương Châu, lại muốn tới Lệ Xuân viện bày rượu hoa gọi tất cả kỹ nữ trong kỹ viện

tới bồi tiếp, tình cảnh lúc ấy tuy rất không giống với chí khí hào hùng ngày trước, nhưng cũng là hành động hào hùng không phải tầm thường.

Lúc ấy y lần lượt bế Song Nhi, A Kỳ, Hồng phu nhân, Phương Di, Mộc Kiếm Bình vào trong, sau cùng bế luôn cả thái hậu giả vào, đặt tám người phụ nữ nằm xếp hàng trên giường. Đột nhiên nghĩ ra “Vợ của bạn bè thì không được khinh mạn. Nhị tẩu, người là chị dâu ta, anh hùng hảo hán chúng ta, không thể không biết nghĩa khí”. Liên bế A Kỳ trở ra sảnh, đặt ngồi lên ghế thật cẩn thận, chỉ thấy ánh mắt nàng tỏ ý khen ngợi ưng thuận.

Vi Tiểu Bảo thấy nàng dung mạo kiều diễm, hơi thở gấp rút, lồng ngực không ngừng nhô lên hạ xuống, chợt thấy hơi hận “Mình kết nghĩa với đại Lạt ma và vương tử Mông Cổ không phải là tâm đầu ý hợp, chẳng qua chỉ là mưu kế, lừa cho họ không giết mình thôi. Đại ca nhị ca gì gì đều là thuận miệng nói bừa. Cô nương A Kỳ xinh đẹp như thế mà phải gọi là nhị tẩu thì quá đáng tiếc, chẳng bằng cứ lấy làm vợ luôn cho xong. Trong chuyện Tam tiểu nhân duyên cứu mỹ đồ, Đường Bá Hổ có tới chín người vợ. Nếu mình tính luôn A Kỳ vào chẳng qua cũng chỉ có tám mỹ, còn thiếu một mỹ. Phì, phì, phì ! Con đi già vừa già vừa dữ, làm sao có thể tính là một mỹ chứ?”.

So với Đường Bá Hổ thì thiếu một mỹ, còn phải trừ thái hậu giả ra thì thiếu tới hai mỹ, quả thật kém hơn quá nhiều, lúc ấy liền bế A Kỳ lên đi vào phòng. Nhưng đi được vài bước, chợt nghĩ “Quan Vân Trường ngàn dặm đưa hoàng tẩu, cũng không đem Lưu đại tẩu biến thành Quan nhị tẩu. Vi Tiểu Bảo bảy bước đưa vương tẩu, cũng

không thể quá không biết nghĩa khí, thiếu hai mỹ thì thiếu hai mỹ, sợ gì tương lai không tìm được cho đủ?”. Lúc ấy lập tức xoay người, lại bế A Kỳ ra đặt lên ghế.

A Kỳ không biết trong lòng y phân vân không quyết, chỉ thấy y cứ bế mình ra ra vào vào, không biết làm trò ma gì, thoáng thấy kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo bước vào nội thất, nói “Phương cô nương, tiểu quận chúa, Hồng phu nhân, ba người các cô là tới Lệ Xuân viện làm đi. Song Nhi, Tăng cô nương, hai người các cô là tình nguyện theo ta tới Lệ Xuân viện. Tuy lúc tới các cô không biết đây là nơi nào, có điều các cô gái nhỏ đã tới những nơi thế này thì không bồi tiếp ta không được. A Kha, cô là vợ ta, lại tới đây chơi mẹ ta, cũng chính là chơi mẹ chồng cô, chồng cô muốn chơi trả”. Rồi đưa tay đẩy thái hậu giả ra góc giường, giở tấm chăn lớn ra phủ lên sáu người còn lại, đá tung giày ra, gào lớn một tiếng, chui luôn vào dưới chăn.

Khua khoảng một hồi, cũng không biết đã qua bao lâu, ngọn nến trên bàn đã cháy hết, trong phòng tối đen như mực.

Qua hồi lâu, Vi Tiểu Bảo hạ giọng hát bài *Thập bát mô* “Sờ một trăm lẻ bảy cái, sờ tới bảy cánh tay của các chị em... Sờ một trăm lẻ tám cái, sờ tới tám bàn chân của các chị em...”. Đang sờ soạng lung tung, chợt nghe một giọng trong trẻo hạ giọng nói “Không... không được..., Trịnh... Trịnh công tử, là người à?”, chính là giọng A Kha. Nàng uống Mê xuân tửu sớm nhất, ngất đi đã lâu,

được tính tan dần, từ từ tỉnh lại. Vì Tiểu Bảo cả giận, nghĩ thầm “Cô nằm ngủ cũng mơ thấy Trịnh công tử, cho là y bò vào giường cô, khoái hoạt quá nhỉ?”. Liền hạ giọng nói “Ta đây”.

Chợt nghe Trịnh Khắc Sảng trong sảnh kêu lên “A Kha, A Kha, cô ở đâu?”, rồi âm âm loảng xoảng một tràng, đã hất đổ một cái ghế, chén đĩa trên bàn rơi cả xuống đất. A Kha nghe tiếng y ngoài sảnh, thì người đang ôm mình tự nhiên không phải y, sau khi giật mình lại tỉnh thêm vài phần, run lên nói “Người... người là ai? Tại sao... ta... ta...”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Ta là chồng ruột của cô, cô không nghe ra à?”. A Kha vô cùng hoảng sợ, ra sức giãy giụa, định giãy ra khỏi tay y, nhưng toàn thân mềm nhũn không có chút sức lực nào, hoảng sợ kêu lên “Trịnh công tử, Trịnh công tử!”.

Trịnh Khắc Sảng bước cao bước thấp xông vào, nhưng trong phòng không có chút đèn lửa nào, bình một tiếng đập đầu vào cột nhà, kêu lên “A Kha, cô ở đâu?”. A Kha nói “Ta ở đây! Buông tay ra! Thằng tiểu quỷ, người làm... làm gì thế?”. Trịnh Khắc Sảng nói “Cái gì?”. Y không biết hai câu cuối là A Kha nói với Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đã lên con, làm sao chịu buông ra? A Kha năn nỉ “Hảo sư đệ, xin người, người buông ta ra mau đi”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta đã nói không buông là không buông! Đại trượng phu một lời nói ra, ngựa tử khó đuổi”.

Trịnh Khắc Sảng vừa sợ vừa giận, quát “Vi Tiểu Bảo, người ở đây à?”. Vi Tiểu Bảo nghênh ngang đắc ý nói “Ta đang trên giường ôm vợ ta, ta đang động phòng hoa

chúc, người tới đây làm gì ? Định náo phòng à ?”. Trịnh Khắc Sảng cả giận, chửi “Náo phòng con mẹ người ấy !”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Người muốn náo phòng mẹ ta thì hôm nay không được rồi, vì bà không có khách, trừ phi đích thân người đi làm chàng rể”.

Trịnh Khắc Sảng tức giận nói “Nói bậy”, theo chỗ phát ra giọng nói nhảy xổ tới giường túm Vi Tiểu Bảo, trong bóng tối quờ được một cánh tay, liền hỏi “A Kha, là tay cô à ?”. A Kha nói “Không phải”.

Trịnh Khắc Sảng chỉ nghĩ cánh tay này đã không phải là của A Kha thì ắt là của Vi Tiểu Bảo, lập tức hung dữ kéo mạnh một cái, không ngờ đó là tay thái hậu giả Mao Đông Châu. Thị sau khi uống phải Mê xuân tửu đã mơ màng ngất đi, nhưng thấy có người kéo cánh tay mình, tay trái lật lại vỗ ra một chuồng, trúng giữa trán Trịnh Khắc Sảng. Nội lực của thị mười phần đã mất hết tám chín, một chuồng ấy không có bao nhiêu lực đạo, nhưng Trịnh Khắc Sảng giật mình hoảng sợ, ngã ngối xuống đất, đập đầu vào chân giường một cái, lại ngất đi luôn.

A Kha hoảng sợ kêu lên “Trịnh công tử, người thế nào rồi ?”, nhưng không nghe trả lời. Vi Tiểu Bảo nói “Y tới náo phòng, chui xuống gầm giường rồi”. A Kha khóc nói “Không phải đâu, mau buông ta ra !”. Vi Tiểu Bảo nói “Đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích !”. A Kha khuỷu tay huých lên một cái, đánh vào cổ họng y. Vi Tiểu Bảo bị đau, ngửa người ra phía sau. A Kha giãy ra được, vội định nhảy xuống giường, thân hình vừa xoay chuyển, đề luôn lên ngực Mao Đông Châu. Mao Đông Châu bị đau, la lớn một tiếng, đưa tay ôm chặt nàng. A Kha trong

bóng tối cũng không biết người ôm mình là ai, giữa lúc vô cùng hoảng sợ lại càng không có chút sức lực nào, chợt thấy chân phải bị người ta nắm chặt, chỉ hoảng sợ toàn thân toát mồ hôi lạnh “Trên cái giường này có rất nhiều đàn ông!”.

Vi Tiểu Bảo trong bóng tối tìm không được A Kha, nói “A Kha, mau lên tiếng đi, cô ở đâu thế?”. A Kha nghĩ thầm “Người có giết ta, ta cũng không lên tiếng”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, cô không nói, ta sờ một cái, sờ hai cái, sờ từng người từng người, chừng nào sờ trúng cô thì thôi”, chợt hát lên khúc tiểu điệu “Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới một vị mỹ nhân. Mỹ nhân khuôn mặt trái xoan, hay là bà vợ của ta?”, miệng hát ông ổng, hai tay sờ soạng rồi lên.

Đột nhiên nghe ngoài viện tiếng người huyên náo, có người ra lệnh, đại đội binh mã vây chặt mấy nhà kỹ viện, kẻ đó tiếng bước chân rầm rập, có người tiến vào Lệ Xuân viện. Vi Tiểu Bảo biết người tới nếu không phải là bộ hạ của mình thì là quan viên Dương Châu, trong lòng mừng rỡ, đang định chui ra khỏi chần, không ngờ người tới quá nhanh, ánh lửa sáng rực, đã vào tới sảnh Cam Lộ, chỉ nghe Huyền Trinh đạo nhân kêu lên “Vi đại nhân, người ở đâu thế?”, thanh âm rất cấp bách. Vi Tiểu Bảo cất tiếng kêu lớn “Ta ở đây!”.

Quần hùng Thiên địa hội phát giác ra không thấy Vi Tiểu Bảo, sợ y gặp nguy hiểm, ra ngoài tìm kiếm, biết y dắt thân binh đi về phía phường Minh Ngọc, vừa hỏi là biết trong Lệ Xuân viện có người đánh nhau. Lúc

bước vào viện, thấy mấy tên thân binh chết lẫn dưới đất, mọi người giật nảy mình, đến khi nghe y lên tiếng trả lời mới yên tâm.

Vi Tiểu Bảo nghe mọi người lớn tiếng hô hoán, đều ùn ùn đổ về phía này, vội đứng lên buông màn xuống, còn như hai chân đạp lên người những ai thì cũng không biết là bao nhiêu.

Màn vừa buông xuống, bọn Huyền Trinh đã vào tới phòng, mọi người tay đều cầm đuốc, vừa thấy Trịnh Khắc Sảng nằm ngất đi trước giường, ai cũng kinh ngạc. Lại có người gọi “Vi đại nhân, Vi đại nhân!”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Ta ở đây! Các người đừng vén màn lên!”.

Nghe thanh âm của y, ai cũng reo ầm lên. Mọi người nhìn ta ta nhìn người, trên mặt đều thoáng nụ cười, đều nghĩ “Mọi người lo cuống lên, còn người thì ở đây phong lưu khoái hoạt”.

Vi Tiểu Bảo mượn ánh lửa mặc quần áo vào, tìm mũ đội lên, leo xuống đất mang giày vào, nói “Ta dùng kế bắt được rất nhiều khâm phạm, đều ở trên giường, đây là một công lao không nhỏ đâu”.

Mọi người đều thấy rất kỳ quái, nhưng biết y hành sự thần xuất quỷ mịch, nên lúc ấy cũng không hỏi nhiều.

Vi Tiểu Bảo sai trói Trịnh Khắc Sảng lại, dùng kiệu khiêng A Kỳ về hành viên, rồi tẩn chặt màn xuống dưới chân, gọi mười mấy tên thân binh vào, ra lệnh khiêng cái giường lớn về hành viên Khâm sai. Đội trưởng thân binh nói “Bẩm đại nhân, cánh cửa nhỏ quá, khiêng ra không được”. Vi Tiểu Bảo chửi “Thật ngu quá, không

biết đập tường vách ra à?”. Viên Đội trưởng lập tức hiểu ra, luôn miệng khen phải, quát tháo ra lệnh. Đám thân binh nhất tề động thủ, phá luôn ba lớp tường vách trong Lệ Xuân viện. Hơn mười người lấy bảy tám thanh đòn khiêng kiệu luồn dưới gầm giường, nâng chiếc giường không nghiêng không lệch lên khiêng ra.

Lúc ấy trời đã sáng rõ, chiếc giường lớn lắc lư đi qua phố lớn ở Dương Châu. Bọn thân binh vác biển “Túc tĩn”, “Hồi ty” khua thanh la quát tháo dẹp đường, tiền hô hậu ủng xúm xít chung quanh. Bách tính Dương Châu nhìn thấy, không ai không tặc lưỡi khen là chuyện lạ.

Chiếc giường lớn về tới Hà Viên, cánh cửa cũng quá nhỏ. Lúc ấy Đội trưởng thân binh đã biết cách, không chờ Khâm sai sai bảo, lập tức ra lệnh phá tường, khiêng chiếc giường vào đặt xuống giữa hoa sảnh. Vì Tiểu Bảo hạ lệnh, trên giường có khâm phạm bị bắt, không phải tầm thường, sai mấy mươi viên tướng suất lãnh quân sĩ giương cung tuốt đao vây chặt chung quanh hoa sảnh. lại sai bọn Từ Thiên Xuyên canh giữ ngoài cửa, đề phòng bọn Sáu đầu đà tới cướp người lại.

Chung quanh hoa sảnh tuy rất nhiều người canh giữ, nhưng trong sảnh chỉ có một cái giường và một mình y. Vì Tiểu Bảo nghĩ thâm “Mới rồi lúc trong Lệ Xuân viện, cơ hội tốt như thế mà bảy người dẹp đường như chỉ ôm chưa đầy một nửa, mà lại trong bóng tối, cũng không biết là đã ôm những ai, còn ai chưa ôm. Chúng ta đã nói từ đầu, lại phải bắt đầu sờ một cái”. Rồi khẽ hát “Sờ một cái, sờ hai cái, sờ tới...”, vén màn nhảy ào lên giường.

Đột nhiên bím tóc bị nắm chặt, cổ họng đau nhói, bị người ta túm bím tóc nhấc lên, người ấy tay trái bấu vào cổ họng y, chính là Hồng phu nhân. Lúc ấy đã qua khá lâu, được lực của Mê xuân tửu đã tan, bốn người Hồng phu nhân, Mao Đông Châu, Phương Di, Mộc Kiếm Bình đã tỉnh lại. Song Nhi và Tăng Nhu huyết đạo trên người cũng đã dần dần giải khai. Chỉ là chiếc giường lớn đang khiêng đi trên đường phố Dương Châu, quanh giường quân đông tướng nhiều, bảy người phụ nữ trên giường không ai dám động đây, không ai dám lên tiếng. Lúc ấy Vi Tiểu Bảo lại định hưởng diễm phúc ôn nhu, vừa lên giường liền bị Hồng phu nhân nắm lấy.

Hồng phu nhân vẻ mặt như cười mà không phải cười, hạ giọng quát “Thằng tiểu quỷ, ngươi to gan lắm, dám trêu chọc cả ta!”. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ hồn phi phách tán, vội tươi cười nói “Phu nhân, ta... ta không phải là trêu chọc, cái này... chuyện này...”. Hồng phu nhân nói “Ngươi là hát khúc tiểu điệu gì?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đó là chơi bời nghe được trong kỹ viện, không kể là thật được”. Hồng phu nhân hạ giọng nói “Ngươi muốn sống hay muốn chết?”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Thuộc hạ Bạch Long sứ, kính chúc phu nhân và giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời. Phu nhân cứ ra lệnh, thuộc hạ xin tuân theo không dám làm trái”.

Hồng phu nhân thấy y lúc nói mấy câu ấy vẻ mặt cứ nhon nhon cười cợt, không hề có chút ý tứ cung kính, bèn hừ một tiếng, nói “Ngươi sai tướng sĩ quanh sảnh triệt thoái trước đi đã”. Vi Tiểu Bảo nói “Được, chuyện dễ mà. Ngươi buông tay ra, để ta ra ngoài hạ lệnh”. Hồng phu nhân nói “Ngươi cứ ở đây ra lệnh là được”. Vi Tiểu

Bảo không biết làm sao, chỉ đành cao giọng kêu lên “Các vị Tổng đốc, Tuần phủ, Thượng thư bộ Binh, Thượng thư bộ Hình đương sai quanh sảnh nghe đây, tất cả binh tướng đang có mặt đều phải rút lui hết, không được ở lại đây nữa”.

Hồng phu nhân kéo bím tóc y một cái, quát “Cái gì mà Thượng thư bộ Binh, Thượng thư bộ Hình, ăn nói bậy bạ”, nói xong kéo mạnh một cái. Vi Tiểu Bảo la lên “Ái cha, đau chết mất thôi !”.

Quan tướng bên ngoài nghe y nói Tổng đốc, Thượng thư gì gì đã sinh nghi, đến khi nghe y la đau, lập tức có mấy mươi người cầm đao thương tiến vào sảnh, cùng hỏi “Khâm sai đại nhân, có chuyện gì vậy ?”. Vi Tiểu Bảo kêu lên “Không... không có gì đâu ! Ái cha, mẹ ơi !”. Đám quan quân ngó mặt nhìn nhau, tay chân luống cuống.

Hồng phu nhân trong lòng tức giận, giơ tay lên, chát một tiếng đánh Vi Tiểu Bảo một tát rất nặng. Vi Tiểu Bảo lại la lên “Mẹ ơi, đừng đánh con !”. Hồng phu nhân tuy không biết y gọi người ta là mẹ tức chửi người ta là dī, nhưng thấy y trơ tráo như thế, lại vung chưởng định đánh cái nữa, đột nhiên hai huyệt Thiên tông và Thần đường sau lưng tê rần, cánh tay phải rũ xuống.

Hồng phu nhân giật mình, quay lại xem ai điểm huyệt mình, thấy người gần nhất là Phương Di, cười nhạt nói “Phương cô nương, võ công của người không kém đâu !”, tay trái điểm mau tới Phương Di. Phương Di kêu lên “Không phải ta !”, rồi nghiêng đầu tránh qua. Hồng phu nhân định tấn công tiếp, đột nhiên sau lưng có hai

cánh tay vươn ra ôm chặt vai trái nàng, chính là Mộc Kiếm Bình. Nàng kêu lên “Phu nhân, không phải sư tỷ ta điểm huyết người đâu”. Nàng nhìn thấy người điểm huyết Hồng phu nhân chính là Song Nhi.

Mao Đông Châu nhấc tay lên đánh Mộc Kiếm Bình một chưởng, may là thị đã không còn nội lực, nên Mộc Kiếm Bình không hề bị thương. Mao Đông Châu chưởng thứ hai đánh tới, Phương Di vung tay gạt ra.

A Kha thấy bốn cô gái đánh nhau lộn bậy, lật người định nhảy xuống giường, chân trái vừa thò ra khỏi chăn thì a lên một tiếng, lập tức rút vào. Vì Tiểu Bảo nắm bàn chân trái nàng, nói “Đừng chạy!”. A Kha giãy mạnh một cái, kêu lên “Buông ta ra”. Vì Tiểu Bảo cười nói “Cô đoán thử xem, ta có chịu buông không?”. A Kha cuống lên, xoay người đánh ra một quyền. Vì Tiểu Bảo tránh qua, bình một tiếng, phát quyền đánh trúng má trái Tăng Nhu. Tăng Nhu la lên “Tại sao người đánh ta?”. A Kha nói “Xin... xin lỗi... trời ơi!”, là bị Phương Di một quyền đánh trúng. Trong chớp mắt, trên giường dần thành một đống, bảy người phụ nữ đánh nhau lộn bậy.

Vì Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Cái này gọi là Thiên hạ đại loạn, quần hùng..., không phải, quần thư hỗn chiến”. Đang định thừa nước đục thả câu, đột nhiên nghe tiếng răng rắc chan chát, chiếc giường lớn đổ sập xuống. Tám người ta đè tay người, người đè chân ta. Bảy người phụ nữ cùng bật tiếng la khê.

Bọn quan quân nhìn thấy tình cảnh như thế, ai cũng trợn mắt há miệng.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, định trong lồng ngực bò ra, chỉ là chân trái không biết bị ai giữ chặt, kêu lên “Mọi người buông tay ra ! Tướng sĩ đâu, bắt hết tất cả các bà vợ lớn vợ nhỏ này của ta lại”. Đám quan quân đứng thành một vòng, nhưng không dám động thủ.

Vi Tiểu Bảo chỉ vào Mao Đông Châu nói “Con dĩ giả này là khâm phạm, ngàn vạn lần không được để thị chạy trốn đấy”. Bọn quan quân đều cảm thấy kỳ quái “Tại sao dám nữ nhân này đều là vợ lớn vợ nhỏ của người, mà trong đó lại có một người là khâm phạm, hai người lại ăn mặc như thân binh?”. Lúc ấy có người chĩa dao thương vào Mao Đông Châu, có người khác kéo thị đứng lên, lách cách hai tiếng đã khóa tay thị lại.

Vi Tiểu Bảo chỉ Hồng phu nhân nói “Vị phu nhân này là thượng ty của ta, có điều chúng ta cũng phải khóa tay thị lại thôi”. Đám quan quân càng ngạc nhiên, cũng khóa tay Hồng phu nhân lại. Hồng phu nhân uống mang một thân võ công, lại bị Song Nhi điểm vào hai chỗ huyết đạo, nửa người tê dại, không sao kháng cự.

Lúc ấy Song Nhi và Tăng Nhu mới từ lồng ngực bò ra, nghĩ lại chuyện trải qua đêm rồi, vừa thấy xấu hổ, vừa thấy buồn cười.

Vi Tiểu Bảo chỉ Phương Di nói “Cô ta là vợ nhỏ lớn của ta”, lại chỉ Mộc Kiếm Bình nói “Cô ta là vợ nhỏ nhỏ của ta, vợ nhỏ lớn phải khóa tay, vợ nhỏ nhỏ thì không cần”. Đám quan quân liền khóa tay Phương Di lại. Lời lẽ kỳ quái của Khâm sai đại nhân thì nói mãi không cùng, đám quan quân từng nghe nhiều, lúc ấy cũng không lấy làm lạ.

Lúc ấy chỉ còn một mình A Kha ngồi dưới đất, chỉ thấy nàng đầu tóc rũ rượi, quần áo xốc xếch, ăn mặc nam trang, nhưng xinh đẹp tuyệt luân, tay nắm chặt vạt áo trường bào kéo xuống che hai bắp chân trần, đầu cúi gằm xuống, hai má đỏ lên.

Đám quan quân đều nghĩ thầm “Trong mấy người vợ của Khâm sai đại nhân, thì người này là đẹp nhất”. Chỉ nghe Vi Tiểu Bảo nói “Cô ta là nguyên phối phu nhân cưới hồi hoàng đế của ta, để ta đỡ cô ta dậy”. Rồi bước tới hai bước, nói “Nuơng tử, mời đứng lên”, đưa tay ra đỡ.

Chợt nghe chát một tiếng, âm thanh giòn tan, Khâm sai đại nhân trên mặt đã bị đánh một tát rất nặng. A Kha cúi đầu khóc nói “Người biết khinh rẻ ta lắm, người giết chết ta đi. Ta... ta... ta có chết cũng không làm vợ người”.

Đám quan quân ngó mặt nhìn nhau, ai cũng ngạc nhiên. Khâm sai đại nhân bị đánh trước đám đông, đám quan quân bảo vệ bất lực, người nào cũng không tròn chức vụ. Chỉ là người đánh Khâm sai đại nhân lại là nguyên phối phu nhân của y, bước lên ngăn cản vốn là không được, quát thét vài câu tựa hồ cũng không hợp thể thống, nhất thời không biết làm sao là tốt.

Vi Tiểu Bảo vượt vượt chỗ mặt bị đánh, cười nói “Tại sao ta lại giết cô ? Nuơng tử không cần tức giận, hạ quan sẽ lập tức giết Trịnh công tử là được”. Liền cao giọng hỏi “Người đàn ông bắt được trong Lệ Xuân viện đâu?”. Một viên Tá lãnh nói “Bẩm Đô thống, thằng tiểu tử ấy đã bị khóa tay chân, đang canh giữ chặt chẽ”. Vi Tiểu

Bảo nói “Tốt lắm. Nếu y định chạy trốn thì cứ chặt chân trái, sau đó sẽ chặt chân phải y...”. A Kha hoảng sợ nói “Dừng... dừng... chặt chân y, y... y không chạy trốn đâu”. Vì Tiểu Bảo nói “Nếu cô chạy trốn, ta sẽ chặt hai tay Trịnh công tử”, rồi đưa mắt quét qua Phương Di, Mộc Kiếm Bình một cái, nói “Nếu vợ nhỏ lớn, vợ nhỏ nhỏ của ta muốn chạy trốn, thì sẽ cắt tai xẻo mũi Trịnh công tử”.

A Kha vội nói “Người... người... những người này có liên quan gì tới Trịnh công tử chứ ? Tại sao lại đổ hết lên đầu y ?”. Vì Tiểu Bảo nói “Tự nhiên là có liên quan. Bấy nhiêu cô gái của ta người nào cũng dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, Trịnh công tử là con quý hiếm sắc, vừa nhìn thấy nhất định là sẽ có ý xấu”. A Kha nghĩ thầm “Thế thì có liên quan gì chứ”, nhưng người này rất không biết đạo lý, nói thế nào y cũng không hiểu được, trong lúc cuống lên, lại bật tiếng khóc.

Vì Tiểu Bảo nói “Giải những người bị khóa tay ra, canh giữ cho chặt chẽ, khóa thêm khóa chân. Sai nhà bếp bày tiệc lên, các cô nương tốt không bị khóa tay thì ở đây bồi tiếp ta uống rượu”. Đám quan quân dạ ran.

A Kha khóc nói “Ta... ta không bồi tiếp người uống rượu, người cứ khóa tay ta lại là được”.

Tăng Nhu không nói câu nào, cúi đầu đi ra. Vì Tiểu Bảo nói “Này, cô đi đâu thế ?”. Tăng Nhu quay lại nói “Người... người thật không biết nhục ! Ta không muốn thấy mặt người nữa !”. Vì Tiểu Bảo sùng sốt, hỏi “Tại sao?”. Tăng Nhu nói “Người... người còn hỏi tại sao à ? Người ta không muốn lấy người, người cưỡng bức người ta. Người làm quan lớn, thì có thể khinh rẻ bách tính

như thế à ? Trước đây ta còn cho ngươi là... là bậc anh hùng, nào ngờ...". Vi Tiểu Bảo nói "Nào ngờ là gì?". Tăng Nhu đột nhiên bật khóc, che mặt nói "Ta không biết ! "Ngươi... ngươi là người xấu, không phải người tốt". Nói xong chạy ra ngoài sân.

Hai tên quân sĩ vung đao cản lại, quát "Ngươi làm nhục Khâm sai, không được đi, để nghe Khâm sai đại nhân phát lạc".

Vi Tiểu Bảo bị Tăng Nhu trách móc, nổi cao hứng vốn đang đầy lòng lập tức tiêu tan, cảm thấy lời nàng quả rất có đạo lý, mình làm quan lớn Thát Đát, cậy thế khinh người, giống như bọn gian thần ác bá mà các tiên sinh kể chuyện nói tới, nghĩ thầm "Không làm được anh hùng thì cũng thôi, nhưng làm gian thần thì không ra sao". Bèn thở dài một tiếng, nói "Tăng cô nương, cô quay lại đây, ta có câu muốn nói".

Tăng Nhu quay đầu lại, ngang nhiên nói "Ta đắc tội với ngươi, ngươi chém đầu ta là được".

Song Nhi rất thân thiết với nàng, vội khuyên "Tăng tỷ tỷ, ngươi đừng giận, tướng công không giết ngươi đâu".

Vi Tiểu Bảo buồn rầu nói "Cô nói rất đúng, nếu ta cưỡng ép họ làm vợ, thì đó là gian thần mặt vằn vện cưỡng đoạt phụ nữ, cũng như Vương Lão Hồ cướp vợ trong truyện *Tam tiểu nhân duyên*". Rồi chỉ vào A Kha, nói với viên Tá lãnh suất lãnh thân binh "Ngươi đưa vị cô nương này ra. Thả luôn người đàn ông họ Trịnh kia ra, cho họ làm vợ chồng với nhau thôi". Lúc nói mấy câu ấy, quả thật vô cùng đau lòng. Lại chỉ Phương Di nói "Cũng mở khóa tay ra, thả cho cô ta đi đi, để cô ta đi tìm

Lưu sự ca thân yêu của cô ta. Ờ, nguyên phối phu nhân của ta có người tình, vợ nhỏ lớn của ta có người tình. Con mẹ nó, ta mà là Khâm sai đại nhân, Đô thống đại nhân cái gì ? Ta là rùa đen đại nhân”.

Viên Tá lãnh thấy y nổi giận, hoảng sợ cúi đầu không dám lên tiếng. Vi Tiểu Bảo nói “Mau dắt hai cô gái này ra đi”. Viên Tá lãnh vâng dạ, đưa A Kha và Phương Di ra. Vi Tiểu Bảo nhìn theo bóng hai nàng, trong lòng quả thật bịn rịn không rời ra được. Chỉ thấy Phương Di và A Kha không hề quay đầu bước ra, đã không nói một câu cảm tạ, cũng không có chút ánh mắt cảm kích.

Tăng Nhu bước tới hai bước, hạ giọng nói “Người là người tốt ! Người... người phạt ta là được”, thần sắc có vẻ rất xấu hổ.

Vi Tiểu Bảo lập tức tinh thần phấn chấn, lúc ấy mặt mày rạng rỡ, nói “Đúng, đúng ! Đúng là ta phải phạt cô. Song Nhi, tiểu quận chúa, Tăng cô nương, ba người các cô là hảo cô nương, nào, chúng ta vào trong nói chuyện”.

Y đang định đưa ba cô gái vào trong thân thiết một phen thì một viên võ quan bước vào sảnh, nói “Bẩm Đô thống đại nhân, ở ngoài có một người, nói là phụng mệnh Hồng giáo chủ xin gặp đại nhân”. Vi Tiểu Bảo hốt hoảng nhảy dựng lên, nói “Cái gì mà Hồng giáo chủ, Lục giáo chủ, không gặp, không gặp ! Mau tống cổ y đi”. Viên võ quan khom người ứng tiếng “Dạ”, lui lại một bước, lại nói “Người ấy nói trong tay họ có hai người đàn ông, muốn đánh đổi với Đô thống đại nhân lấy hai người phụ nữ”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đổi hai phụ nữ à ?”, đưa mắt nhìn lướt qua Hồng phu nhân và Mao Đông Châu, lắc đầu nói

“Y tham lam quá ! Hàng tốt thế này, đời nào ta chịu đổi ?”. Viên võ quan nói “Vâng, để ty chúc ra bảo y rút đi”. Vì Tiểu Bảo hỏi “Y dùng đàn ông gì đánh đổi ? Con mẹ nó, đàn ông thì có gì hay ? Đàn ông mà đem đổi lấy phụ nữ, thì chỉ có y nghĩ ra”. Viên võ quan nói “Người ấy ăn nói bậy bạ, nói là một Lạt ma, một vương tử gì đó, đều là anh em kết nghĩa của Đô thống đại nhân”.

Vì Tiểu Bảo a một tiếng, nghĩ thầm “Té ra Tang Kết và vương tử Cát Nhĩ Đan bị Hồng giáo chủ bắt rồi”, liền nói “Nào là Lạt ma, nào là vương tử, ta lấy làm gì ? Người ra nói với thằng đầy tớ ấy là hai phụ nữ ở đây cho dù đem hai trăm vạn gã đàn ông tới đổi, ta cũng không đổi”. Viên võ quan luôn miệng khen phải, đang định lui ra,

Vì Tiểu Bảo nhìn Tăng Nhu một cái, nghĩ thầm “Lúc này nàng nói mình là người xấu, không phải người tốt, mình thả vợ mình ra, cho họ đi gặp người tình, nàng mới coi mình là người tốt. Hừ, muốn làm người tốt thì tiền vốn phải thật không ít. Hai người Tang Kết và Cát Nhĩ Đan rút lại đã kết nghĩa anh em với mình, mình không đổi về thì nhất định họ sẽ bị Hồng giáo chủ giết chết. Mình giữ Hồng phu nhân có tác dụng gì ? Tuy nàng rất xinh đẹp, nhưng sẽ không chịu tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời với mình. Con mẹ nó, trọng sắc khinh bạn không phải anh hùng hảo hán”. Liền quát “Khoan đã !”. Viên võ quan ứng tiếng “Dạ”, rồi khom người chờ lệnh.

Vì Tiểu Bảo nói “Người ra nói với y, bảo Hồng giáo chủ thả hai người kia ra đi, ta sẽ đưa Hồng phu nhân về cho y. Vị phu nhân này hoa nhường nguyệt thẹn, quả

thật hơn cả Tây Thi, Dương Quý phi, là báu vật vô giá trên đời, vốn là có giết ta ta cũng không thả, mà đem đổi hai gã đàn ông thì y đã có lợi nhiều lắm rồi. Còn người đàn bà kia tuy xấu hơn nhiều nhưng không thể thả được". Viên võ quan kia vâng dạ đi ra.

Hồng phu nhân nãy giờ làm mặt lạnh, đến lúc ấy mới có vẻ tươi cười, nói "Khâm sai đại nhân thật khéo biết tâm bực người ta". Vi Tiểu Bảo nói "Phu nhân, người rất xinh đẹp, cần gì khách khí? Chúng ta làm người tốt thì làm tới cùng, lỗ vốn thì lỗ cho sạch. Đưa hàng trước, thu tiền sau. Người đâu, tháo khóa tay cho vị thượng ty này của ta". Rồi đón lấy chìa khóa, đích thân mở khóa tay cho Hồng phu nhân, đưa nàng ra ngoài.

Ra tới đại sảnh, chỉ thấy viên võ quan kia đang nói chuyện với Lục Cao Hiên. Vi Tiểu Bảo nói "Lục tiên sinh, người cứ yên tâm đưa phu nhân về. Phu nhân, thuộc hạ kính tiễn lão nhân gia người đắc thắng về triều, kính chúc người và giáo chủ tiên phúc mãi hưởng, thọ sánh ngang trời".

Hồng phu nhân cười khanh khách, nói "Chúc Khâm sai đại nhân thăng quan phát tài, thọ sánh Nam Sơn, vợ đẹp hầu xinh, công hầu muôn đời".

Vi Tiểu Bảo thở dài một tiếng, lắc đầu nói "Thăng quan phát tài thì dễ, chứ vợ đẹp hầu xinh khó lắm". Rồi cao giọng sai "Tấu nhạc, tiễn khách, sắp kiệu". Trong tiếng nhã nhạc, y đích thân tiễn Hồng phu nhân ra cửa, đứng chờ nàng lên kiệu.

Hồi 40

Đội thỏ vẫn ngờ cây dễ đội

Giăng câu mới hối ngọn khôn giăng

Chiếc kiệu khiêng Hồng phu nhân vừa đi khỏi, Vi Tiểu Bảo đang định quay vào, lại có một chiếc kiệu lớn tới dừng trước cổng, là Tri phủ Dương Châu tới bái kiến. Vi Tiểu Bảo thấy người đẹp đã tới tay cứ từng người từng người rời đi, trong lòng khó chịu, bực bội hỏi “Người tới đây làm gì?”.

Tri phủ Ngô Chi Vinh thỉnh an làm lễ, nói “Ty chúc có chuyện quân vụ cơ mật bẩm cáo với đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nghe bốn chữ “Quân vụ cơ mật” mới cho ý vào, nghĩ thầm “Nếu không phải là chuyện đại sự cơ mật, thì ta sẽ đánh cho người một trận vào mông”.

Vào tới thư phòng, Vi Tiểu Bảo tự ngồi xuống, cũng không mời ý ngồi, hỏi “Quân vụ cơ mật gì đấy?”. Ngô Chi Vinh nói “Xin đại nhân cho tả hữu lui ra”. Vi Tiểu Bảo xua tay ra hiệu cho thân binh lui ra. Ngô Chi Vinh bước tới gần y, hạ giọng nói “Khâm sai đại nhân, chuyện

này không phải tầm thường, đại nhân tâu lên hoàng thượng, là một công lao không nhỏ đâu. Ty chức cũng trộm được đội phúc ấm của đại nhân. Vì thế ty chức nghĩ bụng trước tiên đừng cáo bẩm với Phủ đài, Phiên đài hai vị đại nhân là hơn". Vi Tiểu Bảo cau mày nói "Đại sự gì mà quan trọng như thế?".

Ngô Chi Vinh nói "Bẩm đại nhân, hoàng thượng phúc khí lớn, đại nhân phúc khí lớn, mới khiến ty chức nghe ngóng được tin tức quan trọng này". Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng, nói "Ngô đại nhân người phúc khí cũng lớn lắm". Ngô Chi Vinh nói "Không dám, không dám. Ty chức đội ơn hoàng thượng, được Khâm sai đại nhân đề bạt, ngày đêm chỉ nghĩ cách làm sao báo đáp. Hôm qua sau khi bồi tiếp đại nhân thưởng hoa thược được ngoài chùa Thiên Trí, nghĩ tới phong thái đàm luận của đại nhân, trong lòng vô cùng khâm phục ngưỡng mộ, chỉ mong có thể hàng ngày làm đương sai cho đại nhân, lúc nào cũng được nghe đại nhân chỉ giáo". Vi Tiểu Bảo nói "Vậy thì hay lắm. Người không cần làm chức Tri phủ nữa. Ta thấy người thông minh lanh lợi, không bằng... không bằng... ờ...". Ngô Chi Vinh cả mừng, vội vàng thỉnh an, nói "Đa tạ đại nhân tài bồi".

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói "Không bằng làm Môn phòng canh cửa cho ta, nếu không thì khiêng kiệu cho ta. Ta hàng ngày ra ngoài, thì người sẽ được nhìn thấy ta, hô hô, hô hô!". Ngô Chi Vinh cả giận, hơi thoáng biến sắc, nhưng lại lập tức tươi cười nói "Thế thì tốt quá. Làm Môn phòng cho đại nhân tự nhiên là hơn làm Tri phủ Dương Châu rồi. Ty chức bình thời phái không ít bọn lêu lổng đi khắp nơi nghe ngóng tin tức, nếu có người

mang lòng phản nghịch, phỉ báng hoàng thượng, nói xấu đại thần, ty chức sẽ lập tức biết ngay. Những tội lớn dùng lời lẽ yêu mê hoặc lòng người, làm loạn kỷ cương ấy, trước nay ty chức luôn nghiêm khắc trừng trị”. Vì Tiểu Bảo ủa một tiếng, nghĩ thầm người này đôi giọng khác, nhẹ nhàng tránh qua chuyện Môn phòng, phu kiệu không nhắc tới câu nào, rất hiểu đạo lý làm quan, rất là không kém.

Ngô Chi Vinh lại nói “Ví dụ bọn buôn bán lính trốn, bọn vô lại ở chợ búa thì ăn nói bậy bạ vài câu cũng không hại gì lắm, cần nhất là phải đề phòng những người đọc sách. Loại người này làm thơ viết văn, vẫn thường lấy những chuyện thời cổ ra mỉa mai triều đình, người bình thường nhìn qua, thường không nghĩ tới dụng ý mượn xưa nói nay độc ác của họ”. Vì Tiểu Bảo nói “Người khác nhìn thấy không hiểu thì cũng chẳng hại gì”.

Ngô Chi Vinh nói “Vâng, vâng. Tuy là như thế, nhưng rốt lại lòng dạ ấy cũng đáng giết, loại thơ văn đại nghịch bất đạo ấy thì muôn ngàn lần không thể để cho lưu độc ra thiên hạ”. Rồi rút trong tay áo ra một quyển sách viết tay, hai tay đưa lên, nói “Xin đại nhân xem, đây là một tập thơ hôm qua ty chức lấy được”. Nếu y lấy trong tay áo ra một tập ngân phiếu dày, nhất định Vì Tiểu Bảo sẽ lập tức đổi về mặt, nhưng thấy là một quyển sách đã rất thất vọng, lại nghe nói là thi tập, lập tức ngáp dài một cái, cũng không đưa tay cầm lấy, ngẩng đầu lên trời không thèm nhìn tới.

Ngô Chi Vinh hơi nhăn nhó, hai tay bung tập thơ từ từ rút lại, nói “Hôm qua lúc trong tiệc rượu có một cô gái hát bài thơ mới, là miêu tả gái quê ở Dương Châu,

đại nhân nghe rất không thích, ty chức bèn đi điều tra thi tập của người ấy, phát giác trong đó quả nhiên có không ít câu đại nghịch phạm vào điều cấm”. Vi Tiểu Bảo nghe ngang nói “Thế à?”. Ngô Chi Vinh giở tập sách ra, chỉ vào một bài thơ nói “Xin đại nhân xem, bài này có nhan đề là *Hồng Vũ đồng pháo ca*, gã Tra Thận Hành này là tả một khẩu pháo đồng mà Chu Nguyên Chương tiên triều đã dùng”. Vi Tiểu Bảo vừa nghe thấy, lại cảm thấy hứng thú, liền hỏi “Chu Nguyên Chương cũng từng bắn đại pháo à?”.

Ngô Chi Vinh nói “Vâng, vâng. Hiện nay thánh thiên tử nhà Đại Thanh chúng ta ở ngôi, mà họ Tra này đi làm thơ ca tụng pháo đồng của Chu Nguyên Chương, không phải không khiến mọi người hoài niệm tiền triều sao? Bài thơ này khoe khoang oai phong của Chu Nguyên Chương, đã là không nên, bốn câu cuối cùng lại viết : Ta tới thấy người trong gai góc, Cùng với núi sông buồn tang tóc. Man Di nghĩ tới lệ rờn rờn, Có tình ai lại không than khóc? Người này lòng mang ý khác, điều không gì rõ ràng hơn. Đại Thanh chúng ta phụng thiên thừa vận, khu trừ họ Chu nhà Minh, bách tính vui mừng nhảy nhót còn không kịp, tại sao người này nhìn thấy một khẩu đại pháo của Chu Nguyên Chương lại muốn khóc núi sông, lại muốn rơi nước mắt ?” *.

Vi Tiểu Bảo nói “Khẩu pháo đồng này ở đâu ? Ta muốn tới đó xem. Còn bắn được không? Hoàng thượng rất thích

(Xét : Thơ Tra Thận Hành làm trong thời kỳ đầu rất có ý hoài niệm nhà Minh, về sau làm bề tôi văn chương của Khang Hy nên thi phong có thay đổi).

đại pháo”. Ngô Chi Vinh nói “Theo như trong bài thơ nói thì khẩu pháo đồng này là ở Kinh Châu”. Vi Tiểu Bảo làm mặt lạnh, nói “Nếu đã không phải ở Dương Châu thì người tới đây chót chết cái gì ? Người là Tri phủ Dương Châu chứ không phải Tri phủ Kinh Châu, lúc nào người làm Tri huyện ở Kinh Châu thì hãy tới tra xét chuyện pháo đồng”. Ngô Chi Vinh hoảng sợ giật mình, nghĩ thầm đi làm Tri huyện ở Kinh Châu là bị giáng chức, chuyện này không nên nói tới nữa. Lúc ấy lập tức cất tập thơ vào tay áo, lại lấy ra hai quyển sách khác, nói “Khâm sai đại nhân, trong thơ của Tra Thận Hành chỉ có vài chỗ hơi không ổn, đại nhân ra ơn không tra cứu nữa. Nhưng hai bộ sách này thì ngàn vạn lần không thể bỏ qua không đếm xỉa tới”. Vi Tiểu Bảo cau mày nói “Lại là thằng đầy tớ nào đấy?”.

Ngô Chi Vinh nói “Một bộ là *Quốc thọ lục* của Tra Y Hoàng làm ra, tất cả văn tự trong đó đều tán dương bọn phản nghịch chống Thanh, một bộ là thi tập của Cố Viêm Vũ, lại càng vô quân vô thượng, vô pháp vô thiên”.

Vi Tiểu Bảo thêm hoảng sợ “Cố Viêm Vũ tiên sinh và sư phụ mình đều là Tổng quân sư trong Liên minh giết rùa đen. Tại sao sách của y lại rơi vào tay viên quan này ? Không biết trong đó có nhắc tới Thiên địa hội bọn mình không ?”. Liên hỏi “Trong sách viết những gì, người nói rõ xem”.

Ngô Chi Vinh thấy Vi Tiểu Bảo đột nhiên quan tâm, lập tức tinh thần phấn chấn hẳn lên, giở quyển *Quốc thọ lục* ra, nói “Bẩm đại nhân, bộ sách này đều đem bọn nghịch tặc phản Thanh nói là trung thần nghĩa sĩ. Trong thiên Truyện Chủ sự bộ Binh được tặng Giám sát Ngự sử Tra tử là thuật chuyện nghịch tặc Tra Mỹ Kế anh em

họ của y chống cự nhà Đại Thanh ta, nói y câu kết với bọn phản tặc, đối địch với vương sư thế nào”, rồi đưa ngón trỏ tay phải chỉ vào sách, đọc “Ngày mười bảy tháng tư, quân Thanh đánh trấn Viên Hoa, rút lui qua đường Thông Viên. Mỹ Kế đốc suất nghĩa sư Lăng, Dương, Chu, Vương, năm trăm chiến thuyền, hơn năm ngàn quân, đều chít khăn trắng, sau giờ Ngọ đua nhau xuất phát đuổi kịp, chém được hơn trăm thủ cấp, thắng lớn. Giặc sợ, lên bờ tháo chạy. Đại nhân người xem, y gọi bọn nghịch tặc là Nghĩa sư, lại gọi vương sư Đại Thanh chúng ta là Giặc, há không phải là rất đáng chết sao?”.

Vì Tiểu Bảo hỏi “Còn trong sách của Cố Viêm Vũ viết những gì?”. Ngô Chi Vinh đặt quyển *Quốc thọ lục* xuống, cầm tập thơ của Cố Viêm Vũ lên, lắc đầu nói “Thơ của người này làm, không bài nào không có lời lẽ mưu phản bạn nghịch. Bài này nhan đề là *Khương Hồ*, rõ ràng có ý bài bác chê bai nhà Đại Thanh ta”. Y tay chỉ vào câu thơ, miệng đọc :

“*Âu vàng nước ta vốn không khuyết, Mối loạn rợ Di gây tội nghiệt. Trưng binh vì Kiến Châu, Thu lương vì Kiến Châu. Thố ty làm phản Tây Thục lo, Yêu dân gây biến Sơn Đông sầu. Đến nỗi Thân châu thành loạn lạc, Ai người hăng hái lo bày mưu. Tràn ngập kinh đô tới Tề Lỗ, Phá huyện cướp thành khôn kể số. Mổ bụng moi gan, chém đầu cắt cổ, Lấy đầm đông thây. May được làm tù, thì làm Man Di, tiếng Di lú lo, cưa răng cưa nướu. Dựng cờ Man, đi xe bò. Nhìn ngàn thành chừ máu chảy, bắt gái đẹp chừ như hoa. Than ôi, rợ Di hung tàn như thế, mà nói trời muốn giao cho họ quốc gia...”*”.

Vi Tiểu Bảo xua tay nói “Không cần đọc nữa, lú lo lú lo, không biết là nói gì cả”. Ngô Chi Vinh nói “Đại nhân, bài thơ này nói người Mãn Châu chúng ta là Man Di, nói rõ triều đình vì đánh nhau với người Mãn Châu ở Kiến Châu mà trưng binh thu lương, đến nỗi thiên hạ đại loạn. Lại nói người Mãn Châu chúng ta hạ thành giết người, mổ bụng moi gan, cướp đoạt gái đẹp”. Vi Tiểu Bảo nói “Té ra là thế. Cướp đoạt gái đẹp thì rất hay. Quân Thanh đánh phá Dương Châu, không phải đã giết rất nhiều bách tính sao? Nếu không phải vì chuyện ấy, thì tại sao hoàng thượng lại miễn thuế cho Dương Châu ba năm? Ờ, gã Cố Viêm Vũ này làm thơ cũng rất thành thật”.

Ngô Chi Vinh giật nảy mình, nghĩ thầm “Người còn nhỏ tuổi, rất không biết nặng nhẹ. Câu này may là người nói ra, chứ nếu ở miệng người khác mà ta báo lên trên, thì cái mũ sa trên đầu người còn đội được nữa không?”. Nhưng y biết Vi Tiểu Bảo rất được hoàng đế sủng ái, làm sao dám lớn mật đối đầu với Khâm sai đại thần? Bèn dạ mấy tiếng liên tiếp, tươi cười nói “Đại nhân quả nhiên cao kiến, chỗ bế tắc của ty chức lập tức được khai thông. Xin đại nhân chỉ giáo về bài *Tĩnh trung Tâm sự ca* này, đầu bài thơ này có một bài tựa dài, quả thật vô cùng ngông cuồng”, rồi bung quyển sách lên, lật đầu ngoẹo cổ đọc :

“Mùa đông năm Sùng Trinh thứ mười một, dưới cái giếng cạn lâu ngày ở chùa Thừa Thiên trong phủ thành Tô Châu đào được một cái hộp, ngoài viết mấy chữ *Đại Tống Thiết hàm kinh*, rất chắc rất nặng” (Đại nhân, đây là nói lấy được dưới giếng một cái hộp sắt. Vi Tiểu Bảo

nói “Hộp sắt à ? Trong đó có vàng bạc châu báu không ?”). Trong có một quyển sách, nhan đề là *Tâm sử*, có câu “*Di thần nhà Đại Tống là Trịnh Tư Tiều trăm lạy niêm phong*”. *Tư Tiều* hiệu *Sở Nam*, là di dân nhà Tống, *sử* sách có ghi chép. Lúc cất giấu sách là năm Đức Hựu thứ chín. Nhà Tống đã mất, nhưng vẫn ngày đêm mong mỏi Trần Thừa tướng, Trương Thiếu bảo thống lãnh quân ở hải ngoại khôi phục giang sơn ba trăm năm của nhà Đại Tống (Đại nhân, trong văn chương nói chuyện nhà Tống nhưng thật ra là ám chỉ chuyện Đại Thanh, Cố Viêm Vũ mong mỏi nghịch tặc họ Trịnh Đài Loan thống lãnh quân phản nghịch ở hải ngoại trở về khôi phục giang sơn nhà Minh), đánh đuổi Hồ Nguyên nơi Hán Bắc, đến nỗi khóc lớn rơi lệ, khẩn vái trời đất, thề với thần linh, nói khi vận chuyển dời, ắt có một ngày đổi *Man Di* thành *Hoa Hạ* (Đại nhân, y chửi người Mãn Châu là Thát Đát, muốn đánh đuổi chúng ta đi. Vi Tiểu Bảo nói “Người là người Mãn Châu à ?”. “Cái đó... cái đó... ty chúc là nô tài của hoàng thượng nhà Đại Thanh, thuộc hạ của đại nhân người Mãn Châu, đó là một lòng một dạ coi mình là người Mãn Châu rồi”).

“Lúc ấy người trong quận nhìn thấy không ai không cúi đầu kinh ngạc. Tuần phủ Đô viện Trương công Quốc Hùng cho khắc in ra để lưu truyền, lại dựng đền thờ *Sở Nam*, cất cái hộp ấy vào đền. Không bao lâu thì gặp quốc nạn, tất cả đều như cuối niên hiệu Đức Hựu. Than ôi, xót thay ! (Đại nhân, quân Đại Thanh vào cửa quan là cứu dân đánh kẻ có tội, mà Cố Viêm Vũ lại nói là quốc nạn, lại nói Than ôi xót thay, dụng tâm của người này cần gì phải hỏi nữa ?).

“Sách ấy truyền lên phương bắc rất ít, mà sau biến cố lại có nhiều người sợ không dám đưa ra, đã hơn ba mươi năm không thấy sách ấy, mà nay lại thấy trong nhà họ Chu ở Đương Bình. Lúc trước sách ấy vừa ra đời, Thái thú Thái Thương Tiền quân Túc vinh hai bài thơ, Quy sinh Trang ở Côn Sơn họa lại tám bài. Đến khi Chiết Đông bị hãm, Trương công chạy về Đông Dương, chết ở trong đầm. Tiền quân tránh ra hải ngoại, chết tại núi Lang Kỳ. Quy sinh còn có tên là Tộ Minh, tính rất khảng khái khích liệt, cuối cùng vì đói mà chết (Đại nhân, ba tên phản nghịch này đều là loạn dân không chịu thần phục nhà Đại Thanh ta, may là chết sớm, nếu không thì không bị chết chém cả nhà tịch biên gia sản không xong)”.

“Chỉ có ta bất tài, nổi chìm trên đời, buồn năm tháng lâu mà ngày qua, gặp lưới cấm giăng mà càng nhặt (Đại nhân, y nói triều đình tra xét nghiêm cấm văn chương phản nghịch càng lúc càng chặt chẽ, nhưng thẳng đây tớ này vẫn cứ trên mặt mọc lông, ngang nhiên không sợ), nhưng gặp người hiền thì nghĩ chuyện giúp đỡ, một mình không sợ, nên phát dương việc ấy, để mọi người thấy làm bề tôi gặp cơn biến loạn vẫn phải giữ phép thường, vì thế làm bài ca này”.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy liên tiếp ngáp dài, chỉ vì muốn biết trong sách Cố Viêm Vũ viết những gì, nên cố nhẫn nại nghe cho hết, sau cùng nghe y đọc xong cả bài tựa dài, liền hỏi “Hết chưa?”. Ngô Chi Vinh nói “Bên dưới là thơ”. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu không có gì quan trọng thì không cần đọc”. Ngô Chi Vinh nói “Rất quan trọng, rất quan trọng”, rồi đọc :

“Có Tống di thân Trịnh Tư Tiêu, Đâu chuyện Hồ Nguyên thay chín miếu. Sức lẻ làm sao đỡ vạc nghiêng, Cô trung muốn gởi sông Tương hiếu. Làm một quyển sách tên Tâm sử, Muôn thuở ấy lòng lòng lẻ ấy. Hộp sắt đem chôn nơi giếng sâu, Trăm lạy lòng son nay lại thấy. Hồ lỗ trăm năm chưa thấy qua, Thánh vương lấy lại được son hà... (Đại nhân, câu Hồ lỗ trăm năm chưa thấy qua, thật là rất đáng chết. Y rửa nhà Đại Thanh ta sẽ hưởng nước không được trăm năm, nói người Hán sẽ có một bậc thánh vương sẽ lấy lại son hà. Lấy lại son hà là thế nào? Đó chính là lật đổ nhà Đại Thanh ta đây)”.

Vì Tiểu Bảo nói “Ta nghe hoàng thượng nói nhà Đại Thanh chỉ cần đối xử tốt với bách tính thì sẽ giữ vững được giang sơn, nếu không cho dù nói suông ngàn năm muôn năm gì gì cũng chỉ uống phí. Có một người ngoại quốc tên Thang Nhược Vọng, y làm Giám chính Khâm thiên giám, người có biết không?”. Ngô Chi Vinh nói “Vâng, ty chức đã nghe qua”. Vì Tiểu Bảo nói “Người ấy làm một bộ lịch thư, tính toán được hai trăm năm. Có người tố cáo y, nói thiên hạ của nhà Đại Thanh là muôn muôn năm, tại sao chỉ tính có hai trăm năm. Lúc ấy Ngao Bái cầm quyền, rất là hồ đồ, lại muốn chém đầu y. May là hoàng thượng thánh minh, chửi Ngao Bái một trận, lại chém đầu người tố cáo, giết hết cả nhà tịch biên gia sản. Hoàng thượng rất không thích người ta vu oan cho người tốt, lấy những câu ma quỷ nhà Đại Thanh có thiên hạ một trăm năm, hai trăm năm gì đó để hại người. Hoàng thượng nói người làm quan tốt thật sự nhất định là thương yêu bách tính, làm việc dương sai cho triều đình thật tốt. Còn như vu cáo người khác, cứ bói

móc tội lỗi trong thơ văn ấy à, cái đó gọi là tìm xương trong trứng gà, đó là loại gian thần mặt vằn vện, sai ta nếu gặp loại đây tớ ấy thì cứ lập tức trối lại đem chém con mẹ nó đi”.

Vi Tiểu Bảo có ý che chở cho Cố Viêm Vũ, sợ Ngô Chi Vinh tố cáo với mình không được lại đi tố cáo với viên quan khác, gây ra chuyện lớn, càng nói lời lẽ vể mặt càng giận dữ, định dọa cho Ngô Chi Vinh trở đi không dám nhắc tới chuyện này nữa. Y không biết sở dĩ Ngô Chi Vinh làm được tới chức Tri phủ toàn là nhờ việc tố cáo bộ *Minh sử* do Trang Đình Long ở Hồ Châu Chiết Giang soạn đã dùng chính sóc nhà Minh, lại có những câu bất kính với nhà Thanh. Bởi móc vắn tự ngục để cầu công danh phú quý vốn là bản lãnh cầm tay của người này.

Lần này Ngô Chi Vinh tìm được chỗ nắm đằng cán trong thơ văn của Cố Viêm Vũ, Tra Y Hoàng, mừng rỡ khôn xiết, cho là phúc lộc trời cho, có thể được thăng luôn ba cấp, nào ngờ Khâm sai đại nhân lại nói ra một tràng như vậy. Y nhất thời toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nghĩ thầm “Mình lôi ra vụ án *Minh sử* là Ngao Bái đại nhân đích thân ra tay. Ngao Bái đại nhân bị hoàng thượng cách chức xử tội, xem ra tính tình hoàng thượng và Ngao Bái đại nhân hoàn toàn khác nhau, lần này hỏng bét rồi”. Khang Hy bắt được Ngao Bái thế nào, nói ra cũng không vinh dự gì lắm, các đại thần biết ý hoàng thượng, nên trong quan trường rất ít người bàn bạc, Ngô Chi Vinh quan chức nhỏ bé, lại làm quan ở tận Dương Châu, không biết Ngao Bái đại nhân người tri âm duy nhất trong đời của y là chết dưới tay vị Vi đại nhân trước mặt, nếu không đã càng hồn phi phách tán.

Vì Tiểu Bảo thấy y mặt xám như tro, run lên cầm cập, trong lòng mừng thầm, hỏi “Đọc xong chưa?”. Ngô Chi Vinh nói “Bài thơ này còn... còn một nửa nữa”. Vì Tiểu Bảo nói “Đoạn sau nói gì thế?”. Ngô Chi Vinh run rẩy đọc :

“Hoàng Hà đã trong người chẳng đợi. Trầm trầm thủy phủ còn soi rọi. Chợt thấy kỳ thư trên thế gian, Lại ghê ngựa giặc ngập giang san. Trời hay thế đạo sắp đổi dời, Nên cho sách ấy lại ra đời. Hơn ba mươi năm lại nhìn thấy, Đồng tâm đồng điệu lại cùng thời. Lúc ông đã tới Nhai Môn chết, Tín Quốc quên mình tới Yên thị. Ngày trước ngâm thơ viếng cố nhân, Lá rụng tre buồn ma núi tui. Than ôi ! Những bọn Bồ Hoàng sao mà đông ! Sở Nam thấy đó đau lòng không ?” ()*

Y đọc tới mức hơi sau không tiếp hơi trước, cũng không dám chen vào giải thích, rốt lại cũng đọc xong, trên trang sách lấm tẩm mồ hôi.

Vì Tiểu Bảo cười nói “Bài thơ này cũng không có gì, nhưng nói ma núi gì đó, bà mặt vàng gì đó, kể cũng thú vị”. Ngô Chi Vinh nói “Bẩm đại nhân, hai chữ Bồ Hoàng là chỉ Bồ Thọ Canh và Hoàng Vạn Thạch nhà Tống đầu

(*) Chú : Thơ của Cố Viêm Vũ, bản khắc in vốn có rất nhiều ẩn ngữ, lấy vần trong thi vận để thay chữ , như lấy chữ Ngu thay chữ Hồ, lấy chữ Chi (nhánh) thay chữ Di (Man di), để tránh phạm điều cấm, người đời sau không dễ mà hiểu được. Phan Trọng Quy tiên sinh soạn quyển Đình Lâm thi khảo sách đã chú giải rõ ràng. Những trích dẫn thơ Cố Viêm Vũ trong sách này là theo văn bản khảo đính của Phan tiên sinh.

hàng nhà Nguyên làm quan to, đây là châm chọc những người Hán làm quan lại cho nhà Đại Thanh". Vì Tiểu Bảo sa sầm mặt, dẫn giọng nói "Ta nói là Bà mặt vàng thì là Bà mặt vàng. Mặt vợ người có vàng không ? Tại sao người ta làm thơ trêu chọc Bà mặt vàng, mà người lại thấy không được ?" (*).

Ngô Chi Vinh lui lại một bước, hai tay run lên, bịch một tiếng, tập thơ rơi xuống đất, nói "Vâng, vâng. Ty chúc đáng chết".

Vì Tiểu Bảo thừa cơ phát tác, quát "To gan ! Ta kính đọc chỉ dụ của hoàng thượng, giảng giải cho người. Người là một viên quan nhỏ, lại dám vút cái này ném cái kia trước mặt ta ! Người coi thường thánh dụ của hoàng thượng, không phải là tạo phản à ?".

Huych một tiếng, Ngô Chi Vinh hai gối quỳ xuống đất, dập đầu lia lịa, nói "Đại... đại nhân tha mạng, tha... tha tội cho tiểu nhân nói bậy". Vì Tiểu Bảo cười gằn nói "Người vút đồ vật trước mặt ta, lên cơn giận, chuyện đó cũng thôi, nhiều lần cũng chỉ là tội khinh mạn Khâm sai đại thần, nặng thì chém đầu, nhẹ thì sung quân, cũng chỉ là chuyện nhỏ...". Ngô Chi Vinh vừa nghe nói chuyện sung quân chém đầu còn ghê gớm hơn, lại càng dập đầu như giả tởi, nói "Đại nhân khoan hồng đại lượng, tiểu... tiểu... tiểu nhân biết tội rồi". Vì Tiểu Bảo quát "Người coi thường thánh dụ của hoàng thượng, giỏi lắm ! Cả

(*) Ở đây có chỗ chơi chữ không dịch được. Vì Tiểu Bảo cố tình nghe hai chữ "Bồ Hoàng" ra là "Hoàng kiếm bà" (Bà mặt vàng) để bịt miệng Ngô Chi Vinh.

nhà người từ vợ, tiểu thiếp, con trai, con gái, mẹ vợ, mẹ chồng, a hoàn, tình nhân, tất cả đều lôi ra chém tất". Ngô Chi Vinh toàn thân rung lên như rây bột, răng gõ vào nhau cầm cập thành tiếng, không nói ra lời được nữa.

Vi Tiểu Bảo thấy dọa y đã đủ, quát hỏi "Cố Viêm Vũ đang ở đâu?". Ngô Chi Vinh run lên nói "Bẩm... bẩm đại nhân, y... y... y đang ở...", răng cắn vào lưỡi, nói không rõ ràng, qua một lúc mới run rẩy nói "Ty chúc lớn mật, đã bắt Cố Viêm Vũ và họ Tra, còn... còn có một người họ Lã, đều... đều giam tại phủ nha". Vi Tiểu Bảo hỏi "Người đã khảo vấn chưa? Họ nói gì rồi?".

Ngô Chi Vinh nói "Ty chúc chỉ là tùy tiện hỏi cung vài câu, ba người bọn họ cái gì cũng không chịu khai". Vi Tiểu Bảo nói "Có đúng là họ không nói gì cả không?". Ngô Chi Vinh nói "Không... không có. Chỉ có điều... chỉ có điều lục soát trong người họ Tra lấy được một lá thư có quan hệ rất lớn, xin đại nhân xem". Nói xong lấy trong người ra một cái túi vải, mở túi lấy ra một phong thư, hai tay đưa lên. Vi Tiểu Bảo không cầm lấy, hỏi "Lại là thơ văn gì đấy?".

Ngô Chi Vinh nói "Không, không phải. Đây là của Đề đốc Quảng Đông Ngô... Ngô Lục Kỳ viết".

Vi Tiểu Bảo nghe bảy chữ "Đề đốc Quảng Đông Ngô Lục Kỳ" thì giật nảy mình, vội hỏi "Ngô Lục Kỳ à? Y cũng biết làm thơ à?". Ngô Chi Vinh nói "Không phải. Ngô Lục Kỳ bí mật âm mưu tạo phản, bức thư này là bằng chứng như núi, y không sao chối được. Mới rồi ty chúc nói quân vụ cơ mật, một công lao lớn, chính là việc

này". Vi Tiểu Bảo ủa một tiếng, trong bụng kêu thầm "Hồng bát!".

Ngô Chi Vinh lại nói "Bẩm đại nhân, người đọc sách làm thơ viết văn, có chút lời lẽ phản nghịch, nhưng đại nhân mình đoán, nói không hề gì, ty chúc mười phần khâm phục. Lời tục có câu rất hay là Tú tài tạo phản ba năm không xong, chắc cũng không thành mối nguy lớn. Có điều Ngô Lục Kỳ thống quản binh quyền một tỉnh, y muốn dấy quân làm loạn, nếu triều đình không tiên phát chế nhân, thì... thì không xong đâu". Y nói tới chuyện Ngô Lục Kỳ tạo phản, mồm mép lập tức trở lại lạnh lợi. Nãy giờ y vẫn quỳ dưới đất, thấy Vi Tiểu Bảo vẻ mặt âm trầm bất định, rõ ràng mười phần quan tâm tới chuyện này, bèn từ từ đứng lên. Vi Tiểu Bảo hừ một tiếng, trừng mắt nhìn y. Ngô Chi Vinh hoảng sợ, vội quỳ xuống trở lại.

Vi Tiểu Bảo nói "Trong đó viết cái gì thế?". Ngô Chi Vinh nói "Bẩm đại nhân, chữ nghĩa trong thư mười phần bí ẩn, y nói phía tây nam sắp có chuyện lớn, đúng là lúc đại trượng phu kiến công lập nghiệp. Y mời họ Tra tới Quảng Đông chỉ dạy cơ nghi. Trong thư nói : Muốn làm chuyện lớn như Trung Sơn, Khai Bình, không mời Thanh Điền tiên sinh vận trù thì không thể thành công. Đây rõ ràng là một lá thư phản". Vi Tiểu Bảo nói "Người lại ăn nói bậy bạ rồi. Phía tây nam sắp có chuyện lớn, người có biết chuyện gì không? Người là một viên quan nhỏ, làm sao biết được quyết sách bí mật của hoàng thượng và triều đình?". Ngô Chi Vinh nói "Vâng, vâng. Có điều lá thư của y rõ ràng là nói chuyện tạo phản, quả thật không thể coi thường".

Vì Tiểu Bảo cầm lấy phong thư, rút lá thư ra, chỉ thấy trên giấy viết đầy chữ to bằng nhân hạt đào, chỉ thấy màu mực rất đậm, nét bút rất thô chứ một chữ cũng không biết, nói “Trong thư đâu có nói chuyện tạo phản”.

Ngô Chi Vinh nói “Bẩm đại nhân, lời lẽ tạo phản đương nhiên là không công khai viết ra. Ngô Lục Kỳ là muốn làm Trung Sơn vương, Khai Bình vương, mời họ Tra tới làm Thanh Điện tiên sinh, đó chính là tạo phản rồi”.

Vì Tiểu Bảo lắc đầu nói “Nói vậy! Người làm quan ai lại không muốn được phong vương phong công? Chẳng lẽ người không muốn à? Vì Ngô Quân môn này công lao rất lớn, y muốn lập một công lớn khác cho triều đình, mong mỗi hoàng thượng phong y làm vương gia, như vậy là rất có lòng trung đấy chứ”.

Ngô Chi Vinh sắc mặt cực kỳ nhăn nhó, nghĩ thầm “Nói chuyện với loại người bất học vô thuật nhà ngươi thật là chuyện gì cũng không nói rõ được. Hôm nay ta đã đắc tội với ngươi, nếu không từ chuyện này mà lập công, thì tiền đồ của ta không sao giữ được”. Lúc ấy cố gắng kìm chế, tươi cười nói “Bẩm đại nhân, triều Minh có hai vị đại tướng quân, một người tên Từ Đạt, một người tên Thường Ngô Xuân”.

Vì Tiểu Bảo từ nhỏ đã nghe tiên sinh kể chuyện kể *Đại Minh Anh liệt truyện*, chuyện cũ nhà Minh khai quốc đã nghe thuộc lòng, vừa nghe y nói tới hai đại tướng Từ Thường, lập tức tinh thần phấn chấn, khác hẳn với vẻ thiu thiu muốn ngủ lúc y đọc văn thơ mới rồi, cười nói

“Hai vị đại tướng quân ấy oai phong tám mặt, rất là lợi hại. Người có biết Từ Đạt dùng binh khí gì không? Thường Ngô Xuân dùng binh khí gì không?”.

Đây lại trở lại khảo xét Ngô Chi Vinh, y vì vụ án *Minh sử* mà được thăng quan tiến chức, về lịch sử triều Minh đã đọc thuộc lòng, nhưng Từ Đạt và Thường Ngô Xuân dùng binh khí gì lại không nói được, liền tươi cười nói “Ty chức học vấn nông cạn, quả thật không biết, xin đại nhân chỉ giáo”.

Vì Tiểu Bảo mười phần đắc ý, mỉm cười nói “Các người chỉ biết đọc sách chết, nên những việc như thế lại không biết. Ta nói với người nhé, Từ đại tướng quân là Nhạc Phi Nhạc gia gia nhà Tống chuyển sinh, sử dụng một ngọn thương Hổn thiết điểm cương, hông đeo mười tám mũi Lang nha tiễn, bách bộ xuyên dương, không phát nào sai. Thường Ngô Xuân là Trương Dục Đức người đất Yên thời Tam quốc chuyển sinh, sử dụng một ngọn xà mâu dài trượng tám, có sức khỏe muôn người không địch”. Kể chuyện Từ Thường hai tướng đại phá quân Nguyên, đều là nghe được từ miệng các tiên sinh kể chuyện, tự nhiên nhiều sự hoang đường, ít điều chân thực.

Ngô Chi Vinh quỳ dưới đất nghe y kể chuyện, đầu gối càng lúc càng tê, để lấy lòng y chỉ đành làm ra vẻ lắng nghe rất thú vị, luôn miệng khen ngợi, may là đã nghe y kể tới đoạn cuối cùng, liền nói “Đại nhân học rộng như dai, ty chức vô cùng khâm phục. Từ Đạt, Thường Ngô Xuân công lao rất lớn, sau khi chết, Chu Nguyên Chương phong cho hai người tước vương, một người là Trung Sơn vương, một người là Khai Bình vương.

Chu Nguyên Chương có một quân sư...”. Vi Tiểu Bảo nói “Đúng rồi. Quân sư ấy tên Lưu Bá Ôn, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, biết được ba ngàn năm về trước, một ngàn năm về sau”. Kể lại thao thao bất tuyệt kể chuyện Lưu Bá Ôn tài năng thông thiên triệt địa thế nào, mưu kế quỷ thần mạc trắc thế nào, lúc đánh trận lại cái gì trong cái gì mà cái gì ngoài ngàn dặm thế nào.

Ngô Chi Vinh hai gôi tê dại, không nhìn được nữa, ngồi phịch xuống đất, tươi cười nói “Đại nhân kể chuyện thật hay quá, ty chúc nghe tới mức xuất thần. Ân điển của đại nhân, ty chúc muốn được đúng nghe, không biết được không?”. Vi Tiểu Bảo cười một tiếng, nói “Được, đứng lên đi”.

Ngô Chi Vinh vịn vào ghế từ từ đứng lên, nói “Bẩm đại nhân, Thanh Điền tiên sinh trong thư của Ngô Lục Kỳ chính là chỉ Lưu Bá Ôn. Lưu Bá Ôn là người Thanh Điền Chiết Giang. Ngô Lục Kỳ muốn làm Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, muốn họ Tra làm Lưu Bá Ôn”.

Vi Tiểu Bảo nói “Muốn làm Từ Đạt, Thường Ngô Xuân thì cũng tốt chứ. Họ Tra kia muốn làm Lưu Bá Ôn, hừ, chưa chắc y đã có bản lĩnh như vậy. Người nói Lưu Bá Ôn dễ làm lắm à? Bài *Thiên binh ca* của Lưu Bá Ôn nói : Chín chín thanh đao tay nắm chặt, Rợ Hồ giết sạch mới ngừng tay, hà, lợi hại thật, lợi hại thật”.

Ngô Chi Vinh nói “Đại nhân thật thông minh tuyệt đỉnh, nói một câu là đúng. Ba người Từ Đạt, Thường Ngô Xuân, Lưu Bá Ôn đều là đánh quân Nguyên, giúp Chu Nguyên Chương đánh đuổi người Hồ. Câu nói trong thư của Ngô Lục Kỳ rõ ràng là nói muốn khởi binh tạo phản, đánh giết người Mãn Châu”.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình, nghĩ thầm “Dụng ý của Ngô đại ca chẳng lẽ ta lại không biết, cần gì người phải nói? Lá thư này quả nhiên là cái cán rất lớn, may là gặp phải tay ta”. Lúc ấy liền tiếp gật đầu, đưa tay vỗ vỗ vai y, nói “Tốt lắm! Thật là may mắn! Nếu người không tới nói chuyện này với ta, thì đại sự không hay rồi. Hoàng thượng nói ta là phúc tướng, quả nhiên là kim khẩu của thánh thượng, không thể sai chạy”.

Ngô Chi Vinh được y vỗ vai vài cái, lập tức xương cốt toàn thân mềm ra, chỉ cảm thấy từ khi lọt lòng mẹ đến nay chưa bao giờ được vinh dự thế này, bất giác cảm kích ứa nước mắt, ghen ngào nói “Đại nhân thương yêu như thế, ơn đức này ty chúc cho dù tan xương nát thịt cũng khó báo đáp được. Đại nhân là phúc tướng, ty chúc theo người làm phúc bình phúc tốt, phúc khuyến phúc mã, cũng là làm rạng rỡ tổ tiên”.

Vi Tiểu Bảo hô hô cười rộ, đưa tay lên sờ sờ đầu y, cười nói “Tốt lắm, tốt lắm!”. Ngô Chi Vinh thân hình cao lớn, thấy y sờ lên đầu mình không tiện lắm, vội cúi đầu xuống cho y sờ. Lúc đầu Vi Tiểu Bảo nổi giận, Ngô Chi Vinh quỳ xuống dập đầu, đã bỏ mũ ra, Vi Tiểu Bảo bàn tay đè lên chỗ cạo trọc giữa đỉnh đầu y, từ từ vỗ ra phía sau, giống như vuốt một con chó đang vẫy đuôi xin thương xót, bàn tay mò tới sau gáy y, nghĩ thầm “Ta cũng không cần người tan xương nát thịt, chỉ cần chém vào chỗ này con mẹ nó một đao”. Liền hỏi “Chuyện này ngoài người ra còn có ai biết không?”.

Ngô Chi Vinh nói “Không có, không có. Ty chúc biết việc có quan hệ trọng đại, quyết không dám nói hé ra nửa câu, nếu để tên nghịch tặc Ngô Lục Kỳ biết là âm

muu làm phản đã bị bại lộ, lập tức khởi sự, thì đại nhân và ty chức nửa điểm công lao cũng không có". Vi Tiểu Bảo nói "Đúng, người suy nghĩ rất chu đáo. Chúng ta phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để Phủ đài, Phiên đài biết được, lại tâu báo lên triều đình trước, cướp mất công lớn của người". Ngô Chi Vinh trong lòng mừng rơn, liền tiếp thỉnh an, nói "Dạ, dạ. Toàn nhờ đại nhân tài bồi".

Vi Tiểu Bảo cho lá thư của Ngô Lục Kỳ vào bọc, nói "Những thi tập này cứ để lại đây. Người rón rén về giải mấy người bọn Cố Viêm Vũ tới, ta thẩm vấn minh bạch xong sẽ điểm binh mã sai người áp giải đưa về Bắc Kinh. Ta sẽ đích thân làm tập tâu bẩm lên hoàng thượng. Công lao lớn này thì người là thứ nhất, ta cũng trộm được chút vinh dự đứng thứ hai". Ngô Chi Vinh mừng rỡ khôn xiết, vội nói "Không, không, đại nhân là thứ nhất, ty chức là thứ hai". Vi Tiểu Bảo cười nói "Lúc người gặp hoàng thượng nên nói những câu gì thì ta sẽ dạy kỹ cho người. Chỉ cần hoàng thượng một phen vui vẻ, thì chuyện người làm một chức Tuần phủ, Phiên đài cứ hỏi ta đây là được".

Ngô Chi Vinh mừng rỡ suýt ngất đi, hai tay đặt thi tập văn tập lên bàn, dùng dùng dùng đập đầu mấy cái rồi cáo từ lui ra.

Vi Tiểu Bảo sợ giữa đường xảy ra biến cố, bèn điểm một đội quân sĩ Kiêu kỵ doanh, sai một viên Tá lãnh dẫn đầu theo Ngô Chi Vinh về áp giải phạm nhân.

Y trở vào nội đường, sai người đi gọi bọn Lý Lục Thế tới bàn bạc. Chỉ thấy Song Nhi đi tới, đột nhiên quỳ sụp

xuống trước mặt, nức nở nói “Tuống công, tôi xin người một việc”.

Vi Tiểu Bảo vô cùng kinh ngạc, vội nắm tay nàng kéo lên, vẫn không buông tay, ôn tồn nói “Hảo Song Nhi, cô là mạng sống của ta, có chuyện gì nhất định ta sẽ làm cho cô”. Thấy trên mặt nàng nước mắt không ngừng chảy xuống, liền giơ tay trái lên, dùng tay áo lau nước mắt cho nàng. Song Nhi nói “Tuống công, chuyện này rất khó khăn, nhưng tôi... tôi không thể không cầu xin người”. Vi Tiểu Bảo đưa tay trái ôm hông nàng, nói “Chuyện càng khó khăn, mà ta làm được cho cô thì càng chứng tỏ là ta yêu thương hảo Song Nhi. Chuyện gì thế, nói mau đi”.

Song Nhi khuôn mặt trắng bệch thoáng ửng hồng, hạ giọng nói “Tuống công, tôi... tôi muốn giết viên quan vừa vào đây, người không được giận tôi đấy”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Chuyện này thì hai chúng ta chỉ đồng đạo hợp, cô tới xin ta, đúng là cực hay”. Liền hỏi “Viên quan ấy đắc tội với cô chuyện gì?”. Song Nhi sụt sịt nói “Y không đắc tội với tôi. Gã Ngô Chi Vinh này là đại cừu nhân của nhà tôi, lão gia thiếu gia nhà họ Trang đều là bị y hại chết”.

Vi Tiểu Bảo lập tức hiểu ra, tối hôm trước nhìn thấy ở Trang gia người nào cũng là quả phụ, trong nhà lại bày rất nhiều linh vị, té ra kẻ đầu sỏ tội ác chính là người này, liền hỏi “Cô không nhận lầm người đấy chứ?”.

Song Nhi nước mắt lại thánh thót rơi xuống, nức nở nói “Không... không nhận lầm đâu. Hôm ấy y... y dắt công sai nha dịch tới Trang gia bắt người, tôi tuy còn

nhỏ tuổi, có điều đáng về hung ác của y thì nói thế nào tôi cũng không quên được”.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm “Mình phải làm ra vẻ cực kỳ khó khăn, cô ta mới thấy rõ tình cảm của mình”. Bèn nhướn mày lên, trầm ngâm hồi lâu, ngắc ngứ nói “Y là mệnh quan của triều đình, Tri phủ Dương Châu, hoàng đế lại vừa khéo sai ta tới Dương Châu làm việc, nếu cô giết y, chỉ e chức quan của ta cũng không làm được nữa. Mới rồi y lại nói một chuyện quan trọng với ta, nếu cô giết y, chỉ e... chỉ e...”.

Song Nhi mười phần sốt ruột, chảy nước mắt nói “Tôi... tôi vốn biết sẽ làm khó cho tướng công. Nhưng lão thái thái, tam thiếu nữ nhà họ Trang... hàng ngày vẫn dập đầu trước linh vị, phát thệ giết bằng được tên quan hung ác họ Ngô này để báo thù rửa hận”.

Vi Tiểu Bảo vỗ đùi một cái, nói “Được! Là hảo Song Nhi của ta xin, cho dù cô muốn ta giết chết hoàng đế, muốn ta tự sát, ta cũng theo lời cô, huống chi là một viên Tri phủ nhỏ nhoi? Nhưng cô phải cho ta hôn môi một cái”.

Song Nhi mặt đỏ bừng, vừa mừng vừa thẹn, quay đầu đi, hạ giọng nói “Tướng công đối xử với tôi rất tốt, tôi... tôi vốn đã là người của tướng công rồi. Người... người...”, nói xong cúi đầu xuống. Vi Tiểu Bảo thấy nàng dịu dàng nhu thuận, trong lòng mềm ra, lại không nỡ khinh bạc với nàng, cười nói “Được, đợi lúc chúng ta đại công cáo thành, ta muốn hôn cô, thì cô không được chạy đấy”. Song Nhi đỏ mặt từ từ gật đầu. Vi Tiểu Bảo nói “Nếu cô giết y ngay bây giờ, thì trả thù như thế không đủ thống khoái, ta cho cô đưa y về Trang gia, bắt y quỳ

xuống trước linh vị của các vị lão gia thiếu gia, để bọn tam thiếu nãi nãi đích thân chặt cái đầu chó của y, cô thấy được không?”.

Song Nhi cảm thấy chuyện ấy quả thật rất hay, nhưng chỉ e chưa chắc đã có thật, hai mắt mở tròn nhìn Vi Tiểu Bảo chăm chăm, không dám tin là thật, nói “Tuống công, người không lừa tôi chứ?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tại sao ta lại lừa cô? Thăng cầu quan này đã là kẻ thù của cô thì cũng là kẻ thù của ta. Y muốn đem tới cho ta một trường phú quý, ta cũng chẳng quý báu gì. Chỉ cần hảo Song Nhi thật lòng đối xử tốt với ta, thì còn hơn tất cả mọi chuyện trên đời”. Song Nhi trong lòng cảm kích, dựa vào người y, nhin không được lại bật khóc.

Vi Tiểu Bảo ôm eo lưng mềm mại của nàng, trong lòng vui sướng, nghĩ thầm “Món nhân tình này, mỗi ngày cứ làm năm bảy cái cũng không phải nhiều. Tại sao thăng cầu quan Ngô Chi Vinh không hại chết cha của A Kha nhi? Nếu A Kha cũng tới xin mình trả thù, để mình ôm nàng thế này, há chẳng hay sao?”. Kế lập tức xoay chuyển ý nghĩ, cha A Kha không phải là Lý Tự Thành thì là Ngô Tam Quế, làm sao để cho Ngô Chi Vinh hại chết được?.

Chỉ nghe ngoài sảnh có tiếng bước chân, bọn Lý Lực Thế đã tới. Vi Tiểu Bảo nói “Chuyện này cứ yên tâm đi. Bây giờ ta có chuyện quan trọng cần bàn với mọi người. Cô ra ngoài canh cửa, đừng để ai vào, cũng đừng nghe trộm chuyện bọn ta nói đấy”. Song Nhi ứng tiếng “Vâng. Trước nay tôi không hề nghe trộm người nói chuyện”. Đột nhiên kéo tay phải Vi Tiểu Bảo lên, cúi xuống hôn một cái, rồi nép người bước ra cửa.

Bọn Lý Lục Thế quần hùng Thiên địa hội vào tới trong phòng, chia nhau ngồi xuống. Vi Tiểu Bảo nói “Các vị ca ca, tối hôm qua ta nghe được một tin tức quan trọng, sự tình khẩn cấp, không kịp bàn bạc với các vị, vội vàng tới Lệ Xuân viện. Kể ra cũng còn may, tuy âm ỉ lên một trận, rốt lại cũng cứu được tính mạng của Cố Viêm Vũ tiên sinh và Ngô Lục Kỳ đại ca”.

Quần hùng vô cùng kinh ngạc, chuyện tối hôm qua của Vi Hương chủ quả thật quá đổi hoang đường. Chuyện chơi gái ngủ lại kỹ viện thì cũng thôi, nhưng lại khiêng một chiếc giường lớn trong kỹ viện ra, đưa bảy cô gái đi trên đường phố, âm ỉ nháo nhào hết mức té ra lại là để cứu mạng Cố Viêm Vũ và Ngô Lục Kỳ, thật là có nghĩ nát óc cũng không sao hiểu được, lúc ấy bèn cùng hỏi đầu đuôi.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Lúc chúng ta ở Côn Minh, các vị ca ca từng giả làm vệ sĩ của Ngô Tam Quế tới kỹ viện uống rượu đánh nhau. Huynh đệ cảm thấy kế sách ấy không kém, đêm qua theo đúng bài bản, cũng là một lần”. Quần hùng gật đầu, đều nghĩ “Té ra là thế”. Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm nếu lại nói nhiều thì không khỏi lòi đuôi, liền nói “Tình tiết bên trong cũng không cần nói rõ” rồi đưa tay vào bọc lấy lá thư của Ngô Lục Kỳ ra.

Tiền Lão Bản đón lấy, trải ra trên bàn, cùng mọi người đọc, chỉ thấy đầu thư viết “Y Hoàng nhân huynh tiên sinh đạo giám”, cuối thư thư danh là “Tuyệt trung thiết cái” bốn chữ. Mọi người biết Tuyệt trung thiết cái là ngoại hiệu của Ngô Lục Kỳ, nhưng Y Hoàng tiên sinh

là ai thì đều không biết. Quần hùng ngấn mực trong bụng cũng rất có hạn, đoán câu “Phía tây nam sắp có chuyện lớn” trong thư là chỉ việc Ngô Tam Quế chuẩn bị tạo phản, nhưng về những điển cố ẩn ngữ như “Muốn làm chuyện to lớn như Trung Sơn, Khai Bình”, “Không mời Thanh Điện tiên sinh vận trù thì không thể thành công” gì gì đều hoàn toàn không biết, ngó mặt nhìn nhau, chờ Vi Tiểu Bảo giải thích.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Huynh đệ trong bụng đầy canh bào ngư và miến cá Dương Châu, nửa điểm ngấn mực cũng không có. Trong bụng các vị ca ca nghĩ chắc cũng trà rượu nhiều hơn ngấn mực. Cố Viêm Vũ tiên sinh không bao lâu sẽ tới đây, chúng ta mời lão tiên sinh người giải thích là được”.

Đang lúc trò chuyện, thân binh báo có khách tới thăm, một người là đại Lạt ma, một người là vương tử Mông Cổ. Vi Tiểu Bảo xin quần hùng Thiên địa hội đóng vai thân binh ra tiếp kiến, sợ hai người “Huynh trưởng kết nghĩa” này trở mặt vô tình, một mặt sai người đi mời A Kỳ ra.

Lúc gặp nhau, Tang Kết và Cát Nhĩ Đan lại mười phần thân thiết, ca ngợi Vi Tiểu Bảo nghĩa khí sâu nặng. Đến khi A Kỳ mừng mừng rỡ rỡ bước ra gặp mặt, Cát Nhĩ Đan lại càng vui mừng khôn xiết. Lúc ấy A Kỳ đã sớm được tháo khóa tay, tô son đánh phấn, trang điểm đầu vào đấy.

Vi Tiểu Bảo cười nói “May là hai vị ca ca võ công cái thế, đánh lui được bọn yêu nhân, nếu không thì cái mạng nhỏ của huynh đệ thật không giữ được. Bọn yêu nhân

ấy võ công không kém, nhân số lại đông. Hai vị ca ca lấy ít thắng nhiều, đánh cho bọn chúng té cút vãi đá, cầm dầ bỏ chạy, huynh đệ vô cùng khâm phục. Chúng ta phải bày một tiệc mừng công, để ăn mừng hai vị ca ca oai chấn thiên hạ, đại thắng trở về”.

Tang Kết và Cát Nhĩ Đan rõ ràng là bị Thần Long giáo bắt sống, may được Vi Tiểu Bảo thả Hồng phu nhân ra đánh đổi cho về, nhưng theo lời Vi Tiểu Bảo thì cứ như hai người bọn họ đánh cho địch nhân một trận toi bời. Tang Kết trên mặt có vẻ xấu hổ, trong lòng ngấm ngấm cảm kích. Cát Nhĩ Đan thì mặt mày hớn hở, đắc ý dương dương trước mặt người yêu.

Khâm sai nói một tiếng bày tiệc, trên đại sảnh lập tức có yến tiệc bày ra. Vi Tiểu Bảo đứng lên mời rượu hai vị nghĩa huynh, lời lẽ tăng bốc tuôn ra, nói tới đoạn sau thì cả Tang Kết cũng quên mất nỗi nhục bị bắt. Chỉ là Vi Tiểu Bảo khen võ công của y là thiên hạ đệ nhất thì Tang Kết xua tay lia lịa, tự biết so với Hồng giáo chủ thì còn kém xa.

Uống rượu được một lúc, Tang Kết và Cát Nhĩ Đan đứng lên cáo từ. Vi Tiểu Bảo nói “Hai vị ca ca, tốt nhất xin các vị mỗi người viết một tờ tấu chương, để huynh đệ trình lên hoàng đế. Tương lai đại ca muốn làm Phật sống Tây Tạng, nhị ca muốn làm Chính Cá Nhi hảo thì huynh đệ nhất định sẽ nói giúp thêm trước mặt hoàng thượng”. Nói tới đó lại hạ giọng “Ngày sau lúc lão tiểu tử Ngô Tam Quế dấy quân tạo phản, hai vị ca ca giúp hoàng đế đánh y, chuyện của chúng ta lẽ nào lại không thành công?”. Hai người cả mừng, đều nói có lý.

Vi Tiểu Bảo dắt hai người vào thư phòng. Cát Nhĩ Đan nói “Ngu huynh về khoản chữ nghĩa không thông thạo lắm, đạo tấu chương này nhờ huynh đệ viết giùm là được”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Ngay cả tên của mình huynh đệ cũng chỉ biết có chữ Tiểu, viết ra đảm bảo không sai, chứ chữ Vi thì không nắm chắc. Còn như chữ Bảo thì viết lui viết tới cũng vẫn không đúng. Chúng ta gọi sư gia tới viết giúp thôi”. Tang Kết nói “Chuyện này mười phần cơ mật, không thể để người ta biết được. Ngu huynh chữ nghĩa cũng không giỏi giang gì, viết qua quýt thì được. May là bọn ta không phải là thi Trạng nguyên, hoàng thượng cũng không cần để ý có văn hay chữ tốt không, chỉ cốt không sai ý tứ là được”. Y tuy ngón tay nào cũng bị mất một đốt nhưng vẫn có thể viết chữ được, lúc ấy bèn viết tờ tấu chương của mình, lại viết thay cho Cát Nhĩ Đan, để Cát Nhĩ Đan đóng ấn riêng, vẽ hoa áp lên.

Ba người nhắc lại lời thề trước, sắp tới phú quý cùng hưởng, hoạn nạn cùng chịu, quyết không phụ tình kết nghĩa. Vi Tiểu Bảo sai người bung ra ba mâm vàng bạc chia tặng ba vị nghĩa huynh và A Kỳ, thắng ngựa sắp kiệu, kính cẩn đưa ra cổng.

Lúc trở vào sảnh, thân binh báo Ngô Tri phủ đã áp giải phạm nhân tới. Vi Tiểu Bảo sai Ngô Chi Vinh ngồi chờ ở Đông sảnh, dắt ba người bọn Cô Viêm Vũ vào nội đường, mở khóa tay ra, đuổi thân binh ra, chỉ giữ quần hùng Thiên địa hội ở lại, cài then cửa, khom lưng làm lễ, nói “Vi Tiểu Bảo Hương chủ Thanh Mộc đường Thiên địa hội suất lãnh các huynh đệ tham kiến Cố quân sư và Tra tiên sinh, Lã tiên sinh”.

Hôm trước Tra Y Hoàng nhận được thư của Ngô Lục Kỳ, rất là mừng rỡ, hẹn Lã Lưu Lương cùng tới Dương Châu tìm Cố Viêm Vũ bàn bạc, không ngờ Ngô Chi Vinh vừa khéo tra xét được tập thơ của Cố Viêm Vũ, mang sai dịch bỏ khoái tới bắt người, Tra Lã hai người cũng cùng bị bắt. Vừa mới lục soát, đã lấy được lá mật thư của Ngô Lục Kỳ trong người Tra Y Hoàng. Ba người then thùng cầm hận muốn chết, đều nghĩ mình mất mạng không hề gì, nhưng âm mưu bí mật của Ngô Lục Kỳ mà bị tiết lộ thì đại sự hỏng mất. Nào ngờ núi lạ chột mọc, Khâm sai đại thần lại tự xưng là Hương chủ của Thiên địa hội, bất giác kinh ngạc mừng rỡ xen lẫn, như đang trong mơ.

Trong Sát quy đại hội ở phủ Hà Gian lần trước, Vi Tiểu Bảo không hề ra mặt, nhưng bọn Lý Lục Thế, Từ Thiên Xuyên, Huyền Trinh đạo nhân, Tiền Lão Bản đều đã gặp Cố Viêm Vũ. Ba người Cố, Tra, Lã năm xưa gặp nguy hiểm trên thuyền ở Vạn Hà, từng được Trần Cận Nam Tổng đà chủ Thiên địa hội cứu thoát, đến khi biết viên Khâm sai thiếu niên trước mặt chính là đệ tử của Trần Cận Nam, lúc ấy lại càng không nghi ngờ gì, vui vẻ trò chuyện. Tra Y Hoàng giải thích diễn cố “Trung Sơn, Khai Bình, Thanh Điền tiên sinh” trong thư của Ngô Lục Kỳ, quần hùng Thiên địa hội mới hiểu ra, luôn miệng nói nguy hiểm thật.

Lã Lưu Lương thở dài nói “Năm xưa ba người bọn ta, còn có một vị Hoàng Lê Châu Hoàng huynh, đội ơn tôn sư cứu mạng, hôm nay không cẩn thận rước lấy tai họa, lại được Vi huynh đệ giải nạn. Ờ, đúng là hoàn toàn vô dụng ấy thư sinh, đại ân đại đức của hiền sư đồ thật càng không thể báo đáp”.

Vi Tiểu Bảo nói “Mọi người là người nhà, Lã tiên sinh cần gì khách khứa?”.

Tra Y Hoàng nói “Bọn công sai nha môn phủ Dương Châu đột nhiên phá cửa xông vào, quả thật sét đánh không kịp bưng tai, ta vừa thấy tình thế không xong, vừa định lấy thư của Ngô huynh ra hủy đi thì đã bị bọn công sai giữ chặt hai tay, bẻ quặt ra sau lưng. Chỉ nghĩ rằng trường đại họa này quả thật không nhỏ nhưng huynh đệ đã quyết định chủ ý, là lúc bị tra tấn, sẽ khai Tuyết trung thiết cái viết lá thư này chính là Ngô Tam Quế. Cho dù cái mạng già này của huynh đệ không giữ được, thì hay dở gì cũng phải chu toàn cho Ngô Lục Kỳ Ngô huynh”.

Mọi người hô hô cười rộ, đều nói kế ấy rất hay. Tra Y Hoàng nói “Đó cũng là hạ sách bất đắc dĩ thôi. Tuyết trung thiết cái nổi tiếng thiên hạ, chỉ e không thể kéo vào với Ngô Tam Quế. Nếu quan lại tra khảo điều tra ra được bút tích của Ngô huynh, tra nghiệm rõ ràng, thì chuyện đảo lộn thì phi không lộ ra không xong”. Cố Viêm Vũ nói “Hai lần bọn ta làm tiết lộ bí mật của Ngô huynh, hai lần được cứu, đủ thấy trong cõi u minh tự có ý trời, khí vận của người Thát Đát không dài, Ngô huynh ắt sẽ đại công cáo thành. Nhưng từ nay trở đi không thể nói tới chuyện này nữa, không thể có may mắn lần thứ ba đâu”. Mọi người đồng thanh khen phải. Cố Viêm Vũ hỏi Vi Tiểu Bảo “Vi Hương chủ, người thấy chuyện này nên kết thúc thế nào là tốt?”.

Vi Tiểu Bảo nói “Khó được gặp gỡ ba vị tiên sinh, xin mời ba vị ở lại đây vài hôm, mọi người cùng uống rượu. Cứ gọi thẳng cầu quan Ngô Chi Vinh tới đây cho y

đứng bên cạnh nhìn, cũng đủ dọa y chết luôn. Nếu thằng cầu quan ấy lớn mật lại không chịu sợ mà chết, thì cứ một dao chém cái đầu chó của y là được". Cố Viêm Vũ cười nói "Cách ấy tuy có thể hả giận, nhưng e sẽ tiết lộ phong thanh. Thằng cầu quan này là mệnh quan của triều đình, Vi Hương chủ muốn giết y, rốt lại cũng phải có một tội danh mới được".

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc, nói "Có rồi. Xin Tra tiên sinh viết một lá thư giả, là của Ngô Tam Quế gửi cho thằng cầu quan này. Thằng cầu quan này thối da bò, nói theo vai vế thì Ngô Tam Quế là chú họ gì đó của y, nếu viết thư giả quá phiền phức thì sao lá thư của Ngô Lục Kỳ Ngô đại ca ra một bản là được, chỉ thay đổi tên tuổi trên dưới. Bất kể ai câu kết với Ngô Tam Quế mà ta chém đầu y, tiểu hoàng đế nhất định cũng sẽ tán thành".

Mọi người nhất tề khen hay. Cố Viêm Vũ cười nói "Vi Hương chủ tài tứ mẫn tiệp, kế sách di hoa tiếp mộc này có thể nói là một mũi tên bắn rơi hai con chim diều, là lấy đạo của người ấy trị lại chính người ấy. Y Hoàng huynh, mời người vung bút một phen thôi". Tra Y Hoàng cười nói "Thật không ngờ hôm nay lại một phen làm ký thất cho thằng lão tặc Ngô Tam Quế".

Vi Tiểu Bảo lấy suy bụng ta ra bụng người, cho rằng viết một lá thư giả rất khó, vì thế đề nghị sao nguyên văn lá thư kia. Nhưng Cố, Tra, Lã ba người là danh sĩ đương thời, cầm bút viết thư cũng như Vi Tiểu Bảo gieo xúc xắc chơi bài cầu, thật như cơm bữa, có gì đáng nói? Tra Y Hoàng cầm bút lên, đang định viết, chợt hỏi "Không biết tên tự của Ngô Chi Vinh là gì? Ngô Tam Quế gửi thư cho y, nếu dùng tên tự, thì lại càng rõ ra là

quen biết". Vi Tiểu Bảo nói "Cao đại ca, nhờ người ra hỏi thử thằng cầu quan ấy xem".

Cao Ngạn Siêu ra ngoài hỏi, rồi trở vào cười nói "Thằng cầu quan ấy tên tự là Hiển Dương. Y hỏi hỏi tên tự của y làm gì, ta nói Khâm sai đại thần muốn gửi thư cho các vị Thượng thư bộ Lại, bộ Hình ở kinh, khen ngợi công lao của y, trình báo chức quan tên tự của y. Thằng cầu quan ấy cười tới mức không ngậm miệng lại được, thưởng cho ta mười lượng bạc", nói xong ném một nén bạc trong tay lên bàn. Mọi người đều cười âm lên.

Tra Y Hoàng vung bút một phen là viết xong, đưa cho Cố Viêm Vũ, nói "Đình Lâm huynh xem có được không?". Cố Viêm Vũ đón lấy, Lã Lưu Lương cũng ghé mắt vào đọc, đều nói "Hay lắm, hay lắm". Lã Lưu Lương cười nói "Câu Nào ngờ Thái tổ Cao hoàng đế ta đầu tiên xưng là Ngô quốc, lại qua ba trăm năm thì đến họ chú cháu ta, chữ Ngô ấy đúng là buộc chết, không sao chối được". Cố Viêm Vũ cười nói "Hai câu Muốn chém chết rắn trắng mà ca bài Đại phong, mong cháu cầu Dĩ dăng giày, nghĩ dấy quân Hào Thượng mà định đô ở Ứng Thiên, mong cháu Thành Ý nhận tước là biến hóa từ câu Muốn làm chuyện lớn như Trung Sơn, Khai Bình, không mời Thanh Điền tiên sinh vận trù thì không thể thành công của Lục Kỳ huynh". Tra Y Hoàng cười nói "Theo đúng bài bản, học bước Hàm Đan thôi".

Quần hùng Thiên địa hội ngó mặt nhìn nhau, không biết ba người bọn họ nói những gì, chỉ cho rằng đó là loại ám ngữ bang hội, tiếng lóng giang hồ gì đó.

Cố Viêm Vũ bèn giải thích với mọi người, lúc đầu Minh Thái tổ Chu Nguyên Chương tự xưng là Ngô quốc

công, về sau mới xưng là Ngô vương, vừa khéo trùng với họ của Ngô Tam Quế, Ngô Chi Vinh, chém chết rắn trắng, ca bài Đại phong là chuyện Hán Cao tổ Lưu Bang, cầu Dĩ dâng giày là điển Trương Lương, Chu Nguyên Chương dấy quân ở Hào Thượng mà định đô ở Ứng Thiên, người được phong Thành Ý bá là Lưu Bá Ôn.

Vi Tiểu Bảo vỗ tay nói “Lá thư này viết còn hay hơn thư của Ngô Lục Kỳ đại ca, Ngô Tam Quế vốn muốn làm hoàng đế. Chỉ có điều so y với Hán Cao tổ, Chu Nguyên Chương thì không khỏi quá tâng bốc y”. Lã Lưu Lương cười nói “Đây là Ngô Tam Quế tự mình tâng bốc mình chứ không phải Tra tiên sinh tâng bốc y”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Đúng, đúng, ta quên mất đây là thư do Ngô Tam Quế viết”. Tra Y Hoàng hỏi “Phía dưới thư danh thế nào là được?”. Cố Viêm Vũ nói “Lá thư này bất kể ai xem cũng biết là Ngô Tam Quế viết, ký tên càng hàm hồ thì càng giống thật, cứ viết bốn chữ Thúc Tây thủ trát là được”, rồi nhìn Tiền Lão Bản nói “Tiền huynh, bốn chữ này nhờ người viết giúp, chữ của bọn ta có khí phái thư sinh, không giống như bậc võ tướng cầm quân”.

Tiền Lão Bản cầm bút lên run run viết chữ, ngượng nghịu nói “Bốn chữ này xiên xiên xẹo xẹo, thật không ra sao”. Cố Viêm Vũ nói “Ngô Tam Quế là võ tướng, lá thư này tự nhiên là do ký thất viết. Bốn chữ thư danh này viết rất đẹp, không chương pháp kiểu cách nhưng rất có khí lực, giống chữ của bậc võ tướng”.

Tra Y Hoàng viết trên phong bì mười hai chữ “Kính trình Tri phủ phủ Dương Châu Ngô lão gia mở xem” cho lá thư vào dán lại đưa Vi Tiểu Bảo, mỉm cười nói “Ngụy tạo thư tín không khỏi có chỗ tổn âm đức, không phải

hành vi của bậc chính nhân quân tử. Có điều vì đại nghiệp hưng phục, cũng chỉ đành không câu nệ tiểu tiết". Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm "Đối phó với loại cẩu tặc như Ngô Tam Quế, thì giả mạo một lá thư có hề gì? Bọn người đọc sách thật cổ hủ đáng cười". Liền nhận lá thư, nói "Chuyện này làm xong rồi, chúng ta uống rượu để tiếp phong ba vị tiên sinh".

Cố Viêm Vũ nói "Vi huynh đệ và Lục Kỳ huynh một văn một võ, nhất định là cột trụ của nhà Minh trung hưng, Đặng Cao Mật, Quách Phần Dương chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi. Nếu có thể đánh đổ thằng lão tặc Ngô Tam Quế thì cũng như chặt được một cánh tay của người Thất Sát. Chén rượu này của Vi huynh đệ xin để lúc đại công cáo thành sẽ uống. Ba người bọn ta xin cáo từ, để khỏi nán ná ở đây, tiết lộ phong thanh, làm hỏng việc lớn".

Vi Tiểu Bảo trong lòng tuy rất kính trọng ba người bọn họ, nhưng ba vị danh sĩ này nói chuyện thì nhai văn nhá chữ, câu nào cũng có điển cố, muốn hiểu được một nửa cũng rất không dễ, trò chuyện với họ thêm một lúc là thấy toàn thân không thoải mái, nghe nói họ muốn đi, quả là mong còn chưa được, nghĩ thầm "Ba tiên sinh già các người nhất định không thích đánh bạc, nhìn thấy các cô nương trong kỹ viện chỉ e sẽ hoảng sợ tới mức hồn bất phụ thể. Nếu ta chửi một câu Con mẹ nó, các người mà không trợn mắt thổi râu không xong, thôi thì cứ đi cho mau".

Lúc ấy bèn lấy ra một tập ngân phiếu, chia tặng mỗi người một ngàn lượng bạc làm lộ phí, nhờ Từ Thiên Xuyên và Cao Ngạn Siêu hộ tống họ theo cửa sau ra thành.

Cố, Tra, Lã ba người vừa đi, Vi Tiểu Bảo toàn thân nhẹ nhõm, nghĩ thầm “Những người làm quan văn trong triều, ai cũng là người đọc sách, cũng có chỗ thú vị riêng. Vui chơi với các quan lớn ở Giang Tô loại Mã Phủ đài, Mộ Thiên đài thì có thể sánh được với bọn Cố tiên sinh, Tra tiên sinh. Còn như kết giao bằng hữu thì loại đầu chó như Ngô Chi Vinh cũng còn hơn ba vị lão tiên sinh”. Đang nghĩ tới Tuần phủ, Bố chánh thì thân bình vào báo Tuần phủ và Bố chánh cầu kiến. Vi Tiểu Bảo hoảng sợ “Chẳng lẽ chuyện lộ ra rồi à?”.

Vi Tiểu Bảo ra sảnh gặp mặt, thấy hai người thần sắc nghiêm trang, trong lòng không kìm được hồi hộp. Chủ khách làm lễ ngồi xuống. Tuần phủ Mã Hựu rút trong tay áo ra một tờ công văn, đứng lên hai tay đưa qua, nói “Khâm sai đại nhân, xảy ra chuyện lớn rồi”. Vi Tiểu Bảo cầm tờ công văn đưa qua Bố chánh Mộ Thiên Nhan nói “Huynh đệ không biết chữ, nhờ lão huynh đọc giùm”. Mộ Thiên Nhan nói “Vâng”. Rồi mở tờ công văn ra, y đã biết nội dung, liền nói “Đại nhân, đây là văn thư Khẩn cấp Sáu trăm dặm của bộ Binh trong kinh gửi, sai chuyển báo với đại nhân, gã phản tặc Ngô Tam Quế đã dấy quân tạo phản”.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy cả mừng nhìn không được nháy bật dậy kêu lên “Con mẹ nó, lão tiểu tử ấy quả nhiên đã nổi dậy rồi”.

Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan ngó mặt nhìn nhau. Khâm sai đại nhân vừa nghe tin Ngô Tam Quế tạo phản, lại mừng rỡ như điên, không biết là có ý gì.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Hoàng thượng thần cơ diệu toán, đã sớm đoán được chuyện này. Hai vị không cần hoảng sợ. Binh mã, lương thảo, đại pháo, thuốc súng, lương tiền, khí giới của hoàng thượng cái gì cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi. Lão tiểu tử Ngô Tam Quế không động thủ thì thôi, chứ y vừa tạo phản, thì chúng ta không bắt được Trần Viên Viên của y không xong”. Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan tuy nghe lời lẽ của y bất luân bất loại, nhưng nghe nói hoàng thượng đều đã chuẩn bị tất cả, rốt lại cũng yên tâm không ít. Ngô Tam Quế giỏi việc dùng binh, dưới trướng quân mạnh ngựa khỏe, vừa nghe y dấy quân tạo phản, các quan lại đều trong lòng run sợ, chỉ sợ cái mũ sa trên đầu không thể giữ nổi.

Vi Tiểu Bảo nói “Có một chuyện rất kỳ lạ”. Hai người cùng nói “Xin nói rõ”. Vi Tiểu Bảo nói “Tin tức này là hai vị vừa nhận được phải không?”. Mã Hựu nói “Vâng. Ty chức vừa nhận được công văn của bộ Binh, lập tức thông tri cho Phiên đài đại nhân tới ngay hành viên của đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nói “Có đúng là chưa hề tiết lộ ra không?”. Hai người cùng nói “Chuyện quân quốc đại sự thế này còn xin đại nhân định đoạt. Bọn ty chức ngàn vạn lần không dám tiết lộ”. Vi Tiểu Bảo nói “Nhưng Tri phủ phủ Dương Châu đã biết trước rồi, há không phải có chỗ kỳ lạ sao?”.

Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan nhìn nhau một cái, đều rất kinh ngạc. Mã Hựu nói “Xin hỏi đại nhân, không biết Ngô Tri phủ đã nói những gì”. Vi Tiểu Bảo nói “Y vừa úp úp mở mở nói với ta là phía tây nam sắp có chuyện lớn, có người muốn làm Chu Nguyên Chương, y sẽ làm Lưu Bá Ôn. Y khuyên ta nên biết thời vụ, bắt giam hai

người các vị. Ta nghe không hiểu lắm, cái gì mà Chu Nguyên Chương, Lưu Bá Ôn, ăn nói bậy bạ, đang chửi mắng y thì hai người các vị tới”.

Hai người giật nảy mình, biến hẳn sắc mặt. Mã Hựu là người tầm thường, nhưng Mộ Thiên Nhan rất có tài ứng biến, hạ giọng nói “Ngô Mỗ nói thế là kích động người ta tạo phản. Y không sợ mất đầu rồi”. Vi Tiểu Bảo nói “Ta lại không hiểu y nói những gì, bảo y nói cho rõ hơn. Y ném túi sách ra, nói phát trước phát sau gì đó. Ta nói lão tử còn nhỏ tuổi đã làm tới quan lớn, còn không phải là phát trước à”.

Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan đều nghĩ thầm “Ngô Tri phủ là nói Phát đòn trước không chế người, phát đòn sau bị người không chế. Khâm sai đại nhân không có học vấn, còn tưởng là phát đặt trước, phát đặt sau”. Hai người lão thành lịch lãm, cũng không nói ra. Nào ngờ câu thành ngữ nói Phát đòn trước không chế người thì từ nhỏ Vi Tiểu Bảo đã nghe tiên sinh kể chuyện nói qua không biết bao nhiêu lần, lần này không phải không có học vấn, mà là giả ngu.

Mã Hựu nói “Ngô Tri phủ to gan thật ! Không biết y đã đi chưa?”. Vi Tiểu Bảo nói “Y còn đợi ở đây, nói muốn bàn bạc kế lớn với ta. Hừ, y là một viên Tri phủ nhỏ nhoi, có kế lớn gì mà bàn bạc với ta chứ? Kế lớn đánh Ngô Tam Quế thì huynh đệ cũng chỉ bàn bạc với hai vị, không cần nghe một gã Tri phủ nhỏ nhoi như y chót chét”. Mã Hựu nói “Vâng, vâng. Xin đại nhân gọi Ngô Tri phủ ra đây cho ty chúc hỏi y vài câu được không?”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt lắm !”, rồi quay lại sai thân binh “Mời Ngô Tri phủ ra đây”.

Ngô Chi Vinh bước vào đại sảnh, chỉ thấy Tuần phủ và Bố chánh đang ngồi đó, bất giác vừa mừng vừa lo, mừng vì Khâm sai đại nhân mười phần coi trọng tin tức mật báo của mình, lo cả Phủ đài Phiên đài tới cùng bàn bạc, lo là tin tức một khi tiết lộ, Tuần phủ và Bố chánh không khỏi sẽ chia chác công lớn với mình, lúc ấy bước lên thỉnh an tham kiến, buông tay đứng hầu.

Vi Tiểu Bảo cười nói “Mời Ngô Tri phủ ngồi”. Ngô Chi Vinh nói “Vâng, vâng, đa tạ đại nhân cho ngồi”, rồi ngồi xuống mép ghế. Vi Tiểu Bảo nói “Ngô Tri phủ, người có một việc đại sự tới bàn bạc với huynh đệ, tuy người nói đi nói lại là không thể để Phủ đài đại nhân và Phiên đài đại nhân biết được, nhưng chuyện này mười phần trọng đại, đành phải mời hai vị đại nhân tới đây cùng bàn, xin người đừng trách”. Ngô Chi Vinh lập tức về mặt nhấn nhó, vội đứng lên thỉnh an Vi Tiểu Bảo và Phủ đài Phiên đài ba người, tươi cười nói “Ty chúc lớn mật, xin ba vị đại nhân minh giám. Chuyện này... chuyện này...”. Y định nói vài câu lấp liếm, nhưng Vi Tiểu Bảo đã mở cửa thấy núi nói toạc ra, bất kể nói thế nào cũng không lấp liếm được. Về mặt của hai người Tuần phủ, Bố chánh tự nhiên vốn đã khó coi lại càng rất khó coi.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười nói “Tin tức của Ngô Tri phủ mười phần linh thông, y nói ở tây nam có một vị võ tướng tay cầm binh mã đại quyền nay mai sẽ dấy quân tạo phản. Y mà dấy quân thì thật là không xong, thiên hạ chấn động, ngai vàng của hoàng thượng cũng ngồi không vững nữa, nói chúng ta biết đâu cũng đều sẽ đầu rơi xuống đất, phải không?”. Ngô Chi Vinh nói “Vâng. Có điều ba vị đại nhân hồng phúc ngang trời, tự nhiên sẽ

phùng hung hóa cát, gặp nạn thành may, nhất định không phải sợ sệt điều gì”.

Vi Tiểu Bảo nói “Đó là nhờ vào phúc của Ngô đại nhân. Ngô đại nhân, vị võ tướng ấy cũng là họ Ngô, đồng tông với người chứ gì?”. Ngô Chi Vinh ứng tiếng “Vâng, đây là tề tông...”. Vi Tiểu Bảo ngắt lời nói “Người lấy được một lá thư của vị võ tướng ấy, là y đích thân viết, lá thư ấy không phải là giả chứ?”. Ngô Chi Vinh nói “Ngàn thật muôn đúng, quyết không phải là giả”.

Vi Tiểu Bảo gật đầu nói “Trong lá thư ấy tuy không nói muốn dấy quân tạo phản, chẳng qua chỉ nói chuyện Chu Nguyên Chương, Lưu Bá Ôn gì đó. Huynh đệ chưa nhìn thấy thư, không biết trong thư nói gì, Ngô đại nhân giải thích cho huynh đệ ý tứ trong thư, muốn huynh đệ lập tức động thủ, phát trước phát sau gì đó, nói đây là cơ hội trăm năm khó có, một trường đại phú quý nhất định nắm chắc trong tay, huynh đệ có thể được phong vương, còn Ngô đại nhân cũng có thể được phong tước bá gì đó, phải không?”. Ngô Chi Vinh nói “Đó là theo thiên kiến của ty chúc, đại nhân mình đoán còn hơn ty chúc hàng trăm lần. Lời lẽ trong lá thư, quả đúng là có ý ấy”.

Vi Tiểu Bảo lấy trong tay áo bên phải ra phong thư của Ngô Lục Kỳ, đưa tới trước mặt Ngô Chi Vinh, thân hình nghiêng đi che khuất phong thư, nói “Chính là lá thư này, phải không? Người nhìn cho rõ, chuyện có quan hệ trọng đại, không thể lầm lẫn”. Ngô Chi Vinh nói “Vâng, vâng, chính là lá thư này, quyết không lầm đâu”. Vi Tiểu Bảo nói “Tốt lắm”, rồi nhét phong thư vào tay áo bên phải, xoay người lại nói “Ngô Tri phủ, xin người

tạm thời lui ra, để ta bàn bạc với hai vị Phủ đài đại nhân và Phiên đài đại nhân. Xem ra công danh phú quý của ba người bọn ta toàn nhờ vào Ngô đại nhân người đấy, hô hô”.

Ngô Chi Vinh trên mặt không giấu được vẻ đắc ý, lại hướng về ba người thỉnh an, nói “Toàn nhờ vào ân điển của ba vị đại nhân tài bồi”, rồi nghiêng người từ từ lui ra. Vi Tiểu Bảo chờ y đi tới cửa, hỏi “Ngô Tri phủ, tên tự của người là gì?”. Ngô Chi Vinh nói “Không dám. Ty chức tiện danh là Chi Vinh, thảo tự là Hiên Dương”. Vi Tiểu Bảo gật gật đầu, nói “Thế thì đúng rồi”.

Lúc Vi Tiểu Bảo hỏi Ngô Chi Vinh, Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan hai người trong lòng đều đã rất tức giận, chỉ là theo quy củ quan trường thì thượng quan đang nói chuyện, thuộc hạ không dám nói chen vào. Mã Hựu tính tình nóng nảy, đang định quát tháo thì Vi Tiểu Bảo đã sai Ngô Chi Vinh lui ra, bất giác trán nổi gân xanh, khuôn mặt đỏ bừng.

Vi Tiểu Bảo lấy trong tay áo bên trái ra lá thư giả mà Tra Y Hoàng viết, nói “Xin hai vị đọc lá thư này. Thằng khốn Ngô Chi Vinh ấy nói lá thư này ghê gớm lắm, nhưng huynh đệ không đọc sách, không biết y nói là thật hay giả”.

Mã Hựu đón lấy phong thư, thấy trên phong bì viết “Kính trình Tri phủ phủ Dương Châu Ngô lão gia mở xem”, rút lá thư ra, cùng Mộ Thiên Nhan cùng xem, thấy thượng khoản đề “Hiên Dương hiên điện”. Hai người càng xem càng giận. Mã Hựu không chờ xem hết lá thư, đã đập bàn quát lớn “Thằng chó này dám to gan như thế, ta

phải chính tay một đao chém chết y". Mộ Thiên Nhan thì tâm tư tinh tế, cảm thấy Ngô Chi Vinh dám công nhiên khuyên thượng quan tạo phản thì không khỏi quá không hợp tình lý, nhưng mới rồi Vi Tiểu Bảo tra hỏi Ngô Chi Vinh trước mặt, đôi bên đối đáp đều chính tai nghe rõ từng câu từng câu, lẽ nào còn nghi ngờ nữa ? Hôm trước thưởng hoa thược được trước chùa Thiên Trí, chính miệng Ngô Chi Vinh đã nói Ngô Tam Quế là chú họ y, xem ra Ngô Chi Vinh đoán Ngô Tam Quế tạo phản ắt thành công, dắc ý vong hình, nên hành sự ngông cuồng không còn kiêng kỵ gì nữa.

Vi Tiểu Bảo nói "Lá thư này có đúng là Ngô Tam Quế viết gởi y không ?". Mã Hựu nói "Thằng chó ấy đã chính miệng nói là ngàn thật muôn đúng mà". Vi Tiểu Bảo nói "Trong thư trường thiên đại luận, rốt lại là nói những gì, phiên hai vị giải thích cho huynh đệ hiểu với". Lúc ấy Mộ Thiên Nhan liền giải thích từng câu từng câu, nhất nhất nói rõ các điển cố "Chém chết rắn trắng mà ca bài Đại phong", "câu Dĩ dăng giày", "Dấy quân Hào Thượng mà định đô Ứng Thiên", "Thành Ý nhận tước". Mã Hựu nói "Chỉ một câu Thái tổ Cao hoàng đế ta đầu tiên xưng là Ngô quốc cũng đủ cho y bị diệt tộc rồi". Mộ Thiên Nhan gật đầu nói "Ngô nghịch khởi sự, nghe nói là lấy Chu Tam thái tử gì đó để hiệu triệu, nói muốn khôi phục nhà Minh".

Đang lúc bàn luận, chợt có Ngự tiền thị vệ từ kinh tới tuyên triệu thánh chỉ. Vi Tiểu Bảo và Mã Hựu, Mộ Thiên Nhan quỳ xuống tiếp chỉ, thì là Khang Hy tuyên triệu Vi Tiểu Bảo cấp tốc về kinh, còn chuyện xây dựng Trung liệt từ ở Dương Châu thì giao lại cho Bố chánh Giang Tô lo liệu.

Vi Tiểu Bảo cả mừng, nghĩ thầm “Tiểu hoàng đế đánh Ngô Tam Quế, nếu quả sai mình làm đại nguyên soái thì rất oai phong”. Mã Hựu, Mộ Thiên Nhan nghe trong thượng dụ có ý khen ngợi khuyến khích, lập tức chúc mừng y gia quan tấn tước.

Vi Tiểu Bảo nói “Ngày mai huynh đệ về kinh, lúc khấu kiến hoàng thượng tự nhiên sẽ ca ngợi nhị vị đại nhân là quan tốt. Chỉ có điều rút lại cách thức làm quan tốt của hai vị thế nào, nói ra thì rất xấu hổ, chứ huynh đệ quả thật không rõ lắm, xin hai vị nói ra cho nghe”.

Hai người Phủ đài Phiên đài cả mừng, chấp tay cảm tạ. Mộ Thiên Nhan liền khoe khoang chính tích của Tuần phủ, y đoán tính tình Khang Hy, ra sức ca ngợi Mã Hựu chăm chỉ thương dân, tuyên giáo đức hóa thế nào, trong đó có tới chín phần là giả. Chỉ thấy Mã Hựu toét miệng ra cười không ngậm lại được. Kế đó Mộ Thiên Nhan cũng nói vài chuyện chính tích đặc ý của mình, tuy lời lẽ vắn tắt nhưng quả thật đều mười phần có công.

Vi Tiểu Bảo nói “Huynh đệ nhớ cả rồi. Chúng ta còn phải thêm vào một công lao lớn nữa. Ngô nghịch tạo phản, hoàng thượng vô cùng căm hận, gã Ngô Chi Vinh này lại muốn làm nội ứng, định khuyến toàn thể bá quan văn võ trong tỉnh Giang Tô nhất tề tạo phản. May là ba người chúng ta điều tra ra, việc này mà tâu lên thì chuyện phong thưởng có chạy cũng không thoát. Huynh đệ định ngày mai lên đường về kinh, nhờ hai vị viết cho một đạo tấu chương”. Phủ Phiên hai người cùng nói “Đây là đại công của Vi đại nhân, ty chức không dám cướp điều tốt đẹp”. Vi Tiểu Bảo nói “Không cần khách khí, cứ tính là ba người chúng ta cùng lập công là được”. Mộ Thiên

Nhan lại nói “Tổng đốc Ma đại nhân đã về Giang Ninh, lúc Khâm sai đại thần tâu lên hoàng thượng, hay nhất là xin cũng nói tốt vài câu cho Ma đại nhân”. Vi Tiểu Bảo nói “Được mà. Nói tốt đâu có mất tiền vốn”.

Mã Hựu và Mộ Thiên Nhan lại tạ ơn, cáo từ lui ra. Vi Tiểu Bảo sai bọn Từ Thiên Xuyên bắt trời Ngô Chi Vinh, nhét vài nút mồm y lại, khiến y có miệng mà không nói được. Ngô Chi Vinh trong lòng hoảng sợ ngạc nhiên, tự nhiên là không sao tưởng tượng ra được.

Sáng sớm hôm sau, quan viên văn võ trong thành Dương Châu từng người từng người theo ban xếp hàng trong sảnh đợi Khâm sai đại nhân tiếp kiến. Mỗi người đều có một phần lễ vật trọng hậu, làm quan ở Dương Châu là chức sai sử béo bở nhất trong thiên hạ, người nào cũng không cần được thăng quan, chỉ mong Khâm sai đại nhân về tới Bắc Kinh nói tốt cho vài câu, chức vụ của mình giữ được thêm vài năm, là rất thỏa mãn rồi.

Tổng đốc cũng đã được tin hôm qua, vội liền đêm tới Dương Châu, quà tặng của y và Tuần phủ tự nhiên lại càng trọng hậu. Phủ Dương Châu bỗng nhiên được miễn thuế ba năm, người làm việc tự nhiên có khoản lại quả. Vi Tiểu Bảo tuy không kịp làm việc nhưng Phiên đài đã sớm sắp xếp khoản lại quả cho y ổn thỏa. Bọn võ tướng tùy tùng đi theo Vi Tiểu Bảo cũng đều có một khoản tiền lễ trọng hậu. Mã Hựu đã viết tờ tâu xong, xin Vi Tiểu Bảo chính tay dâng lên, trong tấu chương nói Vi Tiểu Bảo công khai điều tra bí mật tra xét thế nào, đích thân vào nơi nguy hiểm mới phá tan được âm mưu bí mật của Ngô Tam Quế, Ngô Chi Vinh thế nào, phóng

đại khoa trương, mà ba người Tổng đốc, Tuần phủ, Bố chánh vất vả giúp đỡ, cũng không ai không có công lao.

Mộ Thiên Nhan lại nói “Hoàng thượng dùng quân với Ngô nghịch, đáng tiếc ty chức là văn quan, không có bản lĩnh ra trận giết giặc. Ty chức đã vâng ý của Tổng đốc đại nhân, Phủ đài đại nhân, trong vòng mười ngày sẽ sai người áp giải một số lương thảo tới Hồ Nam, để tui hoàng thượng sử dụng”.

Vi Tiểu Bảo mừng nói “Đại quân chưa xuất phát mà lương thảo đã đi trước. Ba vị suy nghĩ rất chu đáo, nhất định hoàng thượng sẽ mười phần vui lòng”.

Các quan từ biệt ra về rồi, Vi Tiểu Bảo sai thân binh tới Lệ Xuân viện đón mẹ, thay đổi quần áo ra gặp mẹ.

Vi Xuân Phương không biết con làm quan lớn, chỉ cho rằng y đánh bạc gian lận thắng được nhiều tiền, nghe nói y muốn đón mẹ lên Bắc Kinh hưởng phúc, lập tức lắc đầu nói “Tiền được bạc hôm nay vào tay trái thì ngày mai ra tay phải. Ta tới Bắc Kinh, người lại thua sạch tiền, biết đâu lại bán lão nương vào ổ điếm. Lão nương muốn làm ăn thì cứ ở Dương Châu là xong. Ở Bắc Kinh cong lưng lên nói giọng quan thoại, lão nương không làm được”. Vi Tiểu Bảo cười nói “Mẹ, mẹ cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi. Tới Bắc Kinh, mẹ sẽ có a hoàn bà vú hầu hạ, chuyện gì cũng không phải làm. Tiền của con vĩnh viễn không thua hết được đâu”. Vi Xuân Phương không ngừng lắc đầu, nói “Chuyện gì cũng không làm thì ta buồn chết mất thôi. A hoàn bà vú hầu hạ thì lão

nuơng không có phúc phận, không được ba ngày vĩnh bím tóc lên đầu”.

Vi Tiểu Bảo biết tính mẹ, nghĩ thầm suốt ngày ngồi trong đại viện bút rút quả thật cũng không có gì thú vị, liền lấy ra một tập ngân phiếu, tất cả là năm vạn lượng bạc, nói “Mẹ, số tiền này là cho mẹ. Mẹ về mua Lệ Xuân viện, tự mình làm lão bản đi. Con thấy còn có thể mở thêm ba viện nữa, chúng ta mở Lệ Xuân viện, Lệ Hạ viện, Lệ Thu viện, Lệ Đông viện, Xuân Hạ Thu Đông, một năm bốn mùa đều phát tài”. Nhưng Vi Xuân Phương lại lòng không chí lớn, cười nói “Ta đi nhờ người ta xem thử, cũng không biết ngân phiếu này là thật hay giả, nếu quả thật đổi được bạc thì lão nuơng mở một kỹ viện nhỏ cũng đã vui lắm rồi. Muốn mở đại viện thì cứ chờ người lớn lên, tự đứng ra làm lão bản thôi”. Rồi hạ giọng hỏi “Tiểu Bảo, số tiền lớn này của ngươi không phải là ăn trộm ăn cướp được đấy chứ?”.

Vi Tiểu Bảo mò vào bọc lấy ra bốn hạt xúc xắc, kêu lên “Mãn đường hồng !” rồi gieo xuống bàn, quả nhiên bốn hạt xúc xắc đều ra điểm bốn. Vi Xuân Phương cả mừng, lúc ấy mới yên tâm, cười nói “Thằng nhãi khốn nạn học được bản lãnh này, thì thua người cũng không hết đâu”.

(Xem tiếp tập 9)

MỤC LỤC

Hồi 36

<i>Chim núi hoa lên trời vạn dặm</i> <i>Mây cao tuyết thấm lối ngàn trùng</i>	5
--	---

Hồi 37

<i>Bình Man trướng hổ ai dăng kế</i> <i>Dụ Thục sơn triều hãỵ đọc văn</i>	59
--	----

Hồi 38

<i>Dọc ngang ngựa nội bấy cò lướt</i> <i>Kiều hãnh hơi mây một mảnh trời</i>	107
---	-----

Hồi 39

<i>Tiền bối tâm tình như lược chải</i> <i>Tiểu sinh tung tích tựa bèo trôi</i>	159
---	-----

Hồi 40

<i>Đội thỏ văn ngò cây dễ đội</i> <i>Giăng câu mới hồi ngọn khôn giăng</i>	257
---	-----

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ - Hà Nội
ĐT: 8.294685 - Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU
Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỪ

Biên tập
BAN BIÊN TẬP
Bìa và trình bày
AZ Design
Sửa bản in
PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Lộc Đình ký - Tập 8

KIM DUNG

In 5000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xí nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 767 do Cục xuất bản cấp ngày 12 - 7 - 2002 và giấy trích ngang KHXB số 266/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 16-7-2002. In xong và nộp lưu chiểu quý 3 / 2002.

ĐÃ PHÁT HÀNH

tiểu ngạo giang hồ

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

anh hùng xạ điêu

Trọn bộ: - *Bìa thường* 8 tập
- *Bìa cứng* 4 tập

ĐÓN ĐỌC:

ỷ thiên đồ long ký

Loc định ky 8- M

Giá: 26.000 Đ